O VARĂ FURTUNOASĂ

George GEORGESCU

Căldurile toride din această vară au încins atmosfera politică din ţara noastră până la incandescenţă. În plin sezon estival am fost martorii unor desfăşurări de forţe şi ambiţii extraordinare pentru păstrarea locurilor în Parlamentul ţării sau pentru obţinerea câtorva mandate în plus, în cadrul tratativelor purtate la lumina zilei sau în secret în anumite formaţiuni politice, încălcându-se cu cinism toate fundamentele obiective ale moralei şi principiilor ei. Culmea cinsimului a fost că cei care au pendulat dela o formaţiune politică la alta considerată antagonistă din punct de vedere ideatic, au încercat să intoxice opinia publică cu aşa-zisele interese ale ţării. A fost clar că toate tratativele duse pe faţă sau în culise au avut la bază dorinţa unor politicieni ale căror partide au fost penalizate la alegerile locale, sau a celor care în sondajele de opinie efectuate se situau sub cota de 3%, de a-şi asigura prin orice mijloc un fotoliu de parlamentar, care să le asigure imunitatea încă o legislatură. Imunitate care le-ar garanta o serie de privilegii, de care nu se poate bucura orice muritor de rând. Călătorii în străinătate, telefon celular, maşină la scară, secretară etc.

Cei care s'au aflat la originea haosului şi dezastrului actual al ţării, înfierbântaţi de lupta pentru putere, pomenesc de crearea unei noi structuri politice *"social-liberale"*, ignorând incompatibilitatea acestor două noţiuni. În opinia lor, această nouă *"construcţie politică"* va scoate ţara din impas, de parcă în guvernările trecute sau în cea prezentă au stat departe de viaţa politică şi nu au participat direct la realizarea acestui dezastru moral, la care au dat o mână de ajutor.

Dovada cea mai elocventă că nu interesul naţional ci cel personal sau de grup îi preocupă în cel mai înalt grad ne-a oferit-o de curând PNL prin activitatea lui Valeriu Stopica, cel care a dus tratative cu aproape tot spectrul politic dela dreapta la stânga, după ce a văzut rezultatul dezastruos pentru partidul lui la alegerile locale. Iată acum sigla partidelor cu care Valeriu Stoica a dus tratative de fuzionare sau alianţă: PNŢCD, (CDR), PDSR, ApR, ISL, ANCD, PPDR, UFD, Alianţa Naţională (PUNR-PNR), Organizaţiile Civice, Partidul Moldovenilor şi PNG, partidul de buzunar al fostului primar Viorel Lis. Singurul partid cu care nu a dus tratative în vederea unei alianţe, a fost PRM, care a specificat de atlfel că nu va face nici o alianţă politică.

Referindu-se la tratativele duse de Valeriu Stoica cu lideri din *staff*-ul lui Iliescu, vicepreşedintele PNŢCD Radu Sârbu, a declarat că PNL este *"detergentul de care PDSR are nevoie într'o viitoare coaliţie guvernamentală pentru a-şi spăla păcatele în faţa opiniei internaţionale"*.

Precedat de o intensă campanie propagandistică, Congresul Extraordinar al PNL s'a încheiat într'o atmosferă festivistă, cu ovaţii prelungite, scandări de nume şi ropote de aplauze, ca în vremurile de tristă amintire. Toate punctele incluse în program au fost aprobate de cei peste o mie de delegaţi ai filialelor din teritoriu, aleşi dintre adepţii *"liniei Stoica"*. Teodor Stolojan, candidatul propus pentru fotoliul dela Cotroceni, a fost validat cu o largă majoritate, iar Valeriu Stoica reales în unanimitate pentru funcţia de negociator şef.

Deşi liberalii s'au arătat deosebit de încântaţi de rezultatele acestui Congres Extraordinar, analiştii politici lucizi consideră că a fost o victorie a la Pirus, întrucât nici una din alianţele cu alte formaţiuni politice sau civice nu s'a materializat,

Continuare în pag. 4

ISSN
0705-8365

Preţul unui abonament anual
35 $ / 55 DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 26 Nr. 284 - SEPTEMBRIE 2000 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZEELANDA

GROAZA ÎNTOARCERII

Eugen BÂRSAN

Groaza întoarcerii la putere a regimului Iliescu este mare. Şi cum ar putea fi altfel când România - cetatea damnată -, vede cât de îmbătat este PDSR-ul de procentele din sondaje. Văzând această beţie, nu poţi să nu treci prin groaza că ţara vrea să se stabilească la carenţele economice, legislative şi instituţionale prin domnia mafiocraţiei nomenclaturiştilor. Care, chipurile, îşi pregăteşte revenirea. Căci, ne place ori nu, sondajele pronostichează că PDSR va avea cele mai multe voturi la alegerile din Noembrie.

Iar aceste voturi ameninţă cu reinstalarea în România a păturii conducătoare a marilor ticăloşi care nu ştiu să lucreze decât în propriul interes şi de care, după cum se pare, nu-i uşor de scăpat, cu toate strategiile de tandemuri (ba legate de Isărescu, ba de Stolojan), puse în acţiune.

În fapt, aşa-zisa politică de reformă a groaznicilor, cu pecete criptocomunistă şi cu un curs mereu ocolit, a indus ţara la o stare de incertitudine şi de nesiguranţă. Adică la lucruri în care sălăşluiesc temeiurile groazei de întoarcere, care printre altele nu ne lasă să uităm că în perioada regimului iliescian s'a consumat toată rezerva valutară a ţării, s'au zămislit toate tunurile bancare şi tot atunci s'a hotărît şi returnarea pârţilor sociale şi pensionarea mai înainte de vârstă care, practic, au aruncat în aer bugetul de stat şi totodată întreaga societate cu practicarea unei politici de contratimp, care constă în cosmetizarea şi vopsirea vechii politici comuniste pentru a o face bună de aplicat şi la vremurile de astăzi.

Întoarcerea lui Iliescu la politica de contratimp înseamnă subminarea relansării economice, împiedicarea investiţiilor prin descurajarea investitorilor şi transformarea privatizării într'un proces de împărţeală a avuţiei naţionale în cercul clientelei politice pedeseriste. În alte cuvinte spus, toate realităţile proaste de care ţara se loveşte acum îşi au originea în politica iliesciană, care a instituit privilegiile feudale ale membrilor pedeserişti. Privilegii mafiote care înseamnă şi munţi de dosare care bat pasul pe loc.

Un lucru care ne transpune în imaginea: deşi îndepărtată, uriaşa statuie a lui Lenin, din fosta Piaţă a Scinteii, apasă prin discipolul Ion Iliescu, care urmând pe *"dascălul proletariatului"* a devenit şi el

Continuare în pagina 3

MANTAUA LUI ILICI

Mihai CREANGĂ

Vineri, 25 August, cu o *"regie"* de tip american - 5.000 de delegaţi, baloane alb-albastre inscripţionate *ROMAN pentru ROMÂNIA*, discursuri scurte şi energice, entuziasm ritmat muzical, lozinci percutante *("El poate!")* - dar la Sala Palatului, care aminteşte de Congresele PCR, Convenţia Naţională a Partidului Democrat l-a desemnat, în unanimitate, pe liderul partidului Petre Roman, candidat la alegerile prezidenţiale din Noembrie. Un spectacol reuşit, cu un final previzibil. Fără îndoială, Petre Roman are şansa lui, într'o competiţie în care contra-candidaţii cei mai importanţi se numesc Ion Iliescu, Theodor Stolojan, Teodor Meleşcanu, Mugur Isărescu (încă... probabil) şi... Corneliu Vadim Tudor! Ignorându-l pe ultimul - care joacă doar rolul de *"sperietoare"*, ca şi partidul său, PRM - nu se poate să nu constaţi o anumită filiaţie între cei amintiţi mai sus. Cu aerul de învingător gata stabilit, în prima declaraţie pe care a făcut-o după desemnarea sa oficială în cursa pentru Cotroceni, Petre Roman şi-a caracterizat rapid concurenţii, amintind că *El* (majuscula se subînţelegea!) l-a numit pe Mugur Isărescu Guvernator al Băncii Naţionale, *El* l-a numit pe Theodor Stolojan Ministru de Finanţe, *El* l-a numit pe Teodor Meleşcanu secretar de stat la Externe, şi tot *El*... îl cunoaşte bine pe Ion Iliescu, care *"a avut mari merite, dar reprezintă Trecutul"*... Firește, iarăşi se subînţelegea că Petre Roman reprezintă *Viitorul*, întrucât ceilalţi nu au, faţă de *El*, *"onorabilitate"*.

Mda... Sigur, ne-am putea pune întrebarea, în ce măsură este responsabil chiar Petre Roman de pătata *"onorabilitate"* a celor pe care *El* i-a numit şi cu care a conlucrat binişor. Dar de ce să mai punem atâtea întrebări? *"El poate!"* - şi cu asta, basta.

Să ne întoarcem, însă, la acea filiaţiune. Analistul politic Dan Pavel făcea o comparaţie, amintind că, aşa cum s'a zis că marea literatură rusă a ieşit toată din *"Mantaua"* lui Gogol, s'ar putea spune că toţi candidaţii cu şanse la Preşedinţia României au ieşit din mantaua lui Ion Iliescu. Corect. La urma urmei, şi Stolojan, şi Meleşcanu, şi Isărescu, şi (mai ales) Petre Roman sunt *"emanaţii emanatului"*.

Nimeni, dar absolut nimeni dintre cei care au susţinut marea demonstraţie anticomunistă din Piaţa Universităţii, nimeni dintre cei care au votat constant Convenţia Democrată din România, nu s'ar fi gândit în urmă cu şase luni că, la peste un deceniu dela căderea comunismului, vom avea de ales între asemenea competitori.

Faptul că PNL îl susţine pe Theodor Stolojan, iar PNŢCD pe Mugur Isărescu nu îi face nici pe unul, nici pe celălalt apt să preia investitura morală (ba chiar nici pe cea politică!) a celor care au votat constant cu aceste partide, în numele unor principii şi al unor programe. Dincolo de păcatele şi de meritele fiecăruia, ei au ieşit - totuşi! - din mantaua lui Ilici. Chiar dacă ei au uitat faptul, chiar dacă sunt animaţi acum de cele mai bune intenţii, noi n'ar trebui să uităm. Noi, cei vreo 4-5 milioane de Români cu drept de vot, care nu-şi mai află, acum, cu adevărat, o reprezentare politică. Căci despre reprezentare morală nici nu mai are rost să vorbim.

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR
articole semnate de următorii colaboratori din România:

Mihai CREANGĂ	pagina 1
Roxana IORDACHE	pagina 2
Aurel BĂDĂIAN	pagina 2
Roland Cătălin PENA	pagina 3
Ileana NICA	pagina 3
Dan BITU	pagina 4
Andrei BĂDIN	pagina 4
Florin Oprea SĂLCEANU	pagina 4
Viorel PALTIN	pagina 5
Alexe COSTA	pagina 5
Andrei Iuliu RACOVIŢĂ	pagina 6
Flori GEORGESCU	pagina 6
Prof. Andrei Iustin HOSSU	pagina 7
Prof. Valeriu ARBORE	pagina 10
Prof. Miahi Stere DERDENA	pagina 11
Prof. Doru MUNTEANU	pagina 14
Prof. Nicolae CIACHIR	pagina 18
Dumitru PĂSCULETE	pagina 24

editorial

GREŞELI CARE SE PLĂTESC

Toată lumea se aştepta ca schimbările de după Decembrie 1989 să aibă un caracter radical. Odată răsturnat un regim odios şi lipsit de aderenţe la realităţile româneşti, de sufletul şi idealurile naţionale, era nevoie de o revenire la formele străvechi de viaţă ale poporului românesc, la o reîntoarcere la rădăcinile spirituale ale neamului nostru. Pentru aceasta era o imperioasă nevoie de o întreagă mutaţie în structura instituţională în primul rând, cât şi în viaţa socială şi politică.

A fost parcă un blestem venit peste ţara românească, ajungerea la putere a unui regim condus de Ilici Iliescu, omul cu o influenţă străină, prin educaţia primită la Moscova, îndoctrinat cu ideologia comunistă şi fără nici un sentiment de dragoste pentru neamul românesc. Iliescu a fost o apariţie ilegitimă şi imorală în Ţara Românească, el reprezentând numai o nomenklatură şi cadre ale Securităţii. Acest intrus politic, incompetent, a făcut tot ce a fost posibil ca să oprească dezvoltarea normală a statului român, scăpat de iobăgia comunistă. El a minţit, a înşelat şi a furat drepturile poporului român de a-şi reface ţara după propria viziune. Dacă nu existau cele două guverne ale lui Ilici Iliescu, ţara avea şanse mari de refacere şi intrare în Uniunea Europeană.

Dacă înainte de 1996 greşeala fost a electoratului român, care s'a lăsat păcălit, după alegerile din 1996 şi până în anul 2000, greşelile revin noii guvernări. Putem spune că în această perioadă nu a existat un om de mare anvergură. Un om care să aibă o viziune cuprinzătoare a problematicei naţionale. Noua guvernare, din 1996 s'a bazat pe o coaliţie hibridă, care nu a avut curajul să apeleze la personalităţile care trăiau la vremea aceea (majoritatea foşti deţinuţi politici), care ar fi fost în stare să ajute o guvernare de bună credinţă.

Nu se poate spune că guvernarea din 1996 şi până astăzi nu a fost bine intenţionată, dar ea a căzut în cursa întinsă de fostele cadre ale Securităţii. Nu intrăm în amănunte acum. Menţionăm însă că, lipsa de experienţă politică de conducere, precum şi lipsa curajului de a trece la schimbări radicale, care să înlăture toate fostele cadre comuniste din viaţa socială, din instituţiile statului, cât şi din Armată, Biserică şi Şcoală, adică totul, absolut totul, au dus la situaţia de azi.

Trebuiau create atunci, premizele revenirii la o normalitate minimă în ordinea politică. Adică, o însănătoşire în viaţa politică, cu eliminarea completă a oricăror formaţii de stânga, inclusiv partidul comunist care era responsabil de întregul dezastru al ţării. Ori, neiertata greşeală a acestei guvernări a fost că a admis tot felul de formaţiuni politice şi a înlăturat complet orice înfiripare de partide anti-comuniste. O serie întreagă de foşti deţinuţi politici, care erau deja orientaţi pe principii ideologice româneşti, şi erau călîţi în lupta naţională, au fost în imposibilitatea juridică de a apărea la suprafaţă din cauza judecătorilor instalaţi la Tribunale, cu mentalitate, pregătire şi ură specifică tuturor comuniştilor. Şi în felul acesta ţara a rămas în prada unor partide neexperimentate şi fără o ideologie bine închegată şi fără o adevărată ierarhie de valori.

Preşedintele Constantinescu avea obligaţia morală să se îngrijească de un echilibru al ideologiilor politice, care au apărut pe firmamentul României. El s'a lăsat dus de valurile mentalităţilor post comuniste şi a lăsat să vânture sloganurile de tip marxist, ca antifascismul, antidrepta etc., ca şi cum totalitarismul de stânga ar fi dispărut. Camuflaţi sau necamuflaţi, comuniştii au rămas prezenţi în toate poziţiile cheie din instituţii, marile Regii şi din toate sistemele bancare şi financiare, ca şi din marile afaceri.

O altă greşeală fatală pentru România, a guvernării de după 1996, a fost menţinerea SECURITĂŢII COMUNISTE, cu schimbare fictivă de nume, dar cu un personal îmbibat cu cadrele vechi, sau admise pe temeiul vechilor criterii. Actualul SERVICIU ROMÂN DE INFORMAŢII, nu este competent, căci pregătirea lui este deficitară din punct de vedere ideologic şi moral.

SERVICIUL ROMÂN DE INFORMAŢII trebue să aibă un personal cu o autentică educaţie românească. Actualii membri ai acestui Serviciu nu au primit nicăieri o educaţie creştină, cu dragostea de neam şi idealurile româneşti. Unde, la ce şcoală, afară de cele comuniste, au fost dăscăliţi actualii membri ai SRI? De unde cunosc ideologiile politice, ca să facă distincţie între ele? Numai din climatul cultural nomenklaturist al partidului comunist unde au trăit şi dela fabrica de cadre ale Securităţii *"Ştefan Gheorghiu"*.

Din frânturile de rapoarte pe care, foarte vag şi inconsistent, le-a prezentat SRI Comisiei Parlamentare de resort, se poate desprinde poziţia fragilă şi incompetentă a SRI pe de o parte şi reaua intenţie pe de alta.

Ar fi bine să amintim un caz foarte grav, care a fost relevat nu de multă vreme, în legătură cu organizarea cadrelor comuniste, ce lucrau de zor, pe eşaloane, la manipularea şefilor de partide, încă de pe timpul lui Stolojan şi Meleşcanu. Aici, se ridică o întrebare tot atât de gravă pentru Preşedintele Constantinescu. A fost el informat de SRI despre aceste eşaloane, care, în conspiraţie comunistă, cu grupuri clandestine sau semi-clandestine urmăreau destabilizarea ţării şi eventuala revenire a lui Ilici Iliescu la putere? Dacă da, ce a întreprins Preşedintele Emil Constantinescu, afară de decizia de a nu mai candida pentru încă un mandat?

George BĂLAŞU

ATHANASIU, CANDIDAT PREZIDENŢIAL AL PDSR-PSDR ?

—Roxana IORDACHE—

Sacrificiul Domnului Sergiu Cunescu, primul lider care s'a retras în favoarea unui preşedinte mai tânăr, care să sporească şansele partidului, îşi pierde sensul dacă PSDR se aliază cu PDSR pe considerente de oportunism. Ne amintim că Domnul Alexandru Athanasiu a fost ales preşedintele PSDR în detrimentul Domnului Putin, care intenţiona să facă o alianţă sau chiar o fuziune cu ApR, partid în care, de altfel, a intrat ulterior. Dacă alianţa cu ApR a fost considerată compromiţătoare, iar Domnul Athanasiu a fost considerat garantul liniei corecte a PSDR, asistăm acum la surpriza unor demersuri pentru alierea cu PDSR, care vizează Internaţionala Socialistă.

Până acum, liderii Internaţionalei Socialiste nu s'au lăsat înşelaţi, nefiind dispuşi să coopteze un partid de sorginte comunistă, adversar tradiţioanl al socialdemocraţiei. Aceasta, cu atât mai mult cu cât conducerea PD, membră a Internaţionalei Socialiste graţie alianţei cu PSDR, a declarat în mod repetat că PDSR este un partid comunist coafat, perestroikist întârziat. Iată însă că - şi din cauza trufiei ingrate a PD care, după ce s'a văzut legitimat în familia europeană, l-a marginalizat - PSDR, tocmai partidul social-democrat autentic al României, se arată dispus să cauţioneze PDSR, numai ca să nu rămână *"fără coledzi"*, în afara Parlamentului. Ruşinoasă opţiune şi nefastă pentru interesul naţional, în cazul în care PSDR continuă demersurile de aliere necondiţionată cu PDSR. Nu e vorba doar că o întreagă tradiţie şi suferinţă din temniţe pentru idealul social-democrat ar fi batjocorite. S'ar compromite însuşi viitorul ţării, pusă în situaţia să abandoneze continuitatea şi să reia un simulacru de reformă, într'o coaliţie de stânga.

E de înţeles preocuparea preşedintelui Athanasiu pentru viitorul partidului pe care îl conduce. Ar fi însă absurd ca, pentru intrarea în Parlament, să sacrifice însăşi identitatea partidului, să semneze, în câteva zile, actul de deces al unui partid pe care nici regimul comunist nu l-a putut distruge în zeci de ani.

Totuşi, alianţa PSDR cu PDSR ar putea avea un sens, nu doar spectaculos, ci chiar bun pentru ţară, în cazul în care partidul Domnului Iliescu ar adopta programul partidului condus de Domnul Athanasiu, declarându-se fără echivoc pentru restituirea proprietăţilor furate în regimul comunist, delimitându-se clar de actele de corupţie din timpul regimului Iliescu şi de mineriade, cerându-şi iertare tuturor victimelor, începând chiar cu Domnul Sergiu Cunescu. Ar fi o primă dovadă că, într'adevăr, PDSR se poate schimba, că doreşte să se reformeze în sens socialdemocrat, că se poate angaja în aplicarea programului de dezvoltare naţională depus la Bruxelles. Simple declaraţii în acest sens n'ar fi, însă, suficiente.

PDSR nu merită alianţa cu PSDR, deci accederea în Internaţionala Socialistă, decât prin acte radicale. Printre ele, obigatoriu ar fi ca partidul Domnului Iliescu să pună la dispoziţia justiţiei personajele incriminate pentru corupţie şi pe cele implicate în mineriade. Dacă, însă, va continua după precedentul Bivolaru, PDSR n'ar face decât să demonstreze Internaţionalei Socialiste că, admiţându-l şi-ar atârna o piatră de moară, în acest moment în care lupta împotriva corupţiei şi a crimei organizate este un comandament al comunităţii internaţionale. Ca premisă a candidaturii în rândurile partidelor europene, PDSR trebue să elucideze şi afacerea *"firul roşu"* şi problema încălcării embargoului impus Iugoslaviei. Altfel, echivocul şi duplicitatea sunt caracteristici ale partidelor lumii a treia.

Ca să demonstreze că se poate schimba, PDSR ar trebui să accepte nu doar să preia numele de PSDR, ceea ce n'ar face decât să camufleze starea de fapt actuală, pentru amăgirea Vestului şi a credulilor din ţară. O dovadă certă a intenţiei de schimbare reală ar constitui-o schimbarea conducerii actuale a PDSR. În acest sens simpla rotaţie Năstase-Iliescu n'ar însemna o schimbare de fond, ci doar de formă, fiindcă nu există deosebiri de viziune politică între cei doi.

Dorinţa PDSR de schimbare europeană n'ar putea-o demonstra decât alegerea Domnului Alexandru Athanasiu ca preşedinte al partidului şi desemnarea lui drept candidat la preşedinţia ţării. Sau măcar ultima opţiune. Dacă Domnii Ion Iliescu şi Adrian Năstase ar deveni agenţii electorali ai Domnului Alexandru Athanasiu ar fi un semn indubitabil de schimbare a PDSR şi un început de normalizare a vieţii politice româneşti. Dacă nu, nu.

TENTACULELE MAFIEI SECURISTE AU CUPRINS ROMÂNIA

—Aurel BĂDĂIAN—

Imediat după 1989, a existat un consens unanim din partea centrelor de Putere ale fostului Partid Comunist şi ale Securităţii, în a bloca orice acţiune care ar fi dus la o reformă morală a societăţii româneşti şi implicit la deconspirarea Poliţiei politice secrete. Se cunoaşte deja foarte bine lupta dusă în perioada regimului Ilici Iliescu pentru curăţirea serviciilor secrete şi mai ales punerea acestora sub control parlamentar. Nu în ultimul rând, s'au făcut presiuni enorme din partea societăţii civile pentru adoptarea legii cunoscute sub numele de *"legea Ticu"*, după numele iniţiatorului său, senatorul Constantin Ticu Dumitrescu.

Cu greu, după sforţări care au durat trei ani, legea Ticu a fost adoptată sub o formă diferită semnificativ decât cea gândită de iniţiatorul ei. Cu chiu cu vai, a început să funcţioneze Consiliul Superior pentru Studierea Arhivelor Securităţii, dar fără nici un prerogativ clar şi fără nici măcar un sediu. Acest Consiliu, prin lipsa oricărui sprijin politic sau din partea societăţii civile, s'a născut, de fapt, mort din faşă. Căci, sabotat atât pe faţă cât şi pe la spate, funcţionând aproape în ilegalitate, acest Consiliu nu poate face momentan nimic pentru mult dorita curăţire a societăţii româneşti. Această situaţie l-a făcut pe senatorul ţărănist Caraman să declanşeze o campanie de strângere de semnături a celor care nu au colaborat cu Securitatea. O iniţiativă mai mult simbolică decât cu vreo consecinţă în plan practic, dar care, iată, zilele acestea a dus la un scandal fără precedent în Senatul României.

"Lista Caraman", aşa cum a fost numită de mass-media, a provocat mai ales nemulţumirea celor care nu au semnat-o, într'un cuvânt cei cu musca pe căciulă. Numărul lor nu este foarte mare raportat la senatori, dar totuşi aceştia sunt importanţi. În fruntea pedeseriştilor nu lipsesc Doru Ioan Tărăcilă, Oliviu Gherman şi cu voia Dumneavoastră ultimii de pe listă, Ion Ilici Iliescu, cel care s'a dat la fund de când a început strângerea de semnături, ne mai călcând prin Senat, sau liderul PD, Petre Roman. Nu lipsesc însă de pe *"lista Caraman"* liderii liberali Mircea Ionescu Quintus sau Cazimir Ionescu, care s'au declarat profund *"şocaţi"* pentrucă li se cere să semneze, căci ei... de mult s'au declarat că nu ar fi colaborat cu Securitatea.

Explicaţii puerile! Căci dacă nu ar fi avut nimic de ascuns, atât Quintus sau Tărăcilă, ca să nu mai vorbim de Oliviu Gherman, pedeseristul adormit, cum este alintat de presă, ar fi trebuit să semneze lista, măcar din punctul de vedere al principiului. Dar nefăcând-o, acest fapt fără îndoială a dus la comentarii negative în privinţa celor care nu au semnat.

Ascunderea senatorilor în spatele unor explicaţii puerile scoate în evidenţă un fapt care, de fapt, nu ar trebui să ne şocheze. Societatea românească de astăzi, clasa politică, nu sunt nici pe departe curăţite de foştii informatori sau ofiţeri ai Securităţii. Lucru explicabil prin faptul că mult necesara reformă morală a societăţii româneşti nici măcar nu a început. Aruncarea la coşul de gunoi a Punctului 8 al Proclamaţiei dela Timişoara, sabotarea pe faţă a legii Ticu de către toată lumea -PDSR, PNŢCD, PNL şi ceilalţi, duce la concluzia inevitabilă că, de fapt, fosta Securitate s'a introdus prin uneltele sale în toate partidele, indiferent ce culoare politică ar avea acestea.

România a pierdut momentul favorabil în care se putea curăţa de fostele cadre ale Securităţii. În viitor acest proces va fi şi mai greu de realizat, datorită faptului că tentaculele caracatiţei securiste s'au întins peste toată ţara.

PREŢUL UNUI ABONAMENT ANUAL ESTE $ 35.00

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că Redacţia acestui zlar nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

SĂ VOTĂM PENTRU CDR 2000!

Mihaela MOISIN

Hulit de unii, apreciat de alţii, cu toată decimarea şi infiltrarea de care nu numai PNŢCD a avut parte, el a rămas astăzi singurul partid istoric necompromis, singur pe baricada de luptă anticomunistă, singurul care mai are coloană vertebrală.

Alături de acest partid conservator, un număr de alte partide, UFD - desprins din Convenţia Democrată -, ANCD - desprins din Partidul Naţional Ţărănesc, PNL, FER şi Partidul Moldovenilor, au o format o nouă alianţă de dreapta, sub numele de Convenţia Democrată 2000. Şi la aceastã convenţie vor adera şi un număr de organizaţii civice şi, sperăm noi, şi Ticu Dumitrescu cu AFDPR.

Este de apreciat înţelepciunea conducerii celor două partide - UFD şi ANCD - care au răspuns pozitiv cerinţelor ţării, în ceasul al doisprezecelea, când forţele comuniste se întăresc şi pericolul reîntoarcerii stângii la putere pentru încă 4 ani, este inerent.

Într'o lume în care încrengătura Vertebratelor se subţiază văzând cu ochii - prin trecerea la cele eterne, rând pe rând, a tot ce a avut mai bun România pre-comunistă - cele două partide istorice: PNL şi PSDR îşi cântă cântecul lebedei. Ele îşi pierd coloana vertebrală, amalgamându-se în marea masă a nevertebratelor, a amoebelor care se înmulţesc cu viteza specifică încrengăturii lor.

Tocmai în această lume de nevertebrate, este necesară o Convenţie Democrată puternică, pentru a contrabalansa forţele de stânga.

Mulţi l-au acuzat şi-l acuză pe Dl. Ion Diaconescu că nu se retrage dela preşedinţia PNŢCD, fiind bătrân şi trebuind să lase locul unui cadru mai tânăr. Slavă Domnului că n'a făcut-o, mai ales acum, înaintea acestor alegeri atât de importante pentru România. Ne-am fi trezit cu un *"mai tânăr"* conducător, cu cine ştie ce idei năstruşnice şi poate am fi asistat la o unire a PNŢCD cu partidului lui Măgureanu, al lui Roman sau, cine ştie, poate chiar cu al lui Vadim.

Nu cu mult timp în urmă, Radu Vasile, ţărănist *"sadea"* voia să se impună ca preşedinte al PNŢCD şi de supărare că nu a putut lua această funcţie, şi-a creat partidul propriu. Şi cu cine s'a aliat? Cu Petre Roman! Vai, nouă, dacă Radu Vasile ajungea preşedintele PNŢCD! Ar fi păţit şi el ca PSDR!

Exemplul retragerii D-lui Sergiu Cunescu dela conducerea PSDR, mult apreciată de tinerii ambiţioşi, dornici de a-i lua locul, este concludent. Abia aşezat în fruntea partidului, Athanasiu îi oferă cu dezinvoltură lui Ilici Iliescu, PSDR-ul, pe aceeaşi tavă cu cheia intrării în Internaţionala Socialistă! Dacă Dl. Cunescu nu s'ar fi retras înaintea alegerilor din această toamnă, nu ar fi avut loc niciodată o asemenea alianţă. Astăzi Dl. Cunescu se revoltă, protestează; este prea târziu, zarurile au fost aruncate!

Nevertebratul Valeriu Stoica, gata fiind pentru o alianţă a Partidului Naţional Liberal cu orice partid de factură comunistă, dar care se bucură de un procentaj bun al electoratului, a dat mâna cu comunistul Theodor Stolojan, pe care l-a propus candidat la preşedinţia României. PNL, distrus odată de Radu Câmpeanu care a fraternizat cu Ilici Iliescu, decimat apoi şi el din cauza ambiţiilor de conducător ale atâtor liberali, a tras pe stânga! Degeaba adevăraţii liberali Dan Amedeu Lăzărescu, Sorin Botez, Găvănescu, Ioana Brătianu au protestat, s'au retras şi înghebează acum adevăratul partid liberal, pe principiile Brătienilor! Este prea târziu pentru alegerile din toamna aceasta. S'ar putea însă ca acest partid să fie un serios candidat pentru alegerile de peste 4 ani.

În baza tineretului crescut în ultimii 10 ani...

Marian Munteanu, eroul Pieţei Universităţii, al zonei libere de neocomunism, cel ce era speranţa României, ca tânăr şi viitor conducător şi despre care am crezut cu toţii că s'a retras în reculegere, de unde pregăteşte lovitura decisivă împotriva comunismului, ne-a dat o lovitură, dar nu pe cea aşteptată de noi, ci, ca o bombă, şi-a anunţat candidatura la preşedinţia României, din partea partidului lui Virgil Măgureanu! Fostul lui călău!

Vai, nouă, proştii şi naivii!

Păianjenul Iliescu şi-a construit cu migală o pânză în care miile de pui s'au adăpostit, dezvoltându-se în alţi păienjeni tineri şi adulţi, care au ieşit acum la suprafaţă: Roman, Meleşcanu, Stolojan, Măgureanu etc.

Numărăm săptămânile până la alegeri. Ce ne rămâne de făcut? Să stăm uniţi în jurul Convenţiei Democrate 2000, să-i dăm votul, pentru a putea ţine piept uraganului dezlănţuit de forţele satanice în biata noastră ţară!

GROAZA ÎNTOARCERII

Urmare din pagina 1

"dascălul PDSR". Un dascăl care, pricepându-se să exploateze politic starea catastrofală în care se găseşte dreapta românească, ameninţă cu întoarcerea. Şi pe cât este de clar acest lucru, tot pe atât de mare este şi groaza legată de poziţia dominantă a PDSR care, din păcate, după cum se prezice, ar fi singurul partid capabil să obţină la alegeri de unul singur între 20 şi 30 de procente. În fapt, ceea ce-l diferenţiază de celelalte forţe politice este recrutarea masivă a aderenţilor, activismul militanţilor, mesajul populist şi autoritatea construită în jurul figurii simbolice nomenclaturiste a lui Iliescu.

Când vorbim de groaza întoarcerii, ceea ce îngrozeşte cel mai mult este cruda şi năstruşnica realitate că, începând cu Iliescu, toţi oamenii politici legaţi de corupţii şi de întoarcerea lumii româneşti pe dos se bucură de pronosticuri de procente electorale mai mult sau mai puţin mari, pe când cei cinstiţi şi de caracter sunt băgaţi în seamă doar la limita sau sublimita pragului electoral de 5 procente (cum de exemplu pare a fi cazul Victor Ciorbea). Iar asupra a ceea ce se întâmplă nu putem găsi decât o singură explicaţie: lumea românească, cunoscută prin tradiţia ei a fi o lume a dreptăţii şi a lui Dumnezeu, a intrat într'o criză de trăire pe dos, dominată de Belzebuţii cei roşii. Aceasta este ceea ce în fond îngrozeşte.

Până când trăirea pe dos? Până când poporul se lasă să fie victima unei politici cu vârf de Belzebut? în care Iliescu promite orice, oricât, oricui. Rostul promisiunii-minciună este să aducă voturi cât mai multe, în faţa cinstei mai tăcute, pentru a se asigura averile făcute şi pentru a fi iertaţi cei cu datoriile acumulate prin jaful organizat în ultimii 10 ani. Lăsând pe cei mulţi şi săraci să viseze mai departe la viaţa de apoi, într'o situaţie în care criza de credibilitate face ravagii în faţa probelor că ţara este doar mijloc şi nu scop şi că interesul general este o infamie în timp ce interesul personal a devenit un fel de religie.

Marea întrebare a groazei sau a situaţiei este: ce e de făcut? Iar într'o asemenea privinţă, atâta timp cât de o reuşită a reformei economice cu o rapiditate de o lună nu mai poate fi vorba, singura dezlegare posibilă e în tainele lui Dumnezeu. Ce înseamnă o asemenea taină? înseamnă că pământul simte, se bucură sau se dezgustă de Români după faptele lor. Un lucru care ne arată că pământul are un duh viu pe care oamenii nu-l ştiu. Acest duh le cere Românilor să înţeleagă ce se întâmplă rău şi ce trebue făcut ca să nu se mai întâmple.

Deja din bătrâni auzim despre duhul răului vorbele: *"nu l-ar mai răbda pământul"*. Dar, după sondajele date, se vede că electoratul român ar fi gata să fie mai răbdător decât pământul. în special când este absolut necesar ca la nivel de popor să intervină maturitatea prin care să se înţeleagă de unde vin relele şi care e scăparea de ele. Fără de această maturitate, ţara va înfăţişa riscul unei catastrofe electorale care înseamnă întoarcerea lui Iliescu.

Întoarcerea acestui criptocomunist nu poate fi oprită decât printr'o mobilizare, de ieşire la vot şi de a vota, a tuturor forţelor politice care privesc spre viitor şi nu spre trecut.

Eugen BÂRSAN

LUPA POLITICĂ

Roland Cătălin PENA

Lăsându-l pe Marian Munteanu în plata Domnului Măgureanu, avem înscrişi în cursa pentru Cotroceni un integralist al candidaturilor la Preşedinţie - Ion Iliescu, doi recidivişti - Petre Roman şi Gyorgy Frunda, plus doi de Teo - Meleşcanu şi Stolojan, care chiar dacă sunt la prima abatere, au experienţa căpătată în Comitetul pentru Sprijin al candidatului PDSR din 1996. Mugur Isărescu încă se codeşte. Primul şi-a lansat pomelnicul de promisiuni liderul PD, care a anunţat electoratul că *"El poate!"*. Două săptămâni mai târziu, deşi decan de vârstă al candidaţilor, Ion Iliescu a ţinut să se afle că şi el poate, e drept nu de unul singur, ci *"Aproape de oameni, împreună cu ei"*, cu precizarea lui Răzvan Theodorescu că *"totul se reduce la un om politic central, Ion Iliescu"*.

Meleşcanu a precizat că aşa nu se mai poate, prin urmare ne oferă *"A treia Republică"*. Însă cum nu aduce republica ce aduce vorba dulce, mai înainte se va îngriji s'avem mai mulţi bani în buzunar; o existenţă sigură şi decentă; sănătate şi educaţie cât încape pentru fiecare; o legislaţie de partea oamenilor (să te ţii proteste din partea asociaţiilor de protecţie a câinilor maidanezi) şi o ţară plină de respectul restului lumii. Treaba noastră, a alegătorilor, este doar să-l votăm şi să putem să suportăm. Restul e treaba lui, cum zicea Băsescu. Dela Stolojan şi Frunda nu avem un mesaj clar, dar suntem siguri că-l vom primi.

La debutul ultimei sesiuni a actualului Parlament, Mircea Ionescu Quintus s'a arătat optimist. Şi parlamentarii, dacă vor, pot să facă legi. Dar au, oare, vreun interes ?

PD VREA SĂ FOLOSEASCĂ ARMATA ÎN FOLOS ELECTORAL

Ileana NICA

În surle şi trâmbiţe, cam răguşite ce-i drept, Petre Roman şi-a lansat campania electorală pentru prezidenţiale. Sub deviza *"Petre poate"*, hilară şi şcolărească, fantele de Apaca a declarat că este singurul care trebue să conducă România, căci - vezi Doamne! - ţara are acum nevoie de un personaj de talia sa, care să *"respecte"* (sic!) legea. Continuând pe acest ton, Petrică al nostru de Neulander a umplut ecranele televizoarelor şi primele pagini ale ziarelor pe care le subvenţionează, încercând să ne inoculeze ideea că este singurul îndrituit la funcţia cea mai înaltă în stat. Uitând peste noapte că a guvernat între 1990 şi 1991, ca şi între 1996 şi 2000, Petre Neulander botezat Roman se pregăteşte cu sârguinţă să încalce legea, aşa cum a făcut-o abitir pe când era prim-ministru şi mai apoi în multe afaceri necurate, care fac obiectul cercetării justiţiei, dacă în România, această justiţie nu ar fi la cheremul FSN-ului multilateral dezvoltat şi omniprezent în prag de mileniu trei sub diferite chipuri.

Petre Roman şi ai săi au încălcat legea înainte ca să înceapă în mod oficial campania electorală. În primul rând prin faptul că actualul ministriu de Externe se foloseşte într'un mod nelegal, şi nu în ultimul rând, de consecinţele apropierii României de Uniunea Europeană, lucru care, de fapt, nu este un succes personal al domniei-sale. Faptul că Uniunea Europeană şi alte organisme internaţionale pun la dispoziţia României fonduri pentru dezvoltarea anumitor sectoare, l-a făcut pe Petrică al nostru să creadă că nu ar strica deloc dacă ar putea să folosească acest lucru în beneficiul său personal. Folosindu-se de faptul că ministerul pe care îl conduce, M.A.E. este cel însărcinat cu realizarea tehnică a acestor dosare de finanţare, Petre Roman, fără cea mai mică fărâmă de bun simţ, îşi trage spuza pe barba lui şi a partidului său, care nu are nici un fel de program de relansare a României. Dar aceasta nu este singura încălcare a legii din partea ministrului de Externe şi lider al Partidului Democrat.

Ultima găselniţă a ocupantului vilei din Modrogan, care a aparţinut Elenei Lupescu, este ungerea ca şef al campaniei sale electorale a lui Sorin Frunzăverde, Ministru PD al Apărării. Mişcarea este inteligentă şi are ca scop transformarea Armatei într'un simbol electoral. Un simbol electoral cu atât mai important cu cât în perioada următoare urmează să fie sărbătorită Ziua Armatei, care poate fi uşor transformată într'un miting electoral al lui Petre Neulander Roman. Ca şi alte evenimente cu caracter naţional care, fără îndoială, vor fi transformate tot în prilejuri de campanie electorală pentru Roman şi compania. Nu ar strica deci, ca în această campanie electorală, dacă nu chiar şi după aceea, la Ministerul Apărării să fie numit un ministru independent, care să nu lase prilejul unor comentarii răuvoitoare, aşa cum, din păcate, nu este cazul lui Sorin Frunzăverde.

Dealul Patriarhiei şi clădirea Parlamentului, Bucureşti, sec.19.

RADU VASILE DOVEDEŞTE CĂ A FOST CALUL TROIAN AL STÂNGII ÎN PNŢCD

Dan BITU

Negocierile pe scena politică românească se desfăşoară cu rapiditate, scoţând la iveală afinităţi mai vechi. Nu este deloc de mirare dacă zilele acestea asistăm la negocieri intense între Partidul Popular condus de Radu Vasile şi Partidul Democrat condus de Petre Roman. Scopul fiind o fuziune sau o alianţă între cele două partide, în perspectiva alegerilor din Noembrie.

Apropierea lui Radu Vasile de partidul lui Roman, Băsescu şi compania nu este o surpriză. În toată perioada cât a fost prim-ministru, Radu Vasile a fost mai curând un simpatizant al Partidului Democrat decât un membru marcant al Partidului Naţional Ţărănesc Creştin şi Democrat, cum era la acea vreme. Sfidând propriul partid, Radu Vasile a cedat întotdeauna în faţa presiunilor lui Petre Roman şi Traian Băsescu. Lucru explicabil, cunoscută fiind prietenia pe care-i leagă de fostul ministru al transporturilor, actualul primar general al Capitalei.

Făcând un joc duplicitar, Radu Vasile a invocat atunci când a fost schimbat din funcţie faptul că ţărăniştii nu mai respectă ideea lui Maniu, Mihalache şi Coposu. Acelaşi lucru l-a spus mai apăsat adjunctul Sorin Lepşa, care ne împărtăşea cum se gândeşte el clipă de clipă la învăţăturile Seniorului.

Radu Vasile

Realitatea este că Radu Vasile şi Sorin Lepşa nu au avut niciodată vreo apetenţă faţă de idealurile anticomuniste ale ţărăniştilor. Întotdeauna s'au dovedit doar nişte purtători de cuvânt ai stângii criptocomuniste. Să ne amintim că înainte de alegerile din Noembrie 1996, Radu Vasile a cerut în repetate rânduri ca guvernul care urma să fie format după alegeri să fie axat pe duetul PNŢCD-PDSR. În fapt, criptocomuniştii lui Iliescu l-au şi susţinut pe faţă, inclusiv după ce a fost uns prim-ministru de Preşedintele Emil Constantinescu. De altfel, cu câteva luni înainte să fie debarcat din funcţia de premier, Radu Vasile declara într'un interviu acordat postului de radio BBC că trebue ca după Noembrie 2000, PDSR să guverneze împreună cu PNŢCD.

Cal troian al stângii în PNŢCD, Radu Vasile s'a reîntors acum la matcă. Într'un PD profund clientelar, partid creat mai curând pe găştile lui Petrică Roman zis Neulander, decât pe principii ideologice.

Prin această alianţă aşteptată, Radu Vasile şi colegii săi din aşa-zisul Grup dela Braşov dovedesc faptul că nu au avut decât un singur scop: spargerea PNŢCD. Şi atunci ne întrebăm, pe bună dreptate, dacă nu cumva întâlnirile sale din ultimii şase ani în mai multe rânduri cu fostul director al SRI, Virgil Măgureanu nu au avut chiar acest scop şi anume spargerea PNŢCD. Toate informaţiile duc spre această concluzie.

DE CE ASCUNDE ROMÂNIA COLABORAREA CU TERORISTUL CARLOS?

Andrei BĂDIN

Autorităţile dela Bucureşti se feresc ca dracu de tămâie să dea publicităţii orice informaţie despre relaţiile pe care regimul comunist al lui Nicolae Ceauşescu le-a avut cu celebrul terorist Carlos Şacalul, sau cu oricare din grupurile teroriste internaţionale care, se ştie, erau în mare parte stipendiate dela Bucureşti direct, sau via Moscova.

Recent, la Bucureşti, într'un ziar central a fost dată publicităţii o informaţie care anunţa posibila acuzare a generalului Nicolae Pleşiţa, fost şef al Securităţii pentru implicarea sa în atentatele şi crimele făcute de gruparea Carlos. O acuzare care - chiar dacă venea mult prea târziu (alte ţări comuniste i-au judecat de mult pe cei care au fost mână în mână cu terorismul arab şi antioccidental) - ar fi pus în lumina adevărată caracterul criminal al regimului comunist şi în plan extern. Nu a fost să fie aşa, un înalt procuror fiind nevoit să precizeze într'o declaraţie de presă că afacerea Carlos este *"departe"* de a se fi finalizat.

Într'un fel, afacerea Carlos funcţionează ca o hârtie de turnesol în probarea sau nu a orientării pro-comuniste a României. La Bucureşti nu se rosteşte nici un cuvânt despre Carlos, aşa cum se face, de exemplu, la Budapesta sau Varşovia. Este, parcă, o frică patologică, să nu iasă cumva la iveală stipendierea acestuia de către regimul lui Ceauşescu, cu toate că acest lucru se ştie bine.

Afacerea Carlos confirmă că la Bucureşti, la nivelul unor servicii secrete sau ale Procuraturii, există forţe care nu vor să trădeze *"pretinia"* cu Carlos. Un Carlos, terorist internaţional, care ar căpăta ani buni de puşcărie în plus dacă şi la Bucureşti s'ar da drumul dosarelor existente. Dar aceste dosare sunt ţinute sub cheie, la fel ca şi cele din filiera Caraman, celebrul agent sovietic, numit de Petre Roman, în 1990, şeful spionajului extern. La Bucureşti ochii se îndreaptă mai curând spre Orientul Apropiat sau spre Moscova. Un fapt semnificativ ce spune multe despre orientarea spre Vest a României.

Revenind la personajul principal din partea României în afacerea Carlos, generalul Nicolae Pleşiţa, în loc să fie la puşcărie pentru toate fărădelegile făcute pe când era la comanda Securităţii, se plimbă nestingherit. Este scos în faţă la emisiunile TV şi ameninţă cu bătaia pe Paul Goma sau generalul Pacepa. Sigur pe sine, Pleşiţa lasă să se înţeleagă că este stăpân pe situaţie. Şi este normal, de vreme ce *"locotenenţii"* săi sunt şi acum în poziţii cheie atât în serviciii secrete, cât şi în statul român.

O VARĂ FURTUNOASĂ

Urmare din pag.1

avansurile lui Stoica fiind refuzate categoric, iar PNL rămânând un partid complet izolat pe eşichierul politic, plătind astfel tribut politicii duplicitare pe care au practicat-o. În plus, o parte dintre liderii lor au contestat rezultatele Congresului şi au anunţat că vor reconstitui adevăratul Partid Naţional Liberal al Brătienilor.

În acelaşi timp, candidatul propus de ei pentru funcţia de preşedinte al ţării nu are sorţi prea mari de izbândă, întrucât imaginea lui este legată organic de perioada în care sub Iliescu a înflorit corupţia şi au apărut primii îmbogăţiţi ai tranziţiei. Pe de altă parte, în biografia lui Stolojan există câteva capitole care îl fac vulnerabil, cum ar fi conturile secrete de 2 miliarde dolari manipulate de Securitatea de dinainte şi după Ceauşescu de care a avut cunoştinţă, confiscarea valutei depuse în bănci în perioada când a fost prim-ministru, precum şi pasiunea pe care a depus-o în sprijinul celei de-a doua candidaturi a lui Iliescu la preşedinţie şi incapacitatea pe care a demonstrat-o de a concepe o strategie de reformă. Crezul lui politic a fost exprimat într'o declaraţie în care a afirmat: *"Nu mă interesează o alianţă care să bareze calea spre guvernare a PDSR"*, iar după înscrierea subită în PNL, într'o vizită cu caracter electoral în judeţele Covasna şi Harghita, el i-a sfătuit pe Românii de pe acele meleaguri să înveţe limba maghiară pentru a se putea înţelege cu autorităţile locale.

Încălcând tradiţia liberală a acestui mare partid istoric, sfidând Senatul PNL, compus din vechi membri de partid care au făcut ani grei de temniţă, Valeriu Stoica a declarat cu cinism că: *"A trecut vremea anticomunismului, iar opoziţia anticomunistă-neocomunistă nu mai are nici o relevanţă"* şi că noua formaţiune politică pe care vrea să o construiască *"este aptă să obţină circa 33-36% din voturi"*, deşi popularitatea lui şi a partidului scădeau vizibil în sondaje în urma tratativelor oculte pe care le-a dus pe toate fronturile, situându-se în realitate în jur de 7-8 procente. În această ţesătură de intrigi şi sforării care au precedat Congresul PNL, Valeriu Stoica nu a criticat niciodată PDSR, PD, PRM sau ApR, singurul partid de care s'a împiedicat tot timpul nu a fost unul de esenţă comunistă ci PNŢCD, pe care l-a calificat a fi *"un partid bolnav"*. În cadrul Congresului Extraordinar al PNL, el a mai declarat că: *"datorită pragmatismului şi spiritului de iniţiativă, PNL poate deveni elementul central al unei construcţii care să relanseze politica de centru-dreapta în România"*.

Referitor la aceste afirmaţii, Preşedintele Emil Constantinescu a replicat cu ocazia dezvelirii monumentului dedicat celor 44 de eroi martiri ai Timişoarei care au fost incineraţi în ascuns şi a căror cenuşă a fost aruncată într'un canal la Popeşti-Leordeni: *"Pragmatismul politicii de astăzi este noua denumire a cinismului şi uneori a neruşinării, pentrucă de multe ori, în spatele vorbelor goale se ascunde goana disperată după avantaje şi privilegii"*. La rândul său, Dan Amedeu Lăzărescu, membru al Senatului Liberal, a afirmat că apropierea PNL de ISL, cu care se duceau tratative de fuziune, înseamnă integrarea în partid a politrucilor dela Academia Ştefan Gheorghiu.

Primele rezultate ale dezastrului spre care a împins Valeriu Stoica vechiul partid al Brătienilor, nu au întârziat să apară. La data de 23 August, a fost dat publicităţii un comunicat semnat de un grup de fruntaşi liberali, printre care: Ministrul Finanţelor Decebal Traian Remeş, senatorii Dan Amedeu Lăzărescu, Vicenţiu Găvănescu şi Vasile Ungureanu, deputatul Laurenţiu Priceputu, ambasadorul Sorin Botez, Maria Tetu, Ioana Brătianu, fiica marelui istoric Gh. Brătianu şi Ing. Alex. Popescu. În acest comunicat se face cunoscut că *"datorită devierii flagrante spre stânga comunistă a actualului PNL, în numele demnităţii liberale am hotărît să nu mai recunoaştem actuala conducere a partidului şi să reconstituim adevăratul PNL". "Am luat hotărîrea să ne depărtăm de linia din ce în ce mai ostilă a actualei conduceri abuzive şi deviaţioniste"* - a declarat senatorul Dan Amedeu Lăzărescu, membru al Senatului PNL. *"Conducerea partidului* - a continuat el - *se apropie inevitabil de stânga comunistă şi va contribui la dezastrul României dacă-şi va atinge obiectivele"*.

Constatând ascensiunea în sondaje a candidatului CDR-2000 pentru funcţia de preşedinte, PNL-Stoica şi PDSR au declarat că atâta timp cât şeful Executivului are sarcina să organizeze alegerile, nu poate candida la cea mai înaltă funcţie în stat. Ei au cerut în mod ultimativ lui Mugur Isărescu să demisioneze din funcţia pe care o deţine de prim-ministru. Răspunsul a venit din partea unui jurist care nu poate fi suspectat de simpatii faţă de CDR, dimpotrivă. Antonie Iorgovan, considerat *"părintele Constituţiei"* votate în timpul regimului Iliescu, a declarat în replică: *"Constituţia nu conduce la o asemenea concluzie. Este o speculaţie care nu are bază reală. Premierul în funcţiune este un cetăţean al republicii. Este cel care trebue să îndeplinească procedurile prevăzute de lege într'o campanie electorală. Nu există interdicţie constituţională şi cu atât mai puţin (candidatura) nu este nelegală"*.

Efectele căldurii toride din această vară electorală s'au văzut şi în ieşirile la rampă ale candidatului la Preşedinţie din partea PD, Petre Roman. Iată ce a declarat el în cadrul unei emisiuni transmise de *"Antena 1"*: *"Teodor Stolojan şi Mugur Isărescu nu au onorabilitatea necesară cu care să se prezinte"* (în cursa pentru Preşedinţie). Referindu-se la *"hoţiile"* din sectorul de Stat produse în ultimii 10 ani, el a declarat că *"suntem în situaţia actuală datorită indiferenţei şi cinismului"*, iar cu ocazia Conferinţei Organizaţiei de Femei a PD: *"Am un sentiment aproape visceral faţă de starea în care se găseşte ţara, de sărăcie, de subdezvoltare, de incapacitate de a duce lucrurile înainte. În acest context, în care mă revolt că batem pasul pe loc, cred că sunt cel mai bun pentru a deveni Preşedintele României"*.

Este de mirare cât de repede uită unii politicieni săltaţi pe valurile Revoluţiei, contribuţia personală la dezastrul economic şi moral al ţării. Cât de uşor este pentru ei de a critica prestaţia altora, în timp ce peste faptele lor reprobabile din perioada postdecembristă trec cu buretele, în speranţa că au fost date uitării. Memoria electoratului însă este vie şi în faţa primejdiei care planează asupra ţării, participanţii la scrutin se vor mobiliza pentru a bara calea impostorilor. În privinţa *"onorabilităţii"* candidatului PD la funcţia de preşedinte al României, pentru care se consideră *"cel mai bun"*, sunt încă vii în memoria noastră afectivă câteva momente de referinţă ale activităţii lui.

În ziua de 29 Ianuarie 1990, am fost martor al asediului PNŢCD unde mă dusesem să-mi reactualizez carnetul de membru pe care îl ţinusem ascuns din anul 1945, de frica Securităţii. Câteva sute de indivizi culeşi dela periferia societăţii, în fruntea cărora se afla însuşi primul ministru de atunci, începuseră demolarea sediului central al partidului. În cadrul acelui act de vandalism premeditat, Petre Roman, cocoţat pe o tanchetă l-a scos pe seniorul Corneliu Coposu afară sub pretext că îl salvează de furia mulţimii. Adresându-se gloatei de huligani, el le-a spus câteva cuvinte care au rămas celebre: *"LĂSAŢI-I CĂ S'AU DEMASCAT!"*. În cadrul sângeroasei mineriade din 13-15 Iunie 1990, chiar dacă rolul lui a fost secundar, deoarece Ion Iliescu chemase minerii să *"cureţe"* Piaţa Universităţii, Petre Roman ar fi putut folosi în cadrul prerogativelor constituţionale trupele MI pentru stoparea dezordinii şi crimelor care se făptuiau sub privirile şi cu concursul autorităţilor pe care le reprezenta în funcţia de prim-ministru. Petre Roman nu a făcut-o, deoarece era conştient că *"ZONA LIBERĂ DE NEOCOMUNISM"* din inima Capitalei însemna începutul sfârşitului epocii în care au huzurit toate oroslele foştilor nomenclaturişti.

Ne mai desparte, practic, o lună până la marele examen reprezentat de scrutinul din Noembrie. Ce hotărîre va lua electoratul derutat şi ameţit de această campanie cu iz de iarmaroc, rămâne să se hotărască după ce sezonul păsărilor migratoare dela un partid la altul va lua sfârşit, iar candidaţii la fotoliile Parlamentului sau ale Palatului Cotroceni ne vor dezvălui adevărata lor faţă.

George GEORGESCU

STRUCTURILE STATULUI

Florin Oprea SĂLCEANU

În politica românească s'a împământenit credinţa că oricine poate intra, încât nu mai contează dacă respectivii indivizi doresc să fie *"om politic"*. Sintagma s'a identificat cu ideea că *"promisiunile"* luate în faţa electoratului *"nu se respectă"*, în schimb *"se respectă"* numai conspiraţia, fariseismul şi setea de a intra în *"corupţie"* , sub ocrotirea imunităţii. Spre oricare partid ai privi, nu întâlneşti decât personaje dubioase, atinse de lepra roşie a bolşevismului sau de activitate în Securitate.

Spunem, încă odată, că Domnul Preşedinte Constantinescu a greşit când a *"suspendat"* punctul 8 din Proclamaţia dela Timişoara şi suntem siguri, acum, că a urmărit un scop care a adus numai rău naţiunii române. Statul Român, la ora actuală este subordonat unui grup de interese mafiote, care este sprijinit din umbră de fosta Securitate, de foştii securişti, acum menţinuţi în SRI. Şi iată de ce în structurile Parlamentului există atâţi indivizi *"oameni politici"*, cu un trecut greu de acceptat de cel mai onest cetăţean român. Aceiaşi indivizi vor intra din nou în structurile Statului Român şi, după ei îi trag şi pe alţii. Conform proverbului: cine se aseamănă se adună. Şi este tot mai evident acest cancer de care naţiunea nu va scăpa, decât printr'o asanare morală dură: să se dea publicităţii dosarele Securităţii şi în plus să se scoată o lege în care să se stipuleze interzicerea intrării în politică a indivizilor care au activat în forţă în cele mai reprimante instituţii din perioada comunismului, dar şi interzicerea participării în politică a urmaşilor acestora.

NOTĂ: recent am aflat că prin mediile politice se vorbeşte tot mai des despre o viitoare intrare în politică a lui Mihai Munteanu jr., fiul fostului deput PNŢCD, M. M. Munteanu, un fost informator al Securităţii, unul dintre cei mai venali oameni, care a *"monopolizat"* conform bunului său plac Filiala PNŢCD Prahova, a brutа-

Continuare în pag. 5

MITUL "INDISPENSABILILOR"

Viorel PALTIN

Cum Englezii au, ca semn de nobleţe, *"Ordinul Jartierei"*, de ce n'am avea şi noi - vorba ceea - *"faliţii noştri"*, dacă nu un rang de nobleţe original, cel puţin un *"mit al indispensabililor"*?

Vai, ce feste pot să joace cuvintele cu înţelesuri multiple.... Când spun indispensabili nu mă gândesc, ferească sfântul, în primul rând la ismene! E drept că acest fel de îmbrăcăminte este, începând din toamnă, foarte actual; de indispensabili nu te poţi lipsi sau dispensa, dacă vreţi, mai cu seamă pe vreme de iarnă, când, în lipsa căldurii din apartamente te vezi nevoit să-i porţi pe bază permanentă, atât înăuntru cât şi afară.

Imediat după '89, pe bogata şi puternica piaţă românească de şoapte, şopârle şi zvonuri - care *"vinde"* continuu pe sub masă semi-adevăruri şi semiminciuni *en gros* şi *en detail* pentru uzul fraierilor - a fost lansat primul *"mit al indispensabilului"*. El fusese formulat astfel: România şi Românii n'ar putea să se descurce fără tovarăşul, metamorfozat peste noapte în Domnul Ion Iliescu, care ar fi de neînlocuit. La faptul că cimitirele sunt pline de personalităţi, considerate la vremea lor indispensabile, puţini s'au aventurat să se gândească...

Să vedem acum ce ar fi lipsit ţării şi naţiunii dacă n'ar fi existat Iliescu şi tot ce implică acest nume sub raport politic. Este foarte probabil - probabilitate în trecut - că n'am fi avut o Constituţie care *"protejează"* proprietatea privată, ci una care o garantează, e mai mult decât sigur că n'ar fi fost atâtea capete sparte şi atâţia oameni stâlciţi în bătaie în nu mai ştiu câte mineriade (mai târziu s'a văzut că mineriadele se pot face şi fără el, dar mai nereuşite...) Fără regimul lui Iliescu n'am fi avut în România o reîmproprietărire funciară alandala, o lege a retrocedării caselor naţionalizate făcută inoperantă prin recursuri în supraveghere, sau un Tratat de prietenie (neratificat, din fericire) cu fosta Uniune Sovietică, tratat care la vremea sa părea a fi o capodoperă de politică externă şi exact ce ne lipsea după 45 de ani de dragoste frăţească. Ei bine, fără acest personaj indispensabil am fi intrat eventual în NATO deja şi nu ne-am fi bâlbâit în relaţiile cu Uniunea Europeană. În sfârşit, fără acest personaj, care pare a fi inerent vieţii noastre politice şi de stat şi care, dacă n'ar fi, ar trebui inventat, n'am fi beneficiat de atâţia tineri pensionari pe cap de locuitor, iar numărul celor asistaţi (ca vai de ei) n'ar întrece numărul angajaţilor; este de asemenea probabil că dacă n'ar fi beneficiat de grija regimului Iliescu, asociaţiile foştilor deţinuţi politici n'ar fi dispuse de acele sedii sordide, care amintesc atât de bine condiţiile din închisoare...

Bine, bine, veţi spune, stimaţi cititori, dar ce arată acum sondajele de opinie? Nu este el, Iliescu şi PDSR-ul său, în frunte? Nu este el, Ion Iliescu şi acum, în ochii multora indispensabil? A apărut chiar o vorbă paradoxală - plină de haz, înţelepciune şi nostalgie, lansată mai întâi pe piaţa zvonurilor şi mai apoi chiar la TVR! Auziţi: *"Ce bine era când era rău!"*

Dacă Ion Iliescu va accede din nou la putere, unde s'a aflat din câte se ştie, cu excepţia ultimei perioade, din '96 încoace, regimul lui va anula dintr'o singură trăsătură de condei tot ce s'a făcut pozitiv, aşa şontâc-grăpiş. El va dovedi că este cu adevărat indispensabil pentru cei care au devalizat România, pe care îi va scoate basma curată pe uşa din dos a justiţiei. Prezic că furia celor deposedaţi de putere prin votul popular din '96 va fi cu atât mai mare cu cât vor încerca să facă sigur că ţara li se va afla pentru multă vreme la picioare. Dacă este adevărată vestea adusă de o publicaţie din Rusia, în cazul în care indispensabilul va ajunge din nou la putere, între cabinetul lui Iliescu şi Moscova se va monta o linie telefonică directă, ca pe vremea Tratatului dela Varşovia şi nici vântul nu va bate pe malurile Dâmboviţei fără aprobarea Kremlinului. Dar ce este mai grav vine dela ameninţarea ca România să devină din nou o ţară-satelit, aservită marii puteri dela Răsărit, care nu reuşeşte să-şi hrănească poporul în pofida unora dintre cele mai bogate resurse de care dispune planeta, preferând să ia dela alţii pe nimic. Aceasta este miza câştigării de către Iliescu şi PDSR a alegerilor generale şi prezidenţiale din acest an.

De altfel, factori aflaţi în poziţii de răspundere în Occident au avertizat poporul român că dacă electoratul se va îndrepta spre stânga, în speţă spre PDSR şi liderul acestuia, şansele României de a se alătura NATO, scăpând în felul acesta de *"complexul Est"*, vor descreşte exponenţial, ajungând la zero. Cu integrarea în Uniunea Europeană nu vom sta desigur mai bine în acel caz nefericit.

Se pune totuşi o întrebare fundamentală: cum se face de au crescut perspectivele forţelor de stânga de a ajunge din nou la putere? Lucrul se explică prin inabilitatea fostei CDR de a aşeza viaţa din ţară pe un făgaş normal. Actualii guvernanţi sunt minaţi de trei rele: discordia, lipsa organizării şi a controlului.

Ei n'au reuşit să devină în ochii majorităţii indispensabili, şi apoi au promis prea mult şi au făcut mult prea puţin.

O PSEUDO CLASĂ POLITICĂ

Dan BITU

De zece ani încoace, la diferite întruniri sau în declaraţii de presă, politicienii români s'au întrecut în a vorbi (uneori peste măsură) de moralitate în politică. O frază goală de conţinut încă din start, deoarece, se ştie, conform folclorului popular, că *"politica"* nu este o îndeletnicire care să merite prea mult respect. Cert este că, în România, în prag de mileniu trei, morala, fie ea în politică sau în orice alt domeniu, nu are nici o relevanţă.

În politică, în primul rând, morala nu contează pentru iluştrii noştri politicieni nici cât negru sub unghie. Iar acest lucru este valabil fără nici o excepţie, dela stânga la dreapta eşichierului politic.

De aceea, putem asista în acest moment la negarea oricărei orientări politice.

În stânga eşichierului politic, *"dragostea"* între cei trei trandafiri nu se uită, în ciuda păruielilor din ultimii 9 ani. Astfel, îi vedem pe Petre Roman sau Teodor Meleşcanu bătând la uşa *"bunicuţei"*, Ion Ilici Iliescu. Şi lista poate continua la nesfârşit, inclusiv cu recentul *coup de foudre* al lui Adrian Năstase faţă de măscăriciul Corneliu Vadim Tudor, pe al cărui partid l-a caracterizat ca fiind *"partidul de echilibru"* în viitoarea guvernare.

Lipsa oricărei morale în politică se manifestă şi prin mojicii de cea mai joasă speţă, de genul trădării lui Valeriu Stoica faţă de ideile anticomuniste, în contul cărora a ajuns în Noembrie 1996 ministru de Justiţie şi partidul său, PNL, a reuşit să prindă câteva posturi de parlamentari şi de miniştri, după ce fusese distrus de Radu Câmpeanu. Acum, Valeriu Stoica face acelaşi lucru ca şi Radu Câmpeanu.

Nimic, practic, în România în prag de mileniu trei, nu mai are valoare. Posturile în Parlament se vând ca la talcioc, ca şi influenţa în opinia publică. Sondajele îi dau câştigători pe cei ce plătesc, iar peste toate tronează triumfător dezastrul, pe care nici unul din politicienii noştri de mucava nu îl sesizează. Aşa este posibil ca parlamentarii români să se pricopsească în sesiunea parlamentară din această toamnă cu două noi restaurante şi cu un nou laborator de cofetărie, căci aşa cum spunea un parlamentar, Octavian Bot, vechile laboratoare făceau cam aceleaşi sortimente de care domniasa se cam plictisise, aşa cum probabil s'a plictisit - ca şi colegii săi - să voteze vreo lege pentru România, pierzându-şi timpul pe la restaurante şi cofetăriile Parlamentului, crezând că, probabil, de aceea a fost trimis acolo.

Marea dramă a României mileniului trei este că nu are o societate civilă puternică, în stare să amendeze greşelile impardonabile ale politicienilor.

Aceasta este cauza pentru care Românii sunt din ce în ce mai indiferenţi la ceea ce fac sau desfac politicienii. Fiindcă ştiu că în nici un caz, aceştia nu se gândesc la cei care i-au ales. Singurul lor scop este îmbogăţirea personală şi goana după scaune. Cuvântul de onoare nici că mai contează. Iar exemplul cel mai elocvent este cel al venerabilului ţărănist, Ion Diaconescu, care nu mai vrea să renunţe la şefia PNŢCD, în iarnă, aşa cum anunţase cu surle şi turle. acum un an.

Totul este un teatru macabru, din care nu va ieşi decât prost pentru Ţară. Dar interesează pe cineva acest lucru?

STRUCTURILE STATULUI

Urmare din pag. 4

lizat şi demoralizat atâţia oameni, el, care nu a făcut nimic pentru Prahova, ci numai şi-a consolidat puterea pentru propria persoană, cultul personalităţii, sprijinit de o fostă activă în Securitate, care i-a fost soţie. Participarea lui Mihai Mircea Munteanu jr. la candidatura de deputat în viitoarea stagiune este sprijinită direct prin mama sa, care încă mai *"sucește"* prin *"ordine de sus"*, oculte, întreaga organizaţie a PNŢCD Prahova, dar şi prin sprijinul din umbră al unui infiltrat om de afaceri bucureştean, investitor de *"marcă"* în zona defavorizată Ceptura. În această *"lovitură de domnie"*, se pare că este implicat şi Remus Opriş, secretarul general al PNŢCD. Cu o asttel de *"marjă"* individul Mihai Munteanu jr. poate intra *"lejer"*, nu contează dacă voturile vor fi falsificate, în Camera Deputaţilor şi atunci trecutul său furtunos, nu mai prezintă nici un interes, nu mai este imoral şi culpabil. Cele două dosare penale, pe care acesta le are, pentru protectorii săi nu reprezintă un pericol, ascensiunea acestui individ, totuşi periculos.

La ora actuală, în România *"TOTUL ESTE POSIBIL"*. Şi totuşi, adevărul este că dosarele penale în care a fost implicat acest *"prinţ"* al ocrotitorilor săi, unul dintre ei: Remus Opriş, se referă la lovirea unei ziariste care l-a acuzat de proxenetism şi tâlhărie. Cât a trăit tătucul, a fost scăpat de puşcărie şi internat, de *"ochii lumii"*, la psihiatrie. Este uşor de imgainat ce comportament va avea un astfel de individ când va intra sub incidenţa *"imunităţii"* şi trebue reflectat, mai ales, acolo, în conducerea centrală a PNŢCD.

Ceea ce este trist, şi de această dată, este că în rândul filialei PNŢCD Prahova, sunt oameni cu o înaltă ţinută morală, care au avut de suferit din cauza dictaturii comuniste, şi sunt ţinuţi la *"respect"* de nişte intruşi, lipsiţi de orice scrupule, care urmăresc alte interese decât cele în numele naţiunii române. Credibilitatea naţiunii va fi complet umbrită în faţa lumii cu prezenţa unor astfel de indivizi, atinşi de devianţe sociale şi morale, în fruntea unor instituţii de drept ale Românei.

Florin O.SĂLCEANU

MARIAN MUNTEANU, INSTRUMENTUL LUI VIRGIL MĂGUREANU

Alexe COSTA

Se pare că în România de astăzi, principiile ca şi idealurile nu mai au nici o relevanţă. Urmărind viaţa politică, ultimele luni ne-au dovedit din plin acest lucru. Alianţe nefireşti, compromisuri fără nici o noimă, acesta este într'un cuvânt tabloul României în prag de mileniu trei. Ultima *"surpriză"* ne-a venit din partea liderului *"Pieţii Universităţii"* şi al Ligii Studenţilor din 1990, Marian Munteanu. Dispărut din viaţa publică la scurt timp după Iunie 1990, atunci când a fost bătut măr de falşii mineri ai lui Virgil Măgureanu, Marian Munteanu a reapărut acum pe post de candidat la prezidenţiale din partea Alianţei Naţionale, coaliţie din care fac parte Partidul Unităţii Naţionale Române (PUNR) şi Partidul Naţional Român, nume uzurpat de Virgil Măgureanu alias Şarpele cu ochelari, fostul director al Serviciului Român de Informaţii.

Desemnarea lui Marian Munteanu drept candidat la prezidenţiale de către alianţa moşită de Măgureanu este, fără îndoială, o surpriză. Acest lucru deoarece nu credem că se aştepta nimeni ca Marian Munteanu să accepte să treacă cu arme şi bagaje în tabăra lui Virgil Măgureanu. Era, de fapt, în spiritul logicii deoarece în repetate rânduri, în 1990, dar şi după aceea, Marian Munteanu l-a acuzat pe Şarpele cu ochelari ca fiind unul din principalii responsabili de masacrul din Piaţa Universităţii din 13-15 Iunie 1990. Fapt confirmat recent şi de cercetări ale Justiţiei care confirmă oficial faptul că Serviciul Secret Român de Informaţii condus de Virgil Măgureanu i-a adus la Bucureşti pe mineri pentru a-i ciomăgi pe intelectuali şi pe studenţi. Nu ştim cu exactitate ce l-a făcut pe Marian Munteanu să intre acum alături de călăul din Iunie 1990. Or fi poate afacerile sale de după 1990 când la scurt timp a ajuns miliardar? O fi traficul cu arme, cu care se spune că se îndeletniceşte fostul lider al studenţilor? Nimeni nu poate şti cu exactitate. Dar ceea ce putem şti cu exactitate este că această alianţă este contra naturii din toate punctele de vedere. Victima nu poate deveni instrumentul călăului decât dacă aşa a fost întotdeauna!

În poziţia de candidat la prezidenţiale din partea Alianţei naţionale, Marian Munteanu şi-a găsit ca *"avocat"* fervent pe Ion Cristoiu, nimeni altul decât directorul ziarului AZI, oficiosul FSN, patronat de Octavian Stireanu, demnitar de frunte al PDSR-ului lui Ion Ilici Iliescu. Fostul crainic dela Radio Moscova şi *"preten"* bun al lui Măgureanu îi lăuda la rând în editoriale pe Munteanu şi Măgureanu pentru *"mişcarea genială"* făcută. Nici nu este de mirare, de fapt, deoarece desemnarea lui Munteanu drept candidat la prezidenţiale al SRI-ului lui Măgureanu are în mod deosebit scopul de a lovi în mişcarea anticomunistă. Ca să fie sigur că Marian Munteanu nu se abate dela *"politica"* prescrisă de fostul şef al SRI, el nu este lăsat singur. Ion Cristoiu îl însoţeşte pe respectivul până şi la emisiunile televizate, aşa cum s'a întâmplat mai deunăzi la Tele 7 ABC, nu de alta, dar să fie sigur că acesta spune ceea ce a fost învăţat să spună.

MUZICĂ - VIDEO
CĂRŢI - ZIARE

CEREŢI CATALOAGELE GRATIS:

*DE CARŢI - PESTE 1,000 DE TITLURI
AVENTURI, ISTORIE, CARTI DE BUCATE, DICTIONARE, PARANORMAL, POLITISTE/SPIONAJ, RELIGIE/BIBLII, COPII, MANUALE SCOLARE, FILOZOFIE, COMPUTERE, BELETRISTICA, BEST SELLER, INDREPTARE, MEMORII

*CASETE/CD - PESTE 120 DE TITLURI
CANTARETI CELEBRI DE MUZICA POPULARA ,USOARA, DE PETRECERI SI ANIVERSARI, ROMANTE, COLINDE, BISERICEASCA, CLASICA, COMICI VESTITI, POP, POVESTI PT. COPII (SPUSE DE ACTORI CELEBRI)

* VIDEO - PESTE 40 DE TITLURI
COMICI VESTITI, TEATRU, FILME VESTITE (Dacii etc.) MUZICA SI DANSURI POPULARE, USOARA, COLINDE, POVESTI COPII, PARANORMAL, MANASTIRI, VEDERI, DOCUMENTARE, REVELION '95, REVOLUTIA '89

ABONAMENTE LA ZIARE ŞI REVISTE

CERETI FORMULARUL DE COMANDA:
Ziua, Evenimentul zilei, Romania libera, Rebus, Gazeta Sport, Lumea Magazin, Dosarele Istoriei, Femeia, Expres Magazin, Catavencu
si multe altele - La dvs. acasa prin:

ARTIMMEX INTERNATIONAL
Import-export & distribution of publications and media
3555 Don Mills Rd., Unit 6-530, Willowdale (Toronto) ONT M2H 3N3 CANADA
Tel. 416-493 4096 FAX:416-493 7266
PENTRU CATALOAGE: TELEFONATI SAU TRIMITETI ADRESA!

Speranţa distrusă

Andrei Iuliu RACOVIŢĂ - Flori GEORGESCU

În ajunul alegerilor prezidenţiale din toamna anului 1996 milioane de Români aveau o ultimă speranţă: câştigarea alegerilor de către candidatul Convenţiei Democrate - Emil Constantinescu.

Cu voia lui Dumnezeu faptul s'a împlinit. Bucuria imensă a cuprins inimile majorităţii Românilor, sperând într'o schimbare rapidă şi eficientă, într'o deschidere către lumea civilizată, într'o galopantă reformă a tuturor instituţiilor statului, cu precădere: economia, finanţele, industria, agricultura, justiţia, armata, serviciile secrete, poliţia şi nu în ultimul rând respectarea şi garantarea dreptului de proprietate (restituirea terenurilor, pădurilor şi imobilelor naţionalizate de regimul comunist).

Totodată, se spera într'o reformă morală cuprinzătoare şi în înlocuirea structurilor comuniste şi neocomuniste instalate pe mormintele a mii de tineri ucişi sau răniţi în timpul loviturii de stat grefată pe revolta populară din Decembrie 1989, act prin care s'a urmărit *"rămânerea Românieiîn sistem"* şi în sfera de influenţă a Rusiei.

Se spera de asemenea că Preşedintele Constantinescu îşi va alege o echipă capabilă de consilieri, care să-i prezinte zilnic chintesenţa stării naţiunii, cu propuneri şi sfaturi prompte, pertinente.

Toţi cei care votaseră *"schimbarea"* doreau eliminarea corupţiei şi criminalităţii economico-financiare, elemente care aduseseră România în pragul dezastrului. Profitorii economiei subterane creaseră adevărate centre de putere, care, prin mită, şantaj, corupţie şi trafic de influenţă ameninţau cu aruncarea României în haos.

Românii sperau în tragerea la răspundere a celor vinovaţi de crearea unor tensiuni sociale artificiale, unele dintre ele constituind adevărate premize ale unui război civil.

Românii nu puteau uita cum orice încercare a forţelor democratice de contracarare a stării în care se găsea România până în 1996, era prompt sancţionată de comunistul şi agentul Moskovei -Ion Iliescu, printr'o largă politică de acţiuni anti-democratice şi diversiuni de tip KGB-ist.

Dacă exemplificăm doar mineriadele, este suficient să ne amintim de acţiunile barbare ale *"ortacilor"* asupra populaţiei bucureştene, a partidelor istorice, redacţiilor ziarelor democrate etc... Rezultatul îl ştim. Izolarea României pentru mulţi ani.

Aceleaşi speranţe arătate până acum le avea şi Diaspora românească, cea care, prin Exilul său neobosit militase zeci de ani pentru căderea dictaturii comuniste, scoaterea României de sub influenţa Moscovei şi alierea ei lângă democraţiile occidentale.

Imediat după câştigarea alegerilor, Preşedintele Constantinescu avea să declare într'un cadru intim: *"8 ani le voi fi preşedinte... Să fie clar!"* Cei prezenţi s'au bucurat. Nu fără uşoare urme de îngrijorare...

Dela bun început, Preşedintele Constantinescu nu a luat în seamă un aspect demn de reţinuit. Convenţia Democrată nu avea o majoritate confortabilă în Parlament, decât împreună cu Partidul Democrat condus de Petre Roman, fapt ce-i conferea lui Roman şi obraznicei sale camarile pretenţia unui algoritm exagerat la portofoliile ministeriale, regii, departamente şi alte funcţii bune de ros.

Tot pe baza algoritmului negociat între CDR şi PD, Petre Roman avea să obţină un însemnat număr de prefecţi, subprefecţi în teritoriu.

Aşadar, mandatul Preşedintelui Constantinescu a debutat sub semnul şantajului. Şantaj care va continua cu demiterea şefului corpului de control al guvernului -Valerian Stan şi a Primului ministru Victor Ciorbea. De ce ? Pentrucă Va'erian Stan înstrumentase dosarele unor demnitari PD, din care rezulta că sunt infractori sadea, iar Victor Ciorbea făcuse imprudenţa să declare dela pupitrul Parlamentului şi în direct pe posturile de televiziune că: *"De astăzi va începe dekaghebizarea României!"* Această declaraţie i-a înfuriat în mod deosebit şi simultan pe Ion Iliescu şi pe Petre Roman.

Dacă Ion Iliescu nu a avut pe moment, ca armă, decât o declaraţie în limba sa de lemn, Petre Roman a luat imediat legătura cu Preşedintele Constantinescu, cât şi cu preşedintele PNŢCD şi al Camerei Deputaţilor - Ion Diaconescu, cărora le-a cerut ferm demiterea lui Victor Ciorbea, sub ameninţarea că Partidul Democrat va ieşi dela guvernare. Ambii preşedinţi, spre ruşinea lor, au cedat.

În mass-media, Roman a făcut declaraţii conform cărora Partidul Democrat vrea reformă şi, chipurile, Ciorbea ar fi temporizat-o. Nimic mai fals.

Convenţia Democrată avea să piardă unul dintre cei mai cinstiţi şi oneşti reprezentanţi ai săi. O serie de proiecte, credite şi ajutoare din Occident aveau să fie stopate. Pentru prima dată după 1990, PNŢCD s'a scindat (Seniorul Corneliu Coposu s'a răsucit în mormânt), Ciorbea creând ANCD în care s'a înscris o serie de personalităţi politice, de cultură, jurişti, medici, profesori, muncitori, ţărani precum şi oameni din Exilul românesc. Insuficienţi ca număr, nu au putut avea o forţă, o alternativă imediată.

La fel s'a procedat în primăvara anului 1997, când Adrian Severin, vicepreşedinte al PD şi ministru de Externe a venit cu o declaraţie şocantă, potrivit căreia *"unii şefi de partide şi doi directori de ziare sunt agenţi ai unor servicii de informaţii străine"*, iar lista cu aceştia cât şi cu alte persoane a înmânat-o Preşedintelui Constantinescu, pentru a dispune verificări prin instituţiile abilitate.

Printre şefii de partide la care făcea referire Severin se afla şi Petre Roman. În presă s'a creat un adevărat scandal pe marginea acestei declaraţii.

Cum cea mai bună apărare este atacul, Roman merge la Constantinescu în calitate de *"aliat fidel la guvernare"* care nu admite să fie ţinta unor diversiuni şi calomnii din partea nimănui.

Având lecţia învăţată şi de această dată, cere demiterea imediată a lui Adrian Severin, spunând că a fost înlăturat din PD, şi astfel nu-i mai reprezintă; iar conform algoritmului, postul de ministru de Externe aparţine Partidului Democrat.

Preşedintele Constantinescu consimte şi de această dată, iar Severin este destituit şi predă totul, inclusiv biroul, în aceeaşi zi în care i-a fost adusă la cunoştinţă demiterea. Şi unui funcţionar mărunt i-ar fi fost necesare câteva zile pentru a preda postul.

Despre verificările *"Listei lui Severin"* ordonate de preşedinte şefilor serviciilor de informaţii, nu s'a mai auzit nimic nici până astăzi.

Dar iată că noi frisoane îl cuprind pe Petre Roman şi, evident pe Iliescu, când proiectul *"Legii Lupu"* (iniţiat şi susţinut cu o tenacitate exemplară de către unul din vicepreşedinţii PNŢCD -Vasile Lupu), urma prin vot să devină Lege.

"Loialitatea" lui Petre Roman este din nou pusă la încercare. Este scos în faţă senatorul Triţă Făniţă - membru şi sponsor al Partidului Democrat, comunist îmbuibat, proprietar al terminalului de cereale din portul Constanţa, al unui lanţ hotelier în Eforie şi susţinător fanatic al păstrării IAS-urilor.

Cum proiectul *"Legii Lupu"* prevedea restituirea a 50 ha teren arabil şi 10 ha păduri către foştii proprietari sau urmaşii acestora, Partidul Democrat s'a opus alături de PDSR-ul lui Iliescu la votarea legii sub această formă. Fără votul favorabil al PD, legea nu putea fi votată în forma iniţială.

Triţă Făniţă ameninţa cu demisia din PD, pentrucă afacerile cu cereale îi erau puse în pericol. Ocoalele silvice (adevărate mine de aur pentru PDSR mai întâi şi apoi pentru PD) urmau, prin împroprietărirea celor în drept, să piardă suprafeţe întinse, iar partidele şi chiolhanurile de vânătoare atât de îndrăgite de Bogdan Niculescu-Duvăz - vicepreşedinte PD, Arian Năstase - prim- vicepreşedinte PDSR, Dan Iosif - şeful de cabinet al lui Ion Iliescu şi alţii, ar fi fost afectate.

În final s'a ajuns la un compromis, dar *"Legea Lupu"* rămâne una dintre cele mai mari realizări legislative ale CDR cât timp a fost la guvernare, în pofida opunerii PD ca *"aliat"*.

O problemă la fel de serioasă rămâne restituirea caselor naţionalizate, care trenează mai mult decât am fi putut crede, atât din considerente politice, cât şi personale.

În vechile imobile naţionalizate s'au instalat confortabil, după alungarea proprietarilor, toţi nomenclaturiştii comunişti, cadre ale Securităţii, armatei, poliţiei, ilegalişti, precum şi alţi activişti din eşaloanele inferioare.

Imediat după Decembrie '89, *"emanaţii revoluţiei"*, civili sau militari, au procedat la fel, unii grăbindu-se să le cumpere pe nimic, iar cei rămaşi cu chirie plătesc sume modicele, adică tot nimic.

Cei care ar urma să fie evacuaţi, sunt tocmai baza electoratului PDSR şi PD, sfătuitorii şi diversioniştii lor, cei care i-au sponsorizat căpătuindu-se prin fraudă, aplicând principiul *"ieri cei mai mari comunişti, azi cei mai mari capitalişti"*.

Şi de astă dată Partidul Democrat s'a opus vehement alături de PDSR, restituirii caselor naţionalizate în integritatea lor, vehiculând ideea protecţiei chiriaşilor şi a unor alternative care, dacă s'ar aplica, ar însemna anularea a tot ceeea ce se cheamă dreptul de proprietate, atribut de bază al oricărei societăţi democratice într'un stat de drept.

În luna Iulie 2000 prim-vicepreşedintele Partidului Liberal -Valeriu Stoica iese cu doctrina liberală la vânzare, propunând nici mai mult nici mai puţin o alianţă (a se înţelege târg) cu ApR condus de Teodor Meleşcanu, fost ministru de Externe în guvernul Văcăroiu, fost colonel de Securitate în Direcţia de Informaţii Externe, cu diverse misiuni la post în străinătate până în anul 1989.

Stoica nu exclude, la un moment dat, nici o alianţă cu viitoarea guvernare alături de PDSR.

Ce muscă zburdă pe căciula lui Stoica, cel care, ştiindu-se cu ea, a venit cu asemenea propuneri? Poate dosarele cu adopţii ilegale a zeci de copii români care ar putea fi refăcute (ele au dispărut din arhive) de poliţişti docili la ordinul viitoarei guvernări care se anunţă a fi de stânga.

Dar şeful său - Mircea Ionescu Quintus - preşedintele Partidului Liberal, cum a sancţionat tentativa lui Stoica de a desprinde partidul din coaliţia democrată aflată la guvernare şi a o alătura lângă un partid securist? O fi având vreun dosar de informator al Securităţii care, fiindu-i arătat, face ciocul mic? Poate. Dar dacă mai are şi niscaiva chitanţe semnate pentru sume de bani din fondul C.I.D.S.? (fondul Securităţii din care îşi plătea sursele). Atunci i-ar pieri glasul. Cum de altfel i-a şi pierit.

Am trecut până acum în revistă doar câteva exemple mai reprezentative care au zdruncinat Convenţia Democrată şi instituţia prezidenţială, fără ca principalul partid de guvernământ - PNŢCD (care a făcut şi el greşeli cu grave implicaţii) şi Preşedintele Constantinescu să poată remedia situaţia în care se găseşte ţara şi instituţiile sale.

Să spunem, deocamdată, că vina principală o poartă unii aliaţi aflaţi la guvernare.

Constituţia însă, conferă Preşedintelui României unele prerogative demne nu numai de luat în seamă, ci şi de a fi folosite cum se cuvine: numeşte pe primul-ministru, pe şefii serviciilor de informaţii interne şi externe (SRI şi SIE), pe şeful Statului Major General al Armatei, pe directorul Serviciului de Telecomunicaţii Speciale, care se subordonează Consiliului Suprem de Apărare al Ţării, coordonat de preşedinte, numeşte ambasadorii care-l reprezintă peste hotare şi în sfârşit, dar nu în ultimul rând, îşi alege consilierii, oamenii specializaţi pe domenii, buni analişti, cu un coeficient remarcabil de inteligenţă, diplomaţie şi tact, fără de care preşedintele acţionează haotic.

Dar să vedem cum şi-a folosit preşedintele României prerogativele conferite de lege timp de aproape 4 ani.

Prim-miniştrii i-au fost impuşi de către forţele politice aflate la guvernare. Punct.

Pe şeful Serviciului Român de Informaţii - Costin Georgescu, l-a numit după aproximativ o jumătate de an, rămânând până atunci fostul şef - Virgil Măgureanu. O greşeală enormă comisă însă din cauze obscure.

Odată numit, Costin Georgescu, în loc să reformeze serviciul, să dovedească transparenţă în relaţiile cu mass-media, să prezinte rapoarte de activitate explicite Parlamentului, să primenească conducerea diviziunilor cu elemente tinere, democratice, a continuat în maniera predecesorului său - Virgil Măgureanu. S'a înconjurat cu adjuncţii fostului director (Gl. div. Lupu - care a lucrat până în 1989 la U.M. 110 - ţări socialiste şi Gl. brig. Jony Popescu - puşculiţa şefilor) şi cu şefii câtorva diviziuni care după '90 s'au ocupat şi cu poliţia politică; după care a băgat capul în nisip.

Din când în când îl mai scoate la interpelările presei. Este mulţumit că o duce bine. Pe preşedinte, pe primul ministru şi pe preşedinţii Camerelor îi informează cu ce poate, cu ce i se dă; el, necunoscând prea multe şi nici voinţă nu are a o face.

Pe şeful Diviziunii *"E"* care se ocupă cu protecţia informativă (contrainformaţii pe stilul vechi) nu prea îl întreabă de teamă că i-ar putea raporta lucruri îngrozitoare şi, ca urmare, ar trebui să ia măsuri ce i-ar afecta prieteniile şi bunul trai.

Despre spioni, teroriştii, sabotori, subminarea economiei, contacte dezavantajoase, luări de mită chiar de către unii subordonaţi sau implicarea lor în diversiuni cu caracter politic, ori alte fapte ce ar putea afecta siguranţa naţională, toate sunt poveşti, nu l-a auzit nimeni pe Costin Georgescu. Sau dacă l-au auzit, factorii responsabili ce măsuri au luat?

O atenţie ceva mai profesionistă este îndreptată spre Maghiari care *"vor să sfâşie teritoriul naţional"* prin *"politica paşilor mărunţi"*.

Mulţi ofiţeri SRI privesc Partidul România Mare, Vatra Românească şi Asociaţia *"Avram Iancu"*, ca pe organizaţii care luptă contra iredentismului maghiar, uitând că toate aceste partide sau organizaţii sunt extremiste, de esenţă naţionalist-comunistă. Şi adjunctul său - Mircea Gheordunescu (numit din partea PNŢCD - Organizaţia muncitorească) se complace în aceeaşi manieră.

Mai puţin din motive prieteneşti sau doctrinare, atât Georgescu cât şi Gheordunescu acţionează identic, au un numitor comun, care trebue căutat în trecutul lor.

Problema care se pune este aceea dacă au fost numiţi din necunoaştre sau tocmai că sunt bine cunoscuţi. Dar până una alta, Preşedintele Constantinescu avea dreptul legal de a-i schimba, de a numi oameni pricepuţi, democraţi. Nu a făcut-o, iar cu câteva luni în urmă se plângea naţiunii în mod public că Securitatea l-a învins. Ne întrebăm: cu voia sau fără voia sa ?

În continuare, să trecem pe la Serviciul de Informaţii Externe, unde, după lungi amânări a fost numit în locul Gl. brig. Talpeş (în prezent ambasador în Bulgaria), tânărul Cătălin Harnagea care a păşit dela bun început spre fotoliul predecesorului său, cu frica de prea mic şi necunoscător pentru o asemenea funcţie. Dar totul se învaţă în viaţă dacă ai voinţă! Important este în ce direcţie mergi.

Pentru început, directorul Harnagea nu a făcut nici o schimbare de teama rămânerii unor *"spaţii"* (ţări, zone, geografice) descoperite sau a stopării unor acţiuni informative în curs de desfăşurare. Dacă ne gândim că numai la Moskova are oameni de 14 ani, ne întrebăm dacă aceştia mai gândesc şi vorbesc româneşte.

S'a procedat la o rotire de cadre, ci nu la disponibilizarea lor. Au fost aduşi ofiţeri din SPP, MAp.N, UM 0215 (acum rebotezată în Um. 0962 - unitate de protecţie informativă a Ministerului de Interne, o adevărată poliţie politică până în ziua de azi, ctitorită de Gelu Voican Voiculescu în 1990, cunoscut agent al Serviciilor de informaţii militare ruseşti - GRU), iar cei din Externe redistribuiţi altor unităţi cu profil intern, pentru a li se pierde urma.

De ochii lumii, au fost aduşi şi câţiva tineri din viaţa civilă. Pe pile însă.

Şefii de direcţii sau servicii au fost menţinuţi sau şi-au schimbat *"spaţiile"* între ei. La fel şi unii ofiţeri aflaţi la post în străinătate, vechi spioni ai regimului ceauşist şi iliescan, majoritatea neîmpăcaţi cu perspectiva integrării României în structurile euro-atlantice şi cu reformarea stilului de lucru în domeniul informaţiilor externe. Ei nu înţeleg nici astăzi că până să fim producători de securitate, avem nevoie de securitatea şi protecţia ţărilor occidentale, adică a acelor state asupra cărora întreprindem acţiuni

Continuare în pag. 8

RADIOGRAFIE VALAHĂ

Aurel S.MARINESCU

În urbea lui Bucur, la început de Septembrie, politichia românească este mai confuză şi mai de neînţeles ca niciodată. Se apropie noile alegeri pentru deputaţi, senatori şi preşedintele ţării şi se pare că a început campania electorală, dar nu prin propagandă electorală, cât mai degrabă prin aranjamentele şi sforăriile aleşilor poporului, care fac fel de fel de tumbe şi salturi mortale dela un partid la altul, dela o ideologie la alta, doar cu scopul de a-şi păstra scaunul şi, deci, privilegiile.

Încercând să desluşim aceste zboruri ale *"aviatorilor politici"* din România, aşa autonumiţi politicieni, putem ajunge la unele concluzii şi anume:

1. Politicienii români nu reprezintă ideologii şi doctrine, nu au nici un plan şi nici o voinţă de redresare a ţării; ei sunt demagogi ordinari care nu au decât interesul chiverniselii, al îmbogăţirii cât mai rapide şi cât mai mari. O bandă legată prin interese comune care afişează de formă stindarde de partid, dar alunecă dintr'un partid în altul cu paşi de vals;

2. Partidele zise istorice, agonizează; bine infiltrate de foşti nomenclaturişti şi securişti, după aproape patru ani de conducere, au fost dirijate spre autodistrugere şi dispariţie de pe scena politică a ţării.

Fiecare dintre întemeietorii şi conducătorii partidelor istorice: Brătienii (PNL), Maniu şi Mihalache (PNŢ), Titel Petrescu (PSD), se răsucesc în morminte când văd unde au ajuns partidele lor pentru care şi-au sacrificat viaţa, nefăcând nici un compromis cu comuniştii, deşi li s'a propus să-l facă.

Pentru ce a fost necesară jertfa a zeci de mii de membri şi activişti ai acestor partide istorice, când azi, infiltratul oportunist Stoica a luptat să ducă, în calitate de prim-vicepreşedinte PNL, acest partid într'o alianţă cu partidul coloneilor al lui Meleşcanu, fost ofiţer SRI şi omul lui Costea, implicat în fel de fel de murdării. Infiltraţii din PNŢCD au luptat să se alieze cu PDSR-Iliescu numai ca să-şi păstreze poziţiile şi privilegiile, iar PSDR - partidul lui Titel Petrescu, condus de infiltratul fost PDSR-ist Atanasiu s'a topit în PDSR, ceea ce îi va permite lui Ilici Iliescu recunoaşterea ca partid social-democrat şi intrarea în Internaţionala Socialistă a acestui partid criptocomunist?

3. Fosta Securitate conduce din umbră politica şi economia românească. Nu peste mult timp, torţionarii şi poliţiştii opresivi vor fi consideraţi eroi, patrioţi, buni Români, iar victimele lor condamnate din nou pentru lipsă de patriotism.

Simbolul revoluţiei din 1989 şi din Piaţa Universităţii, Marian Munteanu, arestat, bătut şi schingiuit de băieţii lui Măgureanu (noua Securitate botezată SRI), azi candidează la Preşedinţia României în numele partidului lui Măgureanu. Cine mai înţelege ceva?

ANCD, condus de Dl. Victor Ciorbea, un partid care se voia al ***oamenilor cinstiţi***, din lipsă de suport financiar, ca să supravieţuiască, s'a aliat exact cu PNŢCD, de unde a plecat ca o revoltă împotriva murdăriilor şi incompetenţei PNŢCD, care a compromis totul. Nu mai există cinstiţi în România?

Minusculul partid al lui Radu Vasile s'a aliat cu PD al lui Petre Roman, de fapt o veche şi ascunsă colaborare. Şi toate aceste aranjamente nu s'au terminat, căci nici un deputat sau senator care a candidat şi a fost ales în numele unor programe şi promisiuni (azi neonorate) nu se simte obligat moral faţă de cei care l-au votat să le explice giumbuşlucurile şi salturile făcute dela un partid la altul, care are cu totul alt program şi ideologie.

La preşedinţia României candidează până acum peste 10 candidaţi. Printre ei se află şi impostorul notoriu Lucian Orăşel din New York, care pozează ca independent, zăpăceşte minţile oamenilor de bună credinţă, dându-şi titluri şi funcţii pe care nu le are. Cu diplome false a pătruns prin redacţiile unor ziare care au scris despre el, a ajuns în emisiuni la tele 7 ABC, unde s'a prezentat singurul academic român din USA; a cheltuit în dreapta şi stânga din banii *"mămicii"* care l-a înfiat la 50 de ani şi a afirmat că este susţinut de toată emigraţia românească spre a fi preşedintele României.

În rest, de semnalat că încă nu s'au stins ecourile încălcării embargoului cu Iugoslavia, unde s'au trimis sute de mii de tone de petrol, ceea ce a făcut pe câţiva politicieni multi milionari în dolari.

Interesant este şi felul de gândire al *"aleşilor"* ţării, ceea ce arată o solidaritate de gaşcă mafiotă. Astfel, procurorul general Mircea Criste a cerut ridicarea imunităţii parlamentare în vederea anchetării fostului prim-ministru Văcăroiu, fostul ministru de Interne Doru Ioan Tărăcilă şi fostului ministru Aurel Novac, toţi PDSR-işti implicaţi adânc în afacerea *"Jimbolia"*, adică încălcarea embargoului cu Iugoslavia prin vânzarea petrolului către Sârbi de sute de milioane de dolari. Imediat a sărit celebrul Adrian Năstase, zis Bombonel, zis 4 case, şi el devenit miliardar pe alte căi care a apreciat acţiunea drept *"o încercare forţată de a declanşa o anchetă parlamentară"*, bineînţeles opunându-se cererii procurorului general.

Cererile propuse de parchet, destul de numeroase, de anchetare a unor parlamentari - Traian Băsescu, Anca Boagiu, abuz în funcţie, Ministrul Agriculturii I. Mureşan au trezit reacţii puternice de solidaritate din partea celorlalţi demnitari care, dacă sunt de acord cu anchete penale împotriva unor politicieni mai curând sau mai târziu, toţi vor avea parte de anchete, toţi fiind infractori. Ei se împotrivesc cam aşa: *"aceste anchete cerute dovedesc amestecul Justiţiei în viaţa politică"; "acţiuni înainte de campania electorală"* şi recomandarea ca *"plângerile împotriva miniştrilor să fie adresate direct Parlamentului"*, adică la locul unde vor fi înmormântate.

În anul ce s'a scurs, la interval de 2-3 luni a ieşit la iveală o altă mare afacere de miliarde cu răsunet naţional şi internaţional, în care au fost implicaţi politicienii de frunte ai ţării, în frunte cu candidaţii la preşedinţie în viitoarele alegeri şi chiar preşedintele ales. Fiecare afacere - *Ţigareta, Firul Roşu, afacerea Costea, Jimbolia, Solventul, încălcarea embargoului* ş.a. au ţinut cap de afiş în presa românească aproape o săptămână, apoi s'a stins. Într'o ţară adevărat democrată ar fi căzut nu numai capete, dar chiar şi guvernul, nu însă în România, unde eroii jafului naţional sunt bine mersi, stimaţi de majoritatea populaţiei.

Ceea ce se întâmplă cu poporul român este straniu; a pierdut sensul moral al valorilor - un om cinstit. CINSTEA nu valorează, un hoţ, excroc, jefuitor al ţării este apreciat şi împins pe treptele cele mai înalte ale conducerii ţării. Deci NECINSTEA azi e o virtute în România, *"şmecheria"* o calitate. Acesta este tristul, tragicul adevăr!

În rest, 22 de senatori au refuzat să semneze lista celor care nu au colaborat cu Securitatea, printre ei: Bleahu Marian, Ionescu Quintus (se ştie de ce) Gherman Oliviu, Popescu Dan Mircea, Tărăcilă Doru Ioan, Ionescu Cazimir, Paleologu. Generalul Mihail Popescu, membru al academiei oamenilor de ştiinţă din România a atras atenţia asupra *"pretenţiilor mai mult sau mai puţin voalate ale Bulgariei asupra Dobrogei, precum şi existenţa ca stat a Republicii Moldova reprezintă factori de risc la adresa României"*.

O veste bună pentru exil: informatorii (securiştii) în sutană, travestiţi preoţi vor fi deconspiraţi. Liderul Asociaţiei pentru Apărarea Drepturilor Omului - Comitetul Helsinki, Gabriel Andreescu a cerut în 7 Septembrie a.c. Comisiei Naţionale pentru Studiul Arhivelor Securităţii, dosarele de Securitate ale ierarhilor ortodocşi.

Parlamentul României a votat legea protecţiei minorităţilor şi pedepsirea discriminării. S'a stabilit că termenul ţigan nu este jignitor sau discriminatoriu.

Cu toate acestea, poporul român, dincolo de inflaţia, scumpirea vieţii, sărăcia de zi cu zi, are încă speranţa că viitoarele alegeri pot aduce reformele care nu s'au făcut până acum.

ANCD ÎNAINTEA ALEGERILOR GENERALE

ANCD a decis să participe la alegerile parlamentare şi prezidenţiale ca membru al alianţei de centru-dreapta CDR 2000. Decizia a fost luată de Consiliul Naţional al Reprezentanţilor ANCD la data de 20 August, la capătul a două luni de discuţii şi negocieri intense purtate de ANCD cu partide politice şi formaţiuni civice.

Peisajul politic românesc după alegerile locale.

Alegerile locale desfăşurate în perioada 20 Aprilie - 18 Iunie 2000 au confirmat ascensiunea partidelor de stânga, în primul rând a PDSR. Scorul său electoral de circa 30% îl plasează în frunte, urmat la mare distanţă de celelalte partide. Alte formaţiuni de stânga precum PD, ApR şi PRM au câştigat de asemenea multe voturi.

Foştii aliaţi din Convenţia Democrată, PNŢCD şi PNL, au participat separat la alegerile locale. PNŢCD a participat sub numele şi semnul CDR, în timp ce liberalii au candidat sub numele şi semnul electoral propriu. Rezultatele electorale au fost 7.5% pentru CDR şi 7% pentru PNL. Un număr important de oraşe mari, în primul rând Bucureştiul, au fost pierdute de forţele de centru-dreapta în favoarea partidelor de stânga.

În ceea ce priveşte ANCD, ea a intrat singură în competiţia electorală, după numai 6 luni dela primul său congres şi înscrierea sa ca partid politic. În momentul alegerilor ANCD avea 70.000 de membri, filiale în toate judeţele ţării şi organizaţii locale în 40% din localităţi. Acestor puncte tari ale ANCD li se adăuga imaginea foarte bună a liderilor ei. Punctele slabe ale ANCD au fost lipsa resurselor financiare, materiale, logistice şi în primul rând lipsa de mediatizare în presă şi pe posturile de televiziune, datorită obstrucţiei permanente exercitate asupra ANCD de adversarii săi.

În aceste condiţii, rezultatele electorale ale ANCD au fost: aproximativ 400 de mandate de consilieri locali şi judeţeni, 19 mandate de primari, 1,32% din numărul de voturi pentru consiliile judeţene şi poziţia a 14-a în topul partidelor (din 84 de competitori). Aceste rezultate au fost considerate bune de către unii analişti politici, ţinând seama de tinereţea partidului şi dificultăţile majore cu care s'a confruntat ANCD. Totuşi, ANCD a considerat aceste rezultate mult sub aşteptările sale. Dezamăgirea sa a fost amplificată şi de modificarea de către Guvern a pragului electoral, necesar intrării în Parlament dela 3% la 5%.

Negocieri pentru coaliţii electorale

Cerinţele creerii unei alianţe de centru-dreapta în măsură să contracareze pe cât posibil ascensiunea stângii coroborate cu scorul electoral şi cu modificarea pragului electoral au determinat ANCD să ia în considerare necesitatea de a participa la o coaliţie electorală.

Conducerea partidului a purtat discuţii cu toate forţele politice plasate în zona de centru-dreapta a spectrului politic: PNŢCD, PNL, UFD, UDMR, FER şi altele. În urma acestor negocieri, Consiliul Naţional al Reprezentanţilor ANCD, organismul de decizie între congrese, a aprobat cu o largă majoritate participarea ANCD la noua CDR, numită de acum înainte CDR 2000. Conform protocolului CDR 2000, semnat la 31 August 2000, partidele membre (PNŢCD, UFD, ANCD, FER, şi Partidul Moldovenilor) participă la alegerile parlamentare pe liste comune şi susţin un candidat unic pentru alegerile prezidenţiale, respectiv pe actualul Prim Ministru Mugur Isărescu. Data alegerilor a fost fixată pentru 26 Noembrie 2000.

Decizia luată de ANCD nu este însă una strict electorală, ci în primul rând de natură strategică. În faţa pericolului revenirii la putere a partidelor de stânga, ANCD acţionează astfel cu hotărâre împreună cu celelalte forţe politice angajate pentru democraţie, economie de piaţă, stat de drept şi integrare a României în Uniunea Europeană şi NATO.

TROICA MINCINOŞILOR: ILIESCU-ROMAN-MELEŞCANU

Andrei-Iustin HOSSU

MOTTO: "Şi această ciumă'n lume, şi aceste creaturi / Nici ruşine n'au să lele în smintitele lor guri / Gloria neamului nostru spre-a o face de ocară / Îndrăzneso ca să rostească pân' şi numele tău: Ţară ".
Mihai Eminescu -"Scrisoarea III"

Să mă ierte marele Alexandr Isaievici Soljenîţân că îl plagiez, intitulând articolul meu cu titlul capitolului său *Troika mincinoşilor*, din marele său roman anticomunist *Primul Cerc*, capitol în care trei şefi ai NKVD îi făgăduiesc slugarnici lui Stalin să instaleze microfoane sub bănci, în parcuri ca să afle ce vorbesc tinerii komsomolişti sovietici; iar Stalin conchide prin această judecată satanic-criminală: *"Tinerii de 20-30 de ani pot fi închişi 20 de ani, până la 30-45 de ani, iar apoi reeducaţi şi eliberaţi din lagăre, au toată viaţa înainte ca să construiască viitorul luminos al comunismului!"*

Comuniştii sunt specimene fără Neam şi fără Dumnezeu, antinaţionali şi anticreştini, ei neagă Adevărul, de aceea ei sunt personificarea Minciunii.

Vechi-noii prezidenţiali Iliescu şi Roman şi noul prezidenţiabil Meleşcanu sunt comunişti, de aceea sunt mincinoşi. Genul lor proxim - faptul că tustrei sunt comunişti este mai puternic, mai esenţial decât diferenţa lor specifică: Iliescu este bolşevic pursânge, leninist-stalinist; Roman este kominternist internaţionalist travestit, după prăbuşirea comunismului în 1989, în mondialist-globalist-ocult-masonic; Meleşcanu este securist. După ce le-am diagnosticat boala - comunismul -, să privim îndeaproape manifestările personale ale bolii acestor comunişti îmbătrâniţi în rele (Iliescu - 70 de ani, Roman - 54 de ani, Meleşcanu - 59 de ani):

1. Devizele lui Iliescu sunt: - *Vreau puterea cu orice preţ!; - Cine nu-i cu mine, este împotriva mea, deci trebue lichidat dacă e Român, iar dacă e imperialist american trebue plesnit peste bot;* sau, copiindu-l pe Caţavencu: - *Vreau ceea ce mi se cuvine în ţara asta de gogomani, unde eu sunt cel dintâi... între fruntaşii politicii!* Iliescu este ultimul strigoi al bolşevismului în România.

2. Deviza lui Roman este: - *Prim-Ministru am fost prea puţin; Preşedinte al Senatului am fost - prea puţin; Ministru de Externe - sunt prea puţin. Numai eu pot şi sunt vrednic să fiu Preşedintele României.* Înfatuarea lui Roman atestă impostura şi nulitatea lui politică.

3. Deviza lui Meleşcanu este: - *Alegeţi-mă Preşedinte al României, că vă voi scăpa de sărăcie, dându-vă salarii de trei ori mai mari decât aveţi acum.*

Tustrei mincinoşii mint să ne scape de sărăcie, pe noi cei mulţi şi nevoiaşi, după ce tustrei ne-au adus în mizeria de acum. Premierul Creştin-Democrat Ciorbea a spus adevărul, când a prezentat programul guvernului în Februarie 1997, că vor fi luate măsuri dure, nepopulare (în sensul de nepopuliste) pentru înfăptuirea reformei economice. Pseudo *"social-democraţii"* Iliescu- Roman-Meleşcanu mint spunându-le Românilor că pot consuma mai mult decât produc, astfel îndemnându-i la puturoşenie, nemuncă, antimuncă, furt.

Amintesc Românilor modelele ilustre ale celor două mari naţiuni învinse în al Doilea Război Mondial - Germania şi Japonia -, care, după război, Germania prin Creştin-Democraţie şi Japonia prin Liberalism, printr'o muncă gigantică, au devenit cele mai bogate, mai prospere, mai invidiate naţiuni ale lumii, fiindcă invincibilele naţiuni, germană şi niponă produc mai mult decât consumă.

Români, nu vă lăsaţi înşelaţi, nu-i alegeţi pe mincinoşii: Iliescu - Roman - Meleşcanu!

Speranţa distrusă

Urmare din pag. 6

de spionaj şi în prezent. Să reflectăm bine dacă nu şi acesta este un principal motiv, alături de multe altele, de neadmiterea României în NATO alături de Cehia, Ungaria şi Polonia.

Chiar şeful direcţiei *"America de Nord"*, vechi ofiţer de informaţii cu statut de *"legal"* (total acoperit) o bună perioadă de timp în spaţiul Benelux, este astăzi pe post, cu perspective de promovare.

Ofiţerii care au acţionat pentru compromiterea viceconsulului american la Bucureşti - Mark Sullivan în iarna anului 1990-1991 îşi văd liniştiţi de treabă în acelaşi serviciu (SIE sau SRI). La fel şi cei care au pus la cale *"compromiterea"* ambasadorului Suediei la Bucureşti, - Jean Pierre Vetovaglia.

A trebuit conjugarea eforturilor a două ziare din ţară şi străinătate, pentru destituirea generalului Tănăsescu, adjunctul lui Carnagea, care vreme de ani buni a acţionat în SUA, înainte de 1989, asupra diasporei româneşti şi nu numai. Şi aceasta deja după 3 ani dela numirea lui Cătălin Harnagea ca director al SIE.

Preşedintele Constantinescu cunoaşte această situaţie? Dacă da, ce măsuri a întreprins? Dacă nu, înseamnă că a fost ori neinformat ori desinformat. Deopotrivă de grave ambele situaţii

După cum spuneam, Preşedintele României are drepturi conferite de lege de a numi şi pe şeful Statului Major General al Armatei.

Generalul de corp de armată Cioflină, care a îndeplinit această funcţie, a fost numit Comandantul Academiei Militare, iar în locul său Preşedintele Constantinescu l-a numit pe Generalul de brigadă Constantin Degeratu, care în 3 ani şi jumătate a fost avansat la gradul de General de corp de armată. Gl. Cioflină a fost aghiotantul Generalului Nicolae Militaru, spion sovietic arhicunoscut şi documentat care, alături de alţi responsabili asemănători lui, poartă vina sutelor de morţi din Decembrie '89. Având în vedere rolul coordonator şi educaţional al generalului Cioflină pentru viitoarele generaţii de absolvenţi ai Academiei Militare, putem spune fără teama de a greşi că numirea sa în această funcţie a fost făcută cu rea credinţă.

Să revenim, totuşi, la Generalul Constantin Degeratu, noul şef de Stat Major General al Armatei numit de Preşedintele Constantinescu.

Fost şef al serviciului *"Operaţii"* în Statul Major al Armatei a IV-a dela Cluj, maiorul Degeratu, pe atunci, a fost autorul planului de represiune pe baza căruia ofiţerii şi ostaşii au acţionat împotriva manifestanţilor ieşiţi în stradă în Decembrie 1989, provocând moartea sau rănirea mai multor persoane. Nici astăzi, procesul celor vinovaţi nu este terminat.

Constantin Degeratu a fost promovat la gradul de General de brigadă în 1992, alături de alţi câţiva colonei care, strânşi la grămadă într'un birou, susţin examenul de grad sub îngăduitoarea supraveghere a generalilor Pancea şi Magdalena - membri ai Consiliului Suprem de Apărare a Ţării, adăpostiţi sub aripa ocrotitoare a Generalului Vasile Ionel - cunoscut şi documentat agent al Spionajului militar sovietic (GRU), consilier al fostului preşedinte Iliescu până în Noembrie '96.

Raţiunile care au stat la baza numirii generalului Degeratu în funcţia de prim ostaş al ţării (ministru fiind un civil, om politic) rămân şi în prezent necunoscute. Oricum, un principal rol în cunoaşterea şi alegerea viitorului şef al Statului Major General, ca urmare a consultării unor oameni rămaşi în umbră, i-a revenit consilierului prezidenţial Dorin Marian, asupra căruia vom reveni.

Numirea Gl. Degeratu a debutat sub semnul antipatiei Ministrului Apărării - Victor Babiuc, membru PD. Ordine şi păreri contradictorii între Babiuc şi Degeratu alimentau şi avantajau bucuria şi stabilitatea generalilor comunişti, filo-ruşi din Statul Major şi Direcţia de Informaţii Militare, în special.

O stare de tensiune permanentă plutea între militarul Degeratu şi civilul Babiuc. Părea că nu au deloc elemente comune, lipsea conlucrarea firească dintre ei. Pe Gl. Degeratu îl preocupau problemele militare şi începuse să încline spre o reformă a armatei, spre o reformă prudentă; în timp ce Ministrul Babiuc era preocupat de latura comercială a apărării şi de polarizarea în jurul său a nucleului dur, antidemocratic, în frunte cu şeful Direcţiei de Informaţii Militare, Gl. Decebal Ilina.

Nu peste mult timp, printr'un ordin intempestiv, Babiuc ia din subordinea lui Degeratu Direcţia de Informaţii Militare şi o trece direct în subordinea sa. O *"copie"* după Buletinul informativ zilnic urma s'o primească şi Degeratu, atât cât Babiuc ar fi crezut de cuviinţă.

În această situaţie Gl. Degeratu nu mai putea face evaluarea corectă a problemelor armatei şi nici a rapoartelor primite dela Compartimentul de Reprezentare Militară (ataşaţii militari acreditaţi în exterior) pentru a le raporta Preşedintelui Constantinescu.

Era un moment de izolare de problemele sensibile ale Armatei, nu numai a şefului Statului Major, ci şi a preşedintelui ţării.

Cine urmărea crearea acestei situaţii, nu este greu de înţeles. Mai greu de înţeles este expectativa şi lipsa de bărbăţie a Preşedintelui Constantinescu care trebuia să ceară lămuriri preşedintelui Partidului Democrat - Petre Roman, asupra comportării Ministrului Babiuc şi să convoace Consiliul Suprem de Apărare al Ţării pentru a lua în discuţie situaţia creată. Nu a făcut-o.

Mai mult, când PD şi-a retras miniştrii dela guvernare pentru o scurtă perioadă de timp, ca să-şi atingă scopurile meschine, cine credeţi că a intervenit la Preşedinţie pentru menţinerea lui Victor Babiuc în funcţia de ministru? Excelenţa Sa - ambasadorul Federaţiei Ruse la Bucureşti; tratându-ne cel puţin ca pe o ţară din C.S.I., ci nu ca pe un stat independent care şi-a declarat în mod oficial voinţa integrării în structurile comunităţii europene şi euro-atlantice. Ce atitudine a luat Preşedintele Constantinescu? A tăcut.

Curând, Babiuc s'a întors la Apărare, iar relaţiile dintre el şi Şeful de Stat Major s'au derulat în acelaşi mod, până când Preşedintele Constantinescu l-a trecut pe Gl. Degeratu pe postul de consilier pe probleme de apărare şi siguranţă naţională, în locul lui Dorin Marian, căruia i s'a creat un post de Şef al Administraţiei Prezidenţiale (!?), iar pe Gl. Mircea Chelaru l-a numit Şeful Statului Major General în locul Gl. Degeratu.

Despre Gl. Mircea Chelaru se ştie că vine din Direcţia de Informaţii Militare, că este un tip inteligent şi sangvin. Rămâne de văzut cum îşi va folosi experienţa şi inteligenţa. Iată cum îl descrie generalul (r) Victor Atanasie Stănculescu pe generalul Chelaru: *"... experienţa personală, cultivată anterior prin ocuparea unei game largi de funcţii de comandă, stat major şi cercetare practic aplicativă* (n.r. a se înţelege *"cercetare-diversiune"*) *s'a îmbogăţit considerabil prin poziţia sa în unele dintre cele mai fierbinţi puncte şi momente ale evenimentelor de după Decembrie 1989, precum şi prin misiunile speciale de maximă importanţă îndeplinite în străinătate şi nu oriunde, ci în zona marilor frământări ale Orientului Mijlociu şi Apropiat"*.

Despre Gl. Chelaru se mai ştie că a scris o carte *"O posibilă soluţie"* - Bucureşti 1995, Editura Balek, în care la pagina 40, ultimul rând, se scrie: *"În curprinsul acestui paragraf credem că este suficient de nimerit să supunem atenţiei naţiunii soluţia acceptării statutului de neutralitate şi securitate activă a României..."*

Faţă de *"soluţia"* propusă în 1993, sperăm ca Gl. Chelaru să-şi reanalizeze opiniile, România fiind membru activ al Parteneriatului pentru pace şi un candidat declarat al integrării în NATO. Sperăm că timpul, cu evenimentele sale, îl poate determina pe Gl. Chelaru, astăzi, după 7 ani, să vadă o altă *"soluţie"*.

Serviciul de Telecomunicaţii Speciale (STS) este o altă instituţie importantă cu rol de protecţie a tuturor convorbirilor telefonice prezidenţiale şi guvernamentale, dar şi cu sarcini de asigurare şi supraveghere radio, subordonată direct CSAT (Consiliul Suprem de Apărare al Ţării) şi preşedintelui ţării, prin intermediul aceluiaşi consilier - Dorin Marian.

Această instituţie militară a devenit un colos cu peste 5.000 de lucrători, obţinând fonduri imense dela buget pentru extindere, în timp ce în învăţământ sau sănătate se resimte o lipsă acută de fonduri, plasând România pe ultimele locuri din Europa.

Opulenţa şi nepotismul sunt caracteristice acestui serviciu care, în plus, a devenit şi cimitirul celor disponibilizaţi din alte instituţii militare: SIE, MAp.N. sau SRI, inducând astfel în eroare organismele internaţionale care ne-au recomandat reduceri de personal în unităţile militare în limitele anumitor plafoane, ci nu rotiri sau transferări ale cadrelor militare dela o unitate la alta.

După ce a căutat câştigarea încrederii Preşedintelui Constantinescu din interese economice, dar şi politice, conducerea acestei unităţi militare s'a afirmat ca păstrătoarea fidelă a mentalităţilor naţionalist-comuniste, ca adversară a integrării României în NATO, dorind rămânerea României într'o zonă neutră, sub forma unui *"culoar sanitar"*.

În mod deschis, public, ofiţeri responsabili din S.T.S. califică NATO şi în special SUA, ca agresori, ca jandarmi ai lumii, care îşi arogă drepturi inadmisibile. Cât despre Rusia, nici un cuvânt.

Consilierul Dorin Marian, împuternicit de preşedinte cu sarcini de supraveghere a activităţii acestui serviciu, a avut un rol decorativ.

Menţinerea în funcţiune a legăturilor telefonice criptate cu Moskova (*"Firul Roşu"*), în mod secret, aproape pe întregul mandat al Preşedintelui Constantinescu, demonstrează încă o dată reaua credinţă a conducerii S.T.S., precum şi a consilierului Dorin Marian - direct responsabil pentru această stare de lucruri.

Cum a lăsat Preşedintele Constantinescu vraişte o asemenea importantă instituţie militară, pare inexplicabil. Oricum, în STS surprizele vor continua, scoţând la iveală o adevărată cârdăşie a factorilor responsabili, cu grave implicaţii de ordin economic şi militar asupra siguranţei naţionale.

Lucruri asemănătoare s'au întâmplat şi în Serviciul de Pază şi Protecţie al preşedinţiei - S.P.P.

Creată de Iliescu şi Gl. Vasile Ionel ca o adevărată armată de apărare personală, alcătuită în majoritate din militari proveniţi dela Direcţia de Informaţii a Armatei, acest serviciu a fost preluat de Preşedintele Constantinescu în întregime. La cârma lui a fost numit un colonel DIA - Nicu Anghel, impus Preşedintelui Constantinescu împreună cu *"legenda"* potrivit căreia, acesta i-ar fi organizat tranşele în timpul campaniei electorale din 1996. Despre cei care i l-au impus, preşedintele tace!

Odată numit director al SPP, col. Nicu Anghel îşi aduce cu aprobarea aceluiaşi personaj - Dorin Marian, pe vechiul său coleg de arme şi diversiune - col. Truţulescu Gheorghe, fost şef de Stat Major al Batalionului de cercetare-diversiune 404-Buzău, din cadrul Direcţiei de Informaţii a Armatei, unitate implicată în acţiunile teroriste din Timişoara şi Bucureşti în timpul evenimentelor din Decembrie 1989, cât şi după aceea.

Cei doi colegi de arme s'au apucat imediat de afaceri. De contrabandă. Anghel îl proteja şi Truţulescu acţiona. Aşa a apărut ruşinosul caz *"Ţigareta II"* chiar sub nasul preşedintelui şi consilierului său - Dorin Marian, răspunzător de activitatea acestui serviciu în faţa Preşedintelui Constantinescu.

Fiind concurată, altă filieră, cu interesaţi, demască activitatea lui Truţulescu şi parţial a reţelei sale. Sunt arestate o serie de persoane implicate şi judecate apoi într'un proces straniu, cu pedepse stranii, de către justiţia militară. (ca dublă subordonare - Ministerul Justiţiei şi Ministerul Apărării!)

Instituţia prezidenţială iese şifonată ca urmare a acestei afaceri. Poate că aceasta s'a şi dorit. Credibilitatea Preşedintelui Constantinescu şi a *staff*-ului său scade simţitor în ochii opiniei publice.

Preşedinţia iese cu un comunicat pe posturile T.V. prin vocea consilierului Dorin Marian, greu de digerat. Şeful SPP - Nicu Anghel este trecut în rezervă şi stă acum liniştit sub umbrela binevoitoare a miliardarului Cârciog, având timp suficient să-şi coordoneze afacerile firmelor sale.

În rest, timpul va şterge tot, inclusiv credibilitatea Preşedintelui Constantinescu.

Într'un asemenea caz, orice om cu demnitate, cu onoare, ia atitudine hotărită, exemplară împotriva unor asemenea nemernici. Este în joc nu numai personalitatea sa şi a instituţiei pe care o reprezintă, ci şi speranţa şi crezul a milioane de Români care i-au acordat încrederea prin vot. Preşedintele Constantinescu s'a abţinut s'o facă.

Un ultim capitol demn de luat în seamă este selectarea şi numirea consilierilor prezidenţiali

Din cei 15.000 de specialişti anunţaţi în campania electorală (cu siguranţă sunt mult mai mult decât atâţia, dar nimeni nu i-a căutat să-i folosească). Preşedintele Constantinescu s'a rezumat la simple cunoştinţe, mai vechi sau mai noi, cu pregătiri din cele mai inadecvate posturilor ce aveau să le ocupe. Dar nu numai atât. Însăşi buna lor credinţă poate fi pusă la îndoială. Şi fiecare dintre ei ştiu de ce.

Consilier pe probleme de politică internă a fost numită Zoe Petre, profesor universitar, specializată în istoria antică, ruptă de realităţile politice cotidiene cam de 2.000 de ani. Înclinată mai mult spre problemele de curte, decât pe cele privitoare la starea naţiunii şi la contextul politic fragil al ţării, consilierul Zoe Petre nu s'a afirmat cu nimic pozitiv în decursul celor aproape 4 ani lângă Preşedintele Constantinescu.

Unde a fost Zoe Petre când Tratatul cu Ucraina s'a redactat şi semnat într'o grabă suspectă, în defavoarea drepturilor noastre legitime privitoare la teritoriile anexate samavolnic de către Rusia Sovietică prin pactul Ribbentrop-Molotov şi aflate în prezent în componenţa Ucrainei?

Unde a fost Zoe Petre când Preşedintele Constantinescu a ajuns la concluzia, exprimată public, că *"Punctul 8 dela Timişoara a devenit <desuet>"*?

De ce nu l-a făcut să înţelegă pe Preşedintele Constantinescu, împreună cu ceilalţi consilieri, că România nu poate fi refăcută cu oamenii care au distrus-o în timpul celor 50 de ani de comunism.

Sigur, este şi vina Preşedintelui Constantinescu, dar rolul său de sfătuitor care a fost?

Credem că a fost un preţ prea mare plătit prin numirea fostei sale colege de universitate pe o asemenea post-cheie, chiar dacă l-a spijinit pe preşedinte în timpul şi înaintea campaniei electorale.

Consilier pe probleme de apărare, siguranţă naţională şi ordine publică a fost numit geologul Dorin Marian, personaj cu educaţie îndoielnică, lipsit de moralitate, înfatuat, total incapabil pentru o asemenea funcţie.

Colaborator al Domnului Constantinescu în cadrul Convenţiei Democrate şi amant pasager al fiicei acestuia, Dorin Marian ştiind să-şi folosească oportunismul şi sprijinit fiind, ocupă în final postul mai sus arătat. Investit de Preşedintele Constantinescu cu atribuţii în domenii de-a dreptul capitale, consilierul Dorin Marian se dovedeşte incapabil şi ineficient în sintetizarea situaţiei militare, operaţionale şi informative a ţării, prezentată în Buletinele informative înaintate preşedintelui de către miniserele şi serviciile în domeniu.

Gafele lui Dorin Marian s'au ţinut lanţ, punându-l pe preşedinte, de multe ori în situaţii de-a dreptul penibile.

Ipocrizia sa lasă celor neavizaţi să înţeleagă că este un om preocupat şi exigent, dar în nici un caz de siguranţa naţională şi trebuile statului român.

Pe parcursul celor 3 ani şi jumătate cât a fost consilier prezidenţial şi înlocuit după aceea cu Gl. Degeratu, Dorin Marian a acoperit faptele unor cadre militare, de natură a pune în pericol siguranţa naţională, cum ar fi luări de mită, pătrunderea în banca de date a unor instituţii militare în scopul transmiterii lor unor agenţi străini, infracţiuni de natură economică, licitaţii trucate, trafic de influenţă, contrabandă etc. Despre alte găinării specifice infractorilor de rând, să nu mai amintim.

Cu totul straniu, uneori a dovedit insubordonare şi duplicitate chiar faţă de preşedinte, fără a se lua nici o măsură împotriva sa.

Sfătuit de apropiaţi adevăraţi, să-l îndepărteze din preajma sa, preşedintele a preferat tăcerea sau amânarea, lăsând impresia neputinţei.

Deşi încă dela începutul mandatului, Preşedintele Constantinescu a promis aflarea adevărului despre evenimentele din Decembrie 1989, atunci când vicepreşedintele Comisiei de apărare a Senatului -

Continuare în pag. 11

PÂNĂ CÂND ?

J.V. IAMANDI

Nemernica ciurdă, slugarnica plebe,
Pe toţi v'a'ngropat sub cenuşă lopata
Hei, nu mai sunt vibii şi nu mai sunt Tebe
Cu limba de foc să cutremure gloata?
Nu-i stâncă să tune, nu-i glas să ne'ntrebe:
NO GATA?, iar noi să răspundem: NO GATA!

Nichifor CRAINIC

Până când neamul acesta românesc aşezat de Dumnezeu, ca strajă, pentru a apăra creştinătatea la porţile Europei, trecut prin foc şi sabie de toţii barbarii asiatici, va mai trebui să-şi plece capul şi să-şi întoarcă obrazul pentru a fi lovit şi scuipat de cei pe care i-am ocrotit şi apărat?

Până când neamul acesta creştin va mai fi batjocorit de toţi cei care ne-au bătut la porţi cerşindu-ne milă, de toţi veneticii, de toate liftele cărora le-am deschis porţile şi i-am primit cu căldură şi ospitalitate?

Până când neamul acesta al nostru va mai fi crucificat, ca la Yalta şi Malta, vândut celor care au tras cu mitraliera în obrazul lui Christos, adepţii ocultei internaţionale care azi ne pun condiţii împotriva tradiţiei, împotriva credinţei, împotriva firii şi existenţei noastre naţionale?

Până când vom mai pune carul înaintea boilor?

În Decembrie 1989 revolta populară ne-a fost deturnată în lovitură de palat.

În Noembrie 1996 ţara a îngenuncheat în faţa Preşedintelui liber ales şi a Convenţiei Democrate crezând şi sperând că ne întoarcem în sfârşit *"acasă"*, că vom intra din nou în istorie. De două ori speranţe înşelate.

După patru ani de guvernare a Convenţiei Democrate, casa ne-a devenit bordei şi suntem pe pragul ieşirii noastre din istorie. Retras sau nu din viaţa politică, Preşedintele Constantinescu rămâne un om de o totală incapacitate politică, un preşedinte care de bună voie şi nesilit de nimeni a semnat un tratat care ne răpeşte teritorii româneşti apărate cu sângele strămbunilor noştri, trădând interesele ţării. Dar el se face mai ales vinovat de înşelarea speranţelor alegătorilor, a căror consecinţe se vor vedea în alegerile care vin.

Citez aici cuvintele lui Ion I.C. Brătianu la Consiliul de Coroană din August 1916: *"În viaţa naţiunilor sunt afirmări de drepturi care cântăresc mai mult decât izbânzi trecătoare, şi sunt gesturi de abdicare, de dezertare morală, care compromit viitorul pentru veacuri de-a rândul"*. Sunt cuvintele unui om politic cu coloană vertebrală şi nu ale unei marionete care timp de patru ani a fost manipulată de oculta roşie.

Până când asasinii neamului românesc se vor mai crampona la putere, folosind trădarea, şantajul, dezinformarea şi minciuna, erijându-se în salvatori? Oare nu am învăţat nici până acum că salvarea ţării nu poate veni dela cei care au distrus-o?

Până când torţionarii de ieri, impostorii de azi care ne jefuiesc ţara, vor mai înşela electoratul, populaţia, omul obişnuit, Românul cel de toate zilele, care într'o ţară bogată, cu toate posibilităţile, trăieşte de azi pe mâine sub limita sărăciei, îndurând foamea şi lipsa de căldură, dar mai ales lipsa de respect, mizeria cotidiană a unei ţări în care cetăţeanul nu se bucură de nici un drept, desconsiderat de politicienii care nu-şi amintesc de el decât la vremea urnelor?

Înţeleg starea disperată la care a ajuns poporul, dezabuzat, umilit şi înşelat de politicieni, până şi de cei în care şi-a pus toate speranţele. Dar, renunţarea la luptă, neprezentarea la urne este cu voie sau fără - împingerea ţării înapoi, spre sovietizare, este un aport nedorit la victoria PDSR-ului.

Este foarte adevărat: forţe reprezentative, valori naţionale nu avem, partidele istorice au promovat o doctrină incoerentă şi fără sens, aducând în arenă în cel mai fericit caz oameni slabi ca Diaconescu, Quintus, sau Ionescu Galbeni, veleitari şi sclerozaţi care nu fac decât să pună beţe în roate mersului înainte.

Dând dovadă de o mare naivitate, ambele partide istorice au fost infiltrate până la vârf, cel mai ilustrativ personaj fiind Valeriu Stoica, mai josnic chiar decât Câmpeanu.

După alegerile locale, ţara arăta roşie. Ne întrebăm cum va arăta după alegerile din toamnă. Ne mai întrebăm dacă se va trezi Românul măcar pe ultima sută de metri, dacă va ieşi din letargie şi îşi va aminti că timp de jumătate de secol, călăii şi codoşii au jucat sârba târfei roşii pe spatele Românului făcându-l rob în propria-i ţară?

Conştient sau nu, prin vot sau prin lipsa de vot, Românul este pe punctul de a-i aduce iar la putere pe mafioţii roşii din trecut, care nu vor şti să facă decât ceea ce au învăţat: să ne distrugă ţara.

Ajutor nu ne poate veni dela nimeni.

Occidentul întreg s'a scandalizat recent în cazul unei guvernări de dreapta, liber aleasă de popor în Austria. Credeţi că cineva va mişca un deget pentru condamnarea unui guvern ales prin manipulare şi minciună?

Personal, sunt convins că întâi ne vor închide porţile şi apoi, după experienţele din trecut, îi vor felicita pe noii aleşi. Deci, numai spre Dumnezeu şi noi înşine ne putem îndrepta gândul. Spunând noi, mă gândesc la tineret.

Este tot atât de adevărat că acest minunat tineret a fost marginalizat, izolat. Acestor tineri li s'au închis porţile spre toate aspiraţiile lor şi mai ales cele politice. Bătrânii veleitari le-au blocat intrarea, oprindu-i să urce.

Acest tineret condamnat într'o ţară fără viitor, el însuşi fără perspective după ce ani de-a rândul şi-a tocit coatele pe băncile şcolilor, acum, precum şobolanii care părăsesc corabia, se îndreaptă încotro vede cu ochii.

Mă întreb şi vă întreb: Este oare mai uşor să fugi decât să lupţi pentru ţara ta? Nu vreau să folosesc cuvinte tari. Politicienii neau trădat. Ca de obicei, de câte ori naţia română a început să respire, a fost doborît prin trădare Românul care a îndrăznit să trezească o suflare românească.

Aveţi nevoie de curaj şi sunt sigur că îl aveţi.

Implicaţi-vă, nu staţi de o parte.

Ştiu că aveţi credinţă în Dumnezeu şi vă spun: Cu Dumnezeu înainte spre România de mâine. Nu va fi uşor. Trebue însă să vă asumaţi riscuri mari, să înfruntaţi dificultăţi imprevizibile pe parcursul drumului spinos pe care îl veţi alege.

Sunteţi singurii care mai puteţi face ceva pentru salvarea acestei ţări, ţara noastră, România. Fără să vă dăm sfaturi vom fi alături de voi cu toată energia noastră de foşti luptători, de soldaţi ai unei cauze nemuritoare. Vă vom însoţi, chiar dacă fizic nu vom mai fi pe această lume. Pentru voi vor fi toate rugăciunile noastre.

Ţineţi seama că la fel ca voi, în 1927 au pornit câţiva tineri singuri la început, fără bani, fără mijloace, numai cu o nemărginită dragoste de ţară şi credinţă în Dumnezeu. Doar în câţiva ani ei au ajuns pe locul întâi în inimile poporului care vedea în ei viitorul. *"Îndrăzniţi, Eu am biruit lumea"* vă spune şi Domnul Iisus. (Ioan 16.33). Şi mai amintiţi-vă şi de îndemnul lui Avram Iancu: *"NO GATA"*.

ApR - AL TREILEA TRANDAFIR

Aurel BĂDĂIAN

Construit şi rămas credincios valorilor FSN, din care a făcut parte, Alianţa pentru România, partidul surogat al lui Teodor Meleşcanu, este o ciudăţenie în viaţa politică românească. Construit pe baza modelului lui Adrian Costea, omul de afaceri al lui Ilici Iliescu, ApR grupează diferite personaje, uneori chiar opuse, reunite sub acelaşi stindard numai cu scopul de a pune mâna pe putere şi de a oferi o clientelă politică grupării Meleşcanu..

Supranumit şi *"partidul coloneilor"*, ApR este o încercare nereuşită de a oferi un PDSR mai occidental, mai european. Dar mijloacele pentru a câştiga această imagine nu sunt întotdeauna sortite succesului căci, la urma-urmei, ApR nu a demonstrat în nici un fel până acum că merită acest calificativ.

În primul rând, deoarece oamenii din jurul lui Meleşcanu au fost printre pedeseriştii cei mai conservatori ai lui Ilici Iliescu. Să nu-l uităm pe Marian Enache, fost consilier al lui Iliescu şi ambasador la Chişinău, autorul sinistrei Proclamaţii dela Islaz, contraponderea Proclamaţiei dela Timişoara. Enache este acum mâna dreaptă a lui Meleşcanu. Să nu îl uităm nici pe Iosif Boda, fost şi el consilier al lui Iliescu şi ambasador la Berna. Sau pe Vladimir Paşti, şeful campaniei electorale al lui Ilici Iliescu din 1996 şi creierul Grupului *"Un viitor pentru România"*. Sau pe Gheorghe Tinca, fostul ministru iliescist al apărării, cel care, pe vremea când era secretar de stat în MAE, vroia să-i tundă *"regulamentar"* pe funcţionarii Externelor, o măsură milităroasă din vremea răposatului Dej. În rest, în jurul lui Meleşcanu se află şi alte personaje controversate care nu fac deloc credibil ApR-ul.

Prezentându-se în faţa electoratului cu un stufos dar lipsit de substanţă promagram intitulat *"A treia republică"*, ApR porneşte dela premisa că cele două republici de până acum, cea a lui Ceauşescu şi cea a lui Iliescu şi Constantinescu se continuă într'o logică democratică. Total fals, căci *"republica lui Ceauşescu"* nu poate fi comparată cu *"republica"* lui Iliescu sau cu cea a lui Constantinescu. Din multe puncte de vedere.

Meleşcanu mai spune că el este singurul candidat la alegerile prezidenţiale din acest an care nu a fost prim ministru sau preşedinte până acum. Dar Meleşcanu uită că a fost ministru de externe! Că a fost, nu în ultimul rând, autorul unor măsuri total inabile şi ilegale în perioada când a fost şeful diplomaţiei româneşti. Că a jucat la două capete în timpul embargoului impus fostei Iugoslavii, că şi-a folosit influenţa pentru a-şi transfera fiica dela o universitate privată de industrie uşoară la o universitate de stat de medicină, iar apoi la Paris. Uită de trecutul său securist, la Geneva, unde a stat nouă ani. Teodor Meleşcanu uită într'un cuvânt tot ce i-ar putea periclita ascensiunea. Dar *"regele este gol"*, cum spunea Eugen Ionescu. Şi exemplul se potriveşte de minune candidatului Meleşcanu.

Dincolo însă de toate aceste aprecieri, ApR s'a dovedit a fi doar un partid de familie, unde *"cântă găina"*, recte Doamna Meleşcanu, fostă crainic la televiziunea ceauşistă, iar apoi cea iliescistă. Mai mulţi lideri ai partidului şi-au dat demisia din ApR, acuzând înfeudarea orchestrată de Felicia Meleşcanu, identificată pe drept cuvânt ca a doua Elena Ceauşescu.

ApR nu este o cale spre viitor. El este doar al treilea trandafir roşu, care va reveni la matcă în toamnă, spre a reface triumfal odiosul FSN, cel care a distrus România după 22 Decembrie 1989.

ROMÂNIA TACE MÂLC

Mihai CREANGĂ

Pe 27 August, Republica Moldova şi-a sărbătorit Ziua Independenţei. Au fost depuse câteva coroane la statuia lui Ştefan cel Mare din Parcul Central al Chişinăului. Festivităţi modeste, nici urmă de entuziasm, o neliniştе generală privind viitorul micii republici, care are o stare economică precară şi o situaţie politică instabilă, determinată, pe de o parte, de interesele Rusiei şi Ucrainei în zonă, ca şi de existenţa de facto a *"Republicii Transnistrene"*, iar pe de o altă parte, de *"meciul"* dintre Preşedintele Lucinschi şi Parlamentul moldav. La nici o săptămână, Tiraspolul sarbătorea 10 ani de când deputaţii rusofoni din Transnistria părăseau fostul Soviet Suprem al RSS Moldoveneşti, în semn de protest fată de adoptarea limbii române (*"moldoveneşti"*) ca limbă de stat şi a oficializării grafiei latine, deschizând calea războiului de pe Nistru şi a proclamaţiei Republicii Socialiste Transnistrene, un *"stat"* nerecunoscut de nimeni, nici măcar de Rusia. Aici, sărbătorirea a fost fastuoasă, ca *"în vremurile bune"* ale fostei Uniuni Sovietice, cu drapele roşii şi cu o impresionantă paradă militară: unităţi de poliţie, unităţi de cazaci, unităţi militare, tancuri, katiuşe, elicoptere...

Nevăzută, dar prezentă prin comandanţii ei cu piepturile pavoazate de decoraţii, Armata a XIV-a rusă, o forţă militară redutabilă pe vremea când era condusă de faimosul general Lebed, oricum - periculoasă şi astăzi. Mulţimea a *"pavat"* cu fori pasul de paradă al ostaşilor. Diferenţa vizibilă a atmosferei în care au avut loc cele două manifestări spune totul despre situaţia de fapt a unui stat legitim, dar slab şi aflat în criză (Republica Moldova), membru al ONU şi al OSCE, şi un stat ilegitim (Transnistria), dar puternic susţinut de Rusia şi pe teritoriul căruia se află mai toată industria fostei RSS Moldoveneşti.

Semnificativ, tot în acele zile, unele ziare ruseţti importante vorbeau despre un proiect de federalizare a Republicii Moldova, care ar fi fost lansat de Comisia Primakov (în paranteză fie spus, noul Preşedinte al Rusiei, Vladimir Putin, a arătat foarte clar cât de importantă este pentru Moscova problematica moldonistreană, numind în fruntea negociatorilor ruşi pe Evghenii Primakov, fost şef KGB şi FSB, fost ministru de Externe, fost premier - o persoană cu greutate!). Desigur, proiectul nu a fost încă asumat oficial de către Kremlin. Este mai nouă (şi mai prevăzătoare) tactica ruseacă: să-i spunem *"încerci marea cu degetul"*. Oficialităţile dela Chişinău nu s'au pronunţat încă. Preşedintele Lucinschi a bagatelizat problema, *"scăldând-o"* în şapte ape tulburi. Doar adjunctul reprezentantului OSCE în Republica Moldova, generalul Ramon Hormosa şi-a exprimat îngrijorarea faţă de unele prevederi ale proiectului. Transnistrenii, însă, exultă! Ei vor avea propriile trupe de poliţie, propria armată şi propriile servicii secrete.

Cu o nouă Constituţie şi un Parlament ales pe ambele părţi ale Nistrului, viitorul stat federal îşi va muta centrul de greutate spre Tiraspol şi va consfinţi forţa intereselor ruseţti în zonă. Armata a XIV-a rusă nu va mai fi armată de ocupaţie, statutul ei va fi rediscutat şi negociat de pe poziţia noului subiect de drept internaţional care va fi statul Transnistrean, parte a statului federal Moldova! Dela 700 km, unde sunt acum, graniţele Rusiei se vor reapropria de România... Dar România, România ce zice? Asta e problema: România tace mâlc.

CDR 2000 ŞI FORMAŢIUNILE CIVICE

Partidele din CDR 2000 şi formaţiunile civice membre ale CDR, au finalizat un proiect de protocol, potrivit căreia asociaţiile civice vor participa la luarea deciziilor strategice şi a celor ce privesc aspectul programatic al alianţei.

La această întâlnire preşedintele AFDPR, Constantin Ticu Dumitrescu, a părăsit negocierile, datorită faptului că la întâlnire a mai participat şi Federaţia Asociaţilor Foştilor Deţinuţi Politici şi Luptători Anticomunişti, organizaţie formată de Quintus, liderul PNL, care nu a făcut parte din vechiul CDR.

Ion Diaconescu, liderul PNŢCD, a declarat că *"nu putem să nu-i primim şi pe deţinuţii din cealaltă asociaţie... sunt şi ei colegi de-ai noştri, la fel de buni, şi care au luptat pentru aceleaşi idealuri"*.

Ticu Dumitrescu nu exclude o viitoare colaborare cu CDR 2000, dar, totodată nu a putut să precizeze ce intenţii de viitor are. Posibilitatea unei candidaturi independente nu este exclusă.

NU UITAŢI !
PLĂTIŢI ABONAMENTUL
LA CUVÂNTUL ROMÂNESC

ATÂT NE MAI LIPSEA!

Valeriu ARBORE

Oficialitatea, clasa politică, societatea civilă (eminamente democratice şi creştine) din ţară sunt cuprinse, în acest sezon electoral de zbucium, de încordare şi de prea intense trepidaţii: pentru a-şi pune cât mai iute degetul, prin *"consens"*, pe Declaraţia dela Varşovia privind caracterul universal al democraţiei; pentru legalizarea curat-murdară a sodomiei (ce va urma:*"liberalizarea"* incestului? a căsătoriilor homo? a poligamiei? a pedofiliei? a drogurilor? Păzeşte-ne Doamne!), chit că această *"plecăciune"*, închinare, cedare, capitulare imediată, va mări pretenţiile *"comunităţii internaţionale"*, dându-i un surplus de energie, de neruşinare, de tupeu (din cedare în cedare, clasa I înmormântare); pentru *"opţiunea strategică"* de integrare europeană ***cu ochii închişi***, adică fără a putea privi dialectica istorică dintr'un unghi moral.

Ultima preocupare însă nu e nouă. Ghinionul dracului, în trecut a fost promovată ades. Niciodată definitiv. Câteodată altfel. Din nefericire, uneori zadarnic sau împotriva intereselor româneşti. Dar nu o dată cu demnitate! E o problemă vitală pe care o simţim a noastră, pe care o trăim şi care ne trăieşte. Nu de ieri-alaltăieri. Deoarece, geo-politic, suntem la marginea civilizaţiei europene. Negreşit, pe ceastălaltă latură a baricadei, ca şi Spaniolii, tot popor latin, dela capătul opus al bătrânului continent.

Destinul de poartă a cerştinătăţii, cum aşa de frumos spunea Sfântul Voievod Ştefan cel Mare, a fost înţeles clar, şi conştient realizat, de reprezentanţii harismatici ai Naţiunii noastre. Acest rol de avanpost exista, altminteri, înainte de formarea poporului român. Istoricul englez Gordon East (în *"Geografia istorică a Europei"*, 1939, p. 51), definea regatul dacic al lui Decebal *"o sentinelă înaintată a Europei contra stepei"*. *"Străjer la cheile strategice ale continentului, cu un destin de SINTEZĂ DE EST ŞI VEST"*, ca să împrumutăm cuvintele istoricului P.P. Panaitescu (cf. studiul*"Destin românesc"*, 1941).

De asemenea, majorităţile româneşti, indiferent de confesiune, recunosc că, urmare a unirii bisericeşti cu Roma, în 1700, a unei părţi a populaţiei autohtone din Transilvania, s'a dat un impuls emancipării naţionale. Ceea ce a favorizat substanţial revoluţia din 1848, actul istoric dela Alba Iulia, făurirea României întregite moderne. Fie şi în absenţa *"consensului"*... Totuşi, spre binele societăţii!

Mergem o ţară mai departe. În perioada interbelică, s'avem iertare, tocmai naţionaliştii creştini au fost aceia care, nu prin declaraţii formale, festive, de conjunctură, ci prin obiective generoase, prin ofertă de soluţii practice de ordin educativ-formativ, prin curajul de a le aplica ***extrem*** de eficient (de unde acuza de*"extremişti"*, au militat spre integrarea ţării noastre, libere, independente, suverane, într'o Europă a naţiunilor creştine. În aceeaşi vreme în care, purtătorii gândirii-de-lemn, un Paul Bujor şi (mai târziu) M. Sadoveanu, ciripeau, bătând din aripioarele generalor,*"Lumina vine dela Răsărit"*, Corneliu Z. Codreanu, reper strălucit, în credinţa că ***Lumina vine de Sus***, prin fapte creatoare ce reconfirmă adevărul că omul e punctul de intersecţie a două lumi - una divină, alta terestră. Cine a avut, până la urmă, dreptate? Auzim?!? Iar fiul protopopului ortodox din Oraştie, Ion I. Moţa (atunci când politicienii români, mai democraţi decât cei apuseni, aveau altă*"opţiune strategică"*), a mers în Spania catolică, unde *"se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Hristos"*. Şi a murit acolo, însufleţit de spiritul Dobrinei, împreună cu Vasile Marin, pentru apărarea religiei iubirii, ameninţată de hoardele satanei roşii; de partea forţelor generalului Franco - natural - al cărui guvern naţionalist e recunoscut, la 27 Februarie 1939, până şi de*"marile puteri democratice"*, Anglia, Franţa... Ajunseseră şi ele (e drept *"tardiv şi temporar"*) la *"schimbarea de tactică impusă de ceasul adevărului"*! Nu, nu, nu facem aici aluzii. Arătăm cu degetul!

Vizavi de creşterea pericolului sovietic, Statul Naţional-Legionar, din 23 Noembrie 1940, aderă la Pactul anticomunist. Cruciadei împotriva bolşevismului îi succede, după ocuparea României şi stalinizarea ei (aidoma a Europei de Est şi Centrale), ***lupta de rezistenţă*** antitotalitaristă, sânge şi temniţe pentru combatanţii întru onoare, al cărei vârf de lance l-au constituit (nui de-a mirării!!) tot*"verzii"*. Luptă purtată în clandestinitate ***cu faţa către Occident***, să fim bine înţeleşi. ***Fără de care Decembrie '89 n'ar fi fost posibil.*** Ca *"răsplată"*, astăzi, tocmai aceştia nu beneficiază de spaţiul politic de afirmare, în conformitate cu regulile democratice respectate în lumea civilizată.

Ne bucurăm să vedem că strădanii şi sacrificii ale cimilitonilor românismului n'au fost deşarte. Dar nu putem să nu ne punem câteva semne de întrebare. Este european ceea ce-i specific fiecărei patrii, fiecărui neam din Europa, ori ceea ce e comun tuturora? În ce poziţie federalizarea asta (drum făr'de întoarcere, zice-se?) în genunchi? Pe burtă? Cu capul acoperit? Pe spate? Contra firii? (Dacam tăcea acu, ne-ar durea şi mai tare!) Schimbarea la faţă a României deveni-va schimbare la fund?!... Anumite reticenţe: fanii din moşi-strămoşi şi de ambe sexe şi continentalizării necondiţionate, în special convenţiştii (aşa li s'o fi spunând?), vrând să mâture propriul gunoi sub preş, recurg la atari exerciţii diversioniste: leagă, chipurile, ţara de conducta cu lapte şi miere care aprovizionează Paradisul denumit mecanic Uniunea Europeană. Chiar cu preţul parţialei lichidări a industriei indigene, degradării agriculturii, abolirii codului etic tradiţional, scăderii calităţii învăţământului şi creşterii şomajului, contestării valorilor spiritualităţii şi culturii naţionale, înrăutăţirii nivelului de trai al maselor româneşti, desfiinţării naţiunii.

O piramidă nu poate sta sprijinită în vârf. Iar realitatea-i realitate, nu fabrică de iluzii îmbrăcate în haine euro-atlantice. Economia de piaţă (de fapt, un eufemism pentru capitalismul - ***horrible dictu!*** - de modă post-comunistă), garantarea proprietăţii, democraţia nesuferindă, reforma şi rereformele, chestiunile la ordinea zilei, ale copiilor instituţionalizaţi, ale fostei Securităţi, ale torţionarilor şi poli-nomenclaturiştilor roşii, ridicarea standardului de viaţă spirituală şi materială al grosului populaţiei, precum şi ***schimbarea de mentalitate/comportare*** (trecerea dela individualism şi egoism economic la solidaritate şi subsidiaritate reală) sunt încă nelămurite. Or, în ce ne priveşte, a orienta integrarea înseamnă a o conduce nu numai în baza economiei de piaţă, ci şi a identităţii naţionale şi a finalităţii noastre ca neam creştin. Învingând, mai întâi, răul din noi înşine. Şi lăsând ca Dumnezeu, prin Cuvântul Său, să fie Unul în toţi... Haideţi să facem împreună ceva, ca să nu cădem din lac în puţ!

Sfatul nostru

BISERICA ŞI NAŢIUNEA

George BĂLTEAN

Credinţa în Dumnezeu a marcat omul şi întreaga dezvoltare a omenirii dela Abraham până astăzi. Acum 2000 de ani Iisus Christos, Fiul lui Dumnezeu, ne-a adus adevărul, a trezit credinţa, a dat un invincibil impuls dezvoltării ei, şi ne-a încredinţat un nou Legământ cu Dumnezeu-Tatăl. Biserica lui Christos, Biserica Creştină, a răspândit Cuvântul lui Dumnezeu, aşa cum l-a primit dela Christos, a contribuit hotărîtor la formarea omului, dezvoltarea şi menţinerea naţiunilor şi a ţărilor lor, devenind parte integrantă, organică, inseparabilă a acestora, cărora, ea, Biserica, le-a ajutat să aibă o identitate, un ideal şi un viitor.

Creştinarea naţiunilor, şi respectiv, devenirea lor ca naţiuni, creştine a fost foarte diferită. Naţiunea română poate să fie mândră că a fost prima naţiune europeană născută creştină, acum aproape 2.000 de ani! Restul naţiunilor au fost creştinate ulterior. În restul Europei, naţiunile au devenit creştine după ce au imigrat din Asia şi stepele ruseşti, şi s'au aşezat în aceste locuri în jurul naţiunii române.

Separarea Bisericii Creştine, mai bine zis *"divizarea ei"* în Biserica Catolică şi Biserica Ortodoxă, a marcat începutul unei influenţe diferite asupra dezvoltării naţiunilor. Biserica Catolică fiind situată în Vest, a beneficiat de civilizaţia vestică, pe care a transmis-o naţiunilor nou creştinate, care au adoptat confesiunea catolică. Românii, fiind situaţi în Sud-Estul Europei, au rămas în cadrul Bisericii Ortodoxe, deşi naţiunea română din Vest se trage, adică dela Roma.

Unirea naţiunilor neromanice cu Roma, prin Biserica Catolică, a adus naţiunilor lor enorme avantaje în dezvoltarea lor, ca şi în acceptarea în cadrul lumii occidentale. Cel mai recent avantaj este acceptarea Ungariei, Cehiei şi Poloniei în cadrul NATO şi marile ajutoare financiare etc., din partea Vestului. Contactul cu Roma a ajutat aceste naţiuni şi sub comunism, ele nu au fost supuse rusificării şi comunizării aşa cum au fost supuse naţiunile ortodoxe, română şi bulgară. Din rândul Bisericii Catolice s'au ridicat marii conducători ai popoarelor în lupta pentru libertate: Primatul Poloniei Visinschi, Cardinalul Minrtzenty din Ungaria, în timpul revoluţiei din 1956, Cardinalul Tomasevschi în Cehoslovacia etc. Naţiunea poloneză l-a dat pe Pavel Voityla, care a devenit Papa Ioan Paul al II-lea, omul care a dat lovitura decisivă comunismului, şi care a fost şi creatorul spiritual al sindicatului *"Solidaritatea"*.

Regimul comunist din România a fost cel mai barbar regim. El a interzis Bisericile care au avut contact cu Roma, şi cu Occidentul de ex: Biserica Catolică, şi alte Biserici mai mici. Scopul a fost izolarea naţiunii române faţă de Vest, supunerea ei dezinformării, ideologizării şi chiar rusificării. Rusia păgână flutura mereu steagul unităţii panortodoxe, prin care se voia extinderea imperiului rusesc şi pe această cale.

Contactul cu Occidentul a împiedicat în ţările catolice, formarea aşa-zisului *"om nou"*, omul comunist, robotul, păgânul, dobitocul cuvântător, pe scară largă, aşa cum s'a format în România, din păcate. Aceasta s'a consolidat cel mai bine la alegerile libere de după 1989. Nicăieri naţiunea nu a votat pentru comunişti, pentru păgâni, aşa cum s'a întâmplat în România, iar aceasta în mod repetat, în 1990, 1992, în bună măsură în 1996, şi se ameninţă şi acum, în anul 2000!

Să ne amintim de filmul *"Dacii"*, creaţie a unui regizor francez. În acel film Decebal îi spune Marelui Preot, înaintea invaziei Daciei de către Romani, referindu-se la Dacii, care trebuiau să lupte: *"Dacă vor afla că se poate trăi şi ca sclavi, suntem pierduţi"*. Să ne permitem să actualizăm: oare nu s'a obişnuit o mare parte din Români să trăiască conduşi, sub comandă, să muncească ce ordonă stăpânul, să se mulţumească cu ce îi dă stăpânul şi să nu îndrăznească să spună nimic? Acest lucru nu s'a întâmplat la alte naţiuni foste sub comunism. Acolo Biserica Catolică s'a ridicat şi a cerut creştinilor să nu voteze pentru păgâni, pentru comunişti, pentru anticreşti. A cerut creştinilor să voteze pentru Christos, pentru înlăturarea comuniştilor dela conducerea ţării, pentru libertate şi pentru o viaţă civilizată, aşa cum este în Vestul Europei. Ne întrebăm dacă a procedat tot aşa şi Biserica Ortodoxă română? NU!

Îmi amintesc, cum o ziaristă, o bună creştină, după alegerile din 1990 îşi punea întrebarea: *"De ce preoţii Bisericii Ortodoxe nu au explicat creştinilor români realitatea, de ce nu au dezvăluit minciuna şi înşelătoaria comunistă deghizată?"* Le-a fost frică? De cine? De ce preoţii ortodocşi se lasă şantajaţi de satană? De ce nu au curajul să apere adevărul, adevărul care ne poate face liberi, aşa cum ne spune Sfânta Evanghelie a lui Christos?

Biserica Creştină Ortodoxă română a participat la toate marile evenimente naţionale din trecut. Amintim:*"Câmpia Libertăţii"*, *"Preoţi cu crucea'n frunte"* în 1848, şi la *"Unirea cea Mare"* din 1918. După invazia Ruşilor, care a ţinut 20 de ani, Biserica a fost una cu luptătorii pentru libertate. Biserica a dat mulţi martiri. Dar ce face astăzi?

Memoria martirilor Bisericii îi obligă pe preoţii creştini să fie alături de poporul român creştin, indiferent de ce ce au făcut până acum şi indiferent de ce fac sau nu fac mai ma-

Continuare în pag. 11

AU APĂRUT:

În editura *DUH ŞI ADEVĂR*, fondată de compatriotul nostru Sergiu Grossu, la Bucureşti, au apărut, până'n prezent, următoarele cărţi de spiritualitate creştină:

1. ***În aşteptarea unui nou pământ*, de Sergiu Grossu (144 p.)**
2. ***Binecuvântată fii, închisoare*, deNicole Valéry-Grossu (254 p.)**
3. ***Spălarea creierului - Complotul psihopolitic al comunismului*, - text prezentat de Sergiu Grossu - (146 p.)**
4. ***Chipul omului dinlăutru - În căutarea plenitudinii noastre spirituale -*, de Sergiu Grossu (186 p.).**

Costul fiecărui volum este de 8 dolari SUA (în care este inclusă şi expediţia). Comenzi la adresa: Sergiu Grossu, Căsuţa poştală Nr. 22 - 232, Sector 1, Bucureşti, Tel: 330 12 49.

La aceeaşi adresă se mai pot comanda cărţile D-lui Sergiu Grossu, apărute la editura EMINESCU:

- **Apocalipsiada (epopee creştină în 12 cânturi) - 25 mii lei**
- **Fiul cel pierdut (poeme dramatice de inspiraţie religioasă - 25 mii lei.**

GÂNDURI DESPRE CĂPITAN

Mihai Stere DERDENA

Mărire Ţie, Doamne, Mărire Ţie că pot şi eu, păcătosul Tău, să-l evoc pe marele mucenic întru Tine, Corneliu Zelea Codreanu, dela a cărui naştere - petrecută la 13 Septembrie 1899 - se împlinesc 101 ani.

Când s'a săvârşit din viaţa aceasta, abia trecuse de 39 de ani. La aceeaşi etate se stinsese şi Hyperion al literaturii române. Tot un Luceafăr, dar al politicii româneşti interbelice, s'a dovedit a fi şi Corneliu Zelea Codreanu, deoarece încă din vremea studenţiei stăvilise, la Iaşi, expansiunea comunismului în România.

Pentru mine nu există îndoială că, în ceea ce priveşte integritatea de caracter şi concepţia politică, este o similitudine perfectă între inegalabilii, bărbaţi Mihai Eminescu şi Corneliu Zelea Codreanu. Amândoi au rămas incoruptibili, nefiind atraşi câtuşi de puţin de onoruri, de bani sau de funcţii prin care ar fi trădat curatele idealuri tinereşti, puse în slujba neamului şi patriei.

Aceasta în ceea ce priveşte teribil de scurtele lor vieţi. Însă prin felul cutremurător în care a părăsit această lume haină, Căpitanul se apropie cel mai mult de Sfântul Ioan Botezătorul. Deşi îi desparte o enormă distanţă temporală (de circa 1.900 de ani), totuşi amândoi sfârşesc cam prin aceleaşi suplicii înfricoşătoare, ordonate de aceeaşi ocultă anticreştină. Există, aşadar, o izbitoare asemănare perfectă între ucigaşii lui Ioan Botezătorul din anul 27 şi cei ai lui Corneliu Zelea Codreanu din anul 1938 după Hristos. Tetrarhul iudeu Irod Antipa îl are corespondent, după 1911 ani, pe regele iudeo-masonic Carol al II-lea de Hohenzolern, în vreme ce amantei incestuoase Irodiada îi corespunde metresa Lupeasca. S'ar părea că doar Salomeea a rămas fără continuatoare.

La drept vorbind, rolul acestei adolescente inocente, devenise şi-aşa superfluu pentrucă ea nu ştia ce să-i ceară lui Irod. Apar, în schimb, în noul scenariu (mai diabolic elaborat), consilierii regali, miniştri, generali şi alţi gâzi, setoşi de sânge tineresc, care cer nu doar un cap - cel al Căpitanului - ci paisprezece capete. Iar modul chinuitor în care sunt omoriţi şi distruşi cei 14 tineri legionari în frunte cu Codreanu nu are termeni de comparaţie în toată istoria Terrei: prin strangulare şi, apoi, prin împuşcare, având mâinile şi picioarele legate cu lanţuri de ocnaşi. Pe urmă, în groapa comună, în care sunt azvârliţi, claie peste grămadă, se toarnă vitriol, ca din trupurile lor de mucenici oasele lor să nu rămână intacte. La acest ultim act mişelnic dintr'un specatcol vampiresc, incredibil, dar în întregime real, participă şi Noua Irodiadă (recte Elena Lupescu) unul dintre numeroşii autori morali ai carnagiului, spre a se convinge că se îndeplineşte totul după bunu-i plac drăcesc.

Aveam doar 6 ani în toamna din 1940, când mi-a fost dat să aud pentru prima oară, intonându-se *"Sfânta tinereţe legionară"*. Şi acum, la anii senectuţii, sunt cuprins de aceiaşi fiori de bucurie şi de îmbărbătare, ca în copilărie, când se cântă în preajma mea *"Imnul tinereţii legionare"* care începe cu sintagma citată în fraza anterioară. Mărturisec cu toată onestitatea că nu am citit - nici nu cred că ar exista - alt text laic atât de frumos, de mobilizator şi de însufleţitor ca poemul-imn *"Sfânta tinereţe legionară"*. Fiecare vers şi fiece slovă sunt înălţătoare, de neuitat, însă pe mine m'au impresionat cel mai puternic aceste două perechi lexicale din refren: *"Garda - Căpitanul"* şi *"Ţara - Căpitanul"*.

Tot atunci, în 1940, primul care mi-a răspuns la tulburătoarea interogaţie *"Cine-i Căpitanul?"* a fost regretatul meu tată. Părintele meu nu dobândise prea multe cunoştinţe în istorie, nici în politică, dar ştia destule lucruri ca să-mi astâmpere curiozitatea de copil.

Însă cel ce avea să mă lumineze deplin asupra Mişcării Legionare şi a întemeietorului acesteia va fi bădia Sebastian Erhan. Aceasta s'a întâmplat prin iarna 1957-1958. În celulele 1-4 şi 9 -12 (pentru tebecişti) ale secţiei a III-a a penitenciarului Jilava, am avut norocul să-l cunosc pe acest admirabil bucovinean, brav veteran al Legiunii Arhanghelul Mihail şi al temniţelor politice ale dictaturilor carlistă, antonesciană şi bolşevică. Dela el am aflat, întâi, ceea ce îmi confirmă, acum, fotografia: că marele martir Corneliu Zelea Codreanu era un bărbat înalt, atletic, frumos şi viteaz ca un arhanghel. Afirmă adevărul despre frumuseţea lui îngerească şi bărbaţii, nu doar femeile, care au avut şansa extraordinară de a-l vedea şi a-l auzi vorbind.

Căpitanul ştia să îmbine în chip desăvârşit vorba aspră cu blândeţea şi cu omenia în fapte. Nu se cunoaşte nici o nepotrivire între promisiunile şi faptele sale. Avea o minte genială. Inteligenţa lui, bazată pe harul facerii de bine, al construcţiei, nu admitea compromisuri cu politicienii, cu cei ce se pretau la înţelegeri satanice, dăunătoare Ţării noastre sfinte. Servirea Patriei şi slujirea Crucii, ca ostaş al lui Hristos, până la jertfirea vieţii, reprezentau suprema lege pentru Căpitan.

Parcă îl aud şi astăzi, după mai bine de 40 de ani pe bădia Erhan zicând cu fală: *"Îi plăcea Căpitanului să facă sport. Dar nu unul de maidan, pe care îl practică mai toţi copiii şi flăcăii, ci unul de performanţă. Chiar multe sporturi. Le practica aproape pe toate cu rezultate bune. Era polisportiv ca un German. Îndeosebi la schi şi la înot, nimeni dintre noi nu-l întrecea.*

Eram şi eu - continuă bădia din negura vremii de demult - *la Carmen Sylva, când Căpitanul a salvat pe un Iţic dela înec. Câţiva camarazi l-au certat că şi-a riscat viaţa pentru un iudeu nemernic. N'am să uit niciodată când riposta hotărîtă pe care ne-a dat-o Căpitanul: <Am salvat un om. Nu contează că-i Evreu. Şi vă rog să reţineţi pentru totdeauna că nu împotriva Evreilor, ca etnie, trebue să se îndrepte lupta necruţătoare a unui legionar autentic, ci contra celor ce fac rău României şi Bisericii Creştine>.*

Crezul acesta umanist şi naţionalist-creştin - sublinia venerabilul meu călăuz - *s'a confundat cu un principiu, dela care nu s'a abătut nici măcar odată. Lângă el* - încheie bătrânul meu dascăl legionar - *personalitatea lui impunătoare reprezenta un nu ştiu ce ocrotitor. Era ca un scut, ca un înger păzitor, chiar ca un arhanghel cutezător şi izbăvitor. Ar fi putut trăi până la bătrâneţe de n'ar fi fost răpus în toiul vieţii de monştrii cei mai sângeroşi din istorie. Încă pe-atât de-ar fi trăit, adică până la 78 de ani, ar fi reuşit, cu siguranţă, să facă din România o ţară frumoasă ca soarele sfânt de pe cer, ideal neagreat însă de oculta mondială, care nu va îngădui nici unui popor mic, precum al nostru, să se ridice şi să se întărească prea mult...".*

Vrăjmaşii românismului şi ai creştinismului, căutând continuu nod în papură, îi reproşează Căpitanului nostru că l-a împuşcat mortal pe torţionarul, persecutorul şi criminalul prefect al poliţiei ieşene, Manciu, deşi se ştie prea bine că atunci a fost vorba nu de o faptă premeditată ci de una comisă în legitimă apărare. De-altminteri, justiţia l-a achitat, absolvindu-l de orice pedeapsă.

Aceşti duşmani ai adevărului istoric ar trebui să-şi aducă aminte că Moise însuşi s'a văzut nevoit să omoare un Egiptean care-l molesta pe un sclav evreu. Cu toate acestea, nimeni nu l-a calificat pe Moise criminal, iar acel omor n'a fost de natură să-l împiedice a urca până la cea mai înaltă treaptă a devenirii sociale. Chiar Dumnezu l-a desemnat pe Moise, după omucidere, ca lider politic şi religios al poporului ales din era dinainte de Hristos. Ba, îndrăznesc să afirm că cinstirea ce i se cuvine lui Corneliu Zelea Codreanu o întrece pe a lui Moise, întrucât Căpitanul a intrat în veşnicie prin moarte trupească de mare mucenic.

Mai mult, nutresc necontenit convingerea nestrămutată că multă vreme nu va mai trece până ce pleiada noastră de sfinţi - sărăcuţă în acest veac satanic - se va îmbogăţi cu marii mucenici Ioan I. Moţa, Vasile Marin şi Corneliu Zelea Codreanu, care, asemenea Brâncovenilor şi-au dat viaţa pentru Sfânta Cruce, pentru Ţară.

Cât timp va curge Dunărea şi va exista un spaţiu terestru ce se numeşte România, Căpitanul va fi pomenit şi omagiat ca liderul politic şi spiritual cel mai de seamă al tineretului român din acest al XX-lea secol de după Hristos.

Speranţa distrusă

Urmare din pag. 8

Şerban Săndulescu şi jurnalistul dela ziarul *"Ziua"* - Ştefan Rădoi i-au adus la cunoştinţă personal cazul *"Olaru"* care se referea la o directivă a Moskovei privind lovitura de Stat din România din Decembrie '89, în care erau nominalizaţi peste 60 de oameni politici şi militari, toţi agenţi sovietici şi faţă de care Preşedintele Constantinescu şi-a manifestat interesul profund, consilierul Dorin Marian a căutat să îngroape acest caz. Prin tot felul de mijloace oculte şi cu sprijinul unora dintre cei implicaţi, a căutat să dezinformeze atât pe preşedinte, cât şi opinia publică prin declaraţii nefondate şi mincinoase.

Mai mult, Olaru, Rădoi şi Săvulescu sunt ameninţaţi continuu, discreditaţi şi atraşi în diferite capcane. Protagoniştii acestor acţiuni sunt chiar generali dela armată şi Ministerul de Interne prin UM 0962. UM 0962 se ocupă cu probleme de protecţie informativă a cadrelor M.I., însă ea a făcut şi face poliţie politică în continuare. Capii unor asemenea acţiuni murdare sunt Gl. Ardeleanu şi Col. Mihai Gheorghe, care uzează tot arsenalul mijloacelor *"de supraveghere comunistă"*: tehnică, filaj, interceptarea corespondenţei, reţea informativă pentru compromitere, dezinformare şi influenţare.

Important de reţinut este faptul că ei se subordonează Ministrului de Interne - Dudu Ionescu, vicepreşedinte PNŢCD care, îi păsuieşte pe cei amintiţi să-şi facă jocurile obscure.

În acest context Dudu Ionescu are o părere despre vinovaţii genocidului din Decembrie '89, de-a dreptul curioasă: *"Adevărul despre evenimentele din Decembrie 1989 nu poate ieşi la iveală, decât prin amnistierea faptelor celor vinovaţi"*.

Frumos instructaj pentru un ministru ţărănist! Mulţi ar crede că este vorba de o cugetare personală, fără să-şi amintească de faptul că pentru o bună perioadă Dudu Ionescu a fost Secretar de Stat la Apărare.

Deşi pe parcursul acestei expuneri, noi am insistat mai mult pe problemele mai puţin cunoscute cititorilor, cele prezentate împreună cu cele cunoscute deja, sunt suficiente pentru a ne face să înţelegem de ce Preşedintele Emil Constantinescu a ieşit pe postul naţional de televiziune, anunţând retragerea sa din cursa prezidenţială în mod solemn, lăsând cu gura căscată milioane de Români care au simţit gustul amar al SPERANŢEI DISTRUSE.

Andrei.I.RACOVIŢĂ
Flori GEORGESCU

BISERICA ŞI NAŢIUNEA

Urmare din pag. 10

rii dela Patriarhie. Biserica este naţiunea şi nu patriarhia! *"Patria este poporul"* iar Biserica face parte şi aparţine poporului!

Să ne amintim că Patriarhul Teoctist a demisionat imediat după *"revoluţia"* din Decembrie 1989. De ce? Desigur pentrucă şi-a recunoscut vina de colaborator cu satana, cu conducerea comunistă la prigonirea credincioşilor, la dărâmarea de biserici şi încă la extinderea imperiului comunisto-rusesc în lumea a treia.

După ce omul Ruşilor, omul satanei, Ion Iliescu i-a spus că totul este o farsă, că nimic nu se schimbă, că a fost înlăturat doar Ceauşescu, Teoctist şi-a retras demisia. Nu l-a mustrat conştiinţa, atunci, cât şi astăzi, pentru faptul că tot ce este în România se bazează pe minciună? Unde-i adevărul lui Christos pe care aceşti conducători ai Bisericii Ortodoxe ar trebui să-l apere şi propovăduiască? Ce fac ei astăzi pentru a înlătura starea de confuzie şi haos? Ce face Biserica pentru ca între Români să domnească dragostea frăţească, dragostea creştină, care poate regenera naţia noastră.

În Exil şi astăzi satana practică dezbinarea dintre Români. Biserica Ortodoxă nu este preocupată de unirea tuturor Românilor de pretutindeni cu ţara? De ce acum Biserica nu face nimic pentru ca România să revină la vadul ei natural? România este o ţară izolată. Occidentul nu o ajută, decât cu picătura, în NATO nu a fost primită, iar în Uniunea Europeană sunt slabe speranţe de intrat, decât *"poate"* în anul 2010.

Să ţinem minte: Dumnezeu lucrează pe pământ prin noi oamenii, şi în primul rând, prin oamenii Bisericii. Munca pentru Dumnezeu în rândul naţiunii este datoria fundamentală a Bisericii. Pentru acest lucru Biserica trebue să înlăture influenţa satanei, inclusiv a satanei roşii, comuniste din mijlocul poporului creştin. Nu se poate să lucrezi şi pentru Dumnezeu şi pentru satană. Nu se poate să fii şi pentru Dumnezeu şi pentru Mamon. Dacă până acum s'a practicat acest lucru, curat anticreştin, a fost un mare păcat, iar rezultatul îl vedem: dezastrul naţiunii române.

Acum Biserica, mai mult ca oricând este chemată să iasă din păcat şi să contribuie la ridicarea naţiunii române din dezastrul la care ea, Biserica, direct sau indirect, şi-a adus aportul. A trebuit să vină în anul 1999 Papa Ioan Paul al II-lea pentru a trezi Biserica Ortodoxă română, pentru a arăta că România este *"Grădina Maicii Domnului"* şi pentru a aminti naţiunii române, că ea dela Roma se trage şi nu dela Moscova şi nici dela Constantinopol. Dacă Biserica Ortodoxă se vrea a fi considerată Biserică Naţională, atunci trebue să merite aceasta prin fapte şi rezultate la nivel naţional.

Dacă Iisus Christos ar veni pe pământul României ar spune *"Pace vouă, iar între Români bunăînvoire"*. Învăţătura lui Christos înseamnă pace, adevăr şi dreptate. În România există exact contrariul. Românii se mănâncă între ei, se distrug singuri, iar duşmanii profită de aceasta. Biserica trebue să-i unească pe Români, pe creştini, să-i înfrăţească. Întreaga viaţă politică se bazează pe minciună. Se practică o neruşinată minciună faţă de Români, faţă de creştini. Biserica este chemată să combată minciuna şi să instaureze adevărul. Adevărul ne va face liberi, adevărul va scoate naţiunea română din apatie, o va trezi la viaţă, la viaţa creştină.

George BALTEAN

Anul 2000 - Anul Eminescu

EMINESCU, EROU ROMANTIC

Vintilă HORIA

Se poate spune că Europa încetase de a mai fi romantică în momentul în care Eminescu scria poemele lui cele mai însemnate. Cel puţin Franţa şi Anglia intraseră, atât pe poarta pozitivistă cât şi prin realism, într'o fază de materialism utopic, ai cărui eroi reprezentativi au fost Bouvard et Pécuchet, conducând Occidentul în spre catastrofele dela începutul secolului al XX-lea. Putem spune chiar, în lunga perspectivă pe care ne-o oferă cultura occidentală, că epocile romantice au fost binefăcătoare pentru oameni, iar cele clasice, dominate de raţionalism şi de utopie, au dus către abise de confuzionism şi de decadenţă. Atât Hölderlin cât şi Rilke, în timpuri diferite, însă situaţi la începuturi de perioade istorice importante, au pus în evidenţă pericolul care se degaja din excesele de umanism utopic, de deşertizare sufletească şi de fugă a zeilor din clopotniţe, de acoperire a omului. Pictorul Goya îşi intuţula o gravură, într'o epocă de intrare a Spaniei şi a Europei în raţionalismul revoluţionar, *"Visul raţiunii produce monştri"*.

Am putea adăuga, la această scurtă introducere demnă de a fi reluată mai pe larg, că perioadele clasice sau neo-clasice sunt imitative, deci deşertizante, iar cele romantice sunt creatoare şi deci originale. Renaşterea şi secolul al XVIII-lea au fost perioade clasice, iar romantismul, ca şi Barocul sau Evul Mediu, au fost *"romantice"*. Primele sunt păgâne, celelalte sunt religioase în sensul creştin al cuvântului. Am susţinut în altă parte că poporul român a fost creator în cadrul ciclurilor *"romantice"* din istoria lui şi imitator în cele neo-clasice. Şi că, deci, e posibil să vorbim de un gotic românesc în sensul cel mai vast şi mai politic al cuvântului, cât şi în sensul cel mai esoteric sau cultural al aceluiaşi concept. Putna, Moldoviţa, Horezu, Mircea cel Bătrân, Ştefan cel Mare, Mihai Viteazu (în cadrul unui Baroc neo-gotic şi el) formează un complex fundamental, fără de care istoria Românilor nu are sens, în timp ce refacerea unui întreg românesc e din nou posibilă în secolul al XIX-lea, în plină eră romantică, dela 1848 încoace. Am putea susţine, având în vedere că am întrebuinţat mai sus cuvântul *"esoteric"*, că romantismul, în toate fazele lui istorice, se dezvoltă pe o bază religioasă fără de care nu poate fi nici înţeles nici considerat ca o perioadă originală.

Eminescu este, înainte de orice, un erou romantic, eroul romantic prin definiţie, atât ca aspect exterior, cât şi ca fond poetic; ca suferinţă permanentă în faţa unei lumi neînţelegătoare, ca bard al amorului disperat, ca cercetător al unui folclor dătător de cunoştinţe legate de un inconştient colectiv profund religios şi, în sfârşit, ca visător pe marginea unei întregiri sufleteşti care, în 1918, avea să pună pe picioare visul eminescian. Dincolo de ciclul gotic, sau romantic, Eminescu nu ne oferă nici o posibilitate de înţelegere. Iată de ce personajul în sine, poetul-erou reprezentativ, devine detestabil în epoci neoclasice cum este epoca comunistă, în istoria României. Considerând marxismul ca o doctrină utopică şi hegeliană, înfundându-şi rădăcinile ideologice nu numai în filosofia idealistă, dar mai ales în enciclopedismul secolului revoluţionar sau volterian, ne aflăm dintr'odată în faţa acelui monstru descinzând dintr'o visătorie raţionalistă, de care vorbea Goya în limbajul lui romantic şi atât de expresiv, ajungem la concluzia că nu poate exista confruntare mai teribilă decât cea pe care ne-o propune binomul Eminescu-marxism. Eroul romantic devine astfel cea mai evidentă posibilitate de apărare a poporului român împotriva unei utopii importate al cărei scop este, în modul cel mai evident distrugerea psihofizică a României, considerată ca un continent al unui conţinut românesc, profund ataşat de un spaţiu şi de un spirit, perfect armonizate de-a lungul atâtor milenii de convieţuire. În timp ce alte popoare înfruntă comunismul cu arme politice sau militare, cu răscoale şi rezistenţe, lucru în sine admirabil, Românii îi opun pe Eminescu, după cum Polonezii îi opun religia, sub forma ei cea mai anti-marxistă care este catolicismul.

Ar fi deajuns să analizăm aici poemul *"Eu nu cred nici în Iehova"*, a cărui primă strofă constituie o afirmare a unei credinţe despărţite de prejudecăţile pseudo-religioase dela mijlocul secolului trecut:

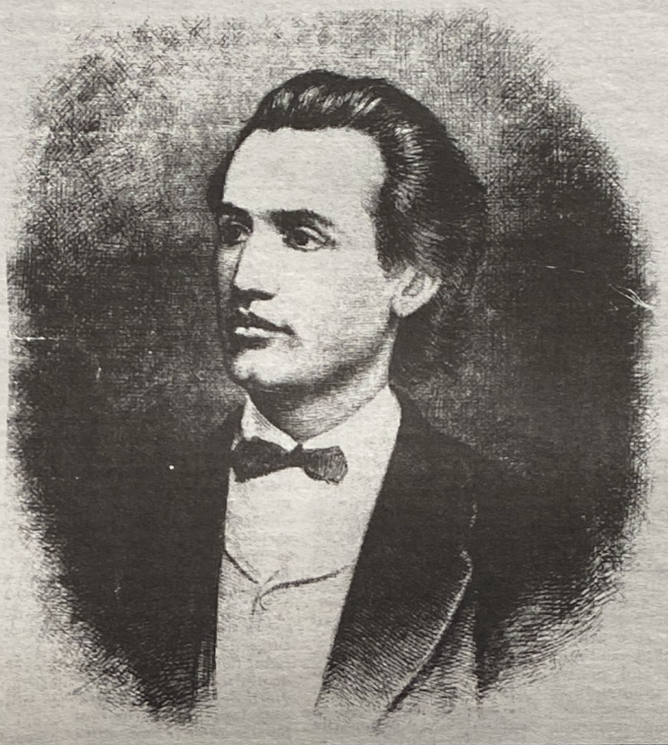

Eu nu cred nici în Iehova,
Nici în Buddha-Sakya-Muni,
Nici în viaţă, nici în moarte,
Nici în stingere ca unii...

căci toate *"aceste taine sfinte"* sunt gândite, pentru poet, în zadar, deoarece gândul *"nimic în lume schimbă"*. Vrea să spună *"gândul"* ca expresie a raţiunii devenită raţionalism sau utopie. Creştin fiind, Eminescu nu e un fanatic nici un radical. Ştie foarte bine care e, în fiecare om, măsura raţiunii cât şi cea a sentimentelor, conştient-subconştient cum ar spune psihologii, constituind un echilibru interior dincolo de care nu e posibilă nici o existenţă individuală sănătoasă şi nici o constituire culturală sau naţională valabilă. Romantic, deci religios în sensul creştin al cuvântului, se situează dincolo de orice fel de extremism, romantismul fiind, în acest sens, mult mai adecvat şi mai apropiat deci de realitate decât raţionalismul sau neo-clasicul. Acesta din urmă fiind convins de a poseda realitatea obiectivă, care de fapt nu există, aşa cum o demonstrează fizicienii actuali, sau, dacă există noi nu o putem cunoaşte, orice epocă raţionalistă este făcătoare de injustiţii, pornite toate din fondul de fals obiectivism pe care se aşează aceste atitudini (revoluţia franceză, cea sovietică, şi toate derivatele lor în timp) aşa cum suntem pe cale să aflăm din numeroasele volume ce apar asupra fenomenului revoluţionar, în ultimii ani. Fenomene imitative, perioadele neo-clasice au fost producătoare de mari sdruncinări sociale şi politice ale căror consecinţe le trăim încă într'o omenire care nu a învăţat mare lucru din propria ei istorie, am putea spune despărţită din ce în ce mai mult de Istorie, de ideologii şi de guvernare, cu scopul de a fi instaurată în lume o perioadă revoluţionară fără sfârşit, acesta fiind între altele, unul din scopurile revoluţiei comuniste, expresia cea mai artificială şi deci cea mai brutală şi neomenoasă a neoclasicismului raţionalist şi utopic.

Ultima strofă a poemului este dela sine grăitoare:

Nu mă'ncântaţi nici cu clasici
Nici cu stil curat şi antic -
Toate-mi sunt de o potrivă,
Eu rămân ce-am fost: romantic.

Mai clar ca aşa nu se poate. Aş mai adăuga, în cadrul acestei scurte cercetări eminesciene, inspirată de anul morţii poetului, un alt poem, destul de rar citat de critici şi intitulat *"Cărţile"*, unde Eminescu cinsteşte pe Shakespeare ca pe un adevărat maestru (cine ar fi zis?), completând, la sfârşitul poemului, imaginea triplă a propriei lui inspiraţii:

...Căci eu am trei izvoară
Din care toată mintea mi-o culeg:
Cu-a ta zâmbire, dulce, lină, clară
A lumii visuri eu ca flori le leg.

Mai am pe-un înţelept... cu-acela iară
Problema morţii lumii o desleg;
Şi-apoi mai am cu totul pentru mine
Un alt maestru care viu mă ţine...

Deci, după sursa poetică, apare sursa filosofică, bănuim că Schopenhauer, cu ajutorul căruia poetul desleagă problema morţii lumii, în măsura în care un filosof e în stare să ne lămurească mai mult decât un poet. Afirmaţia face parte dintr'un fel de treime protectoare din care, în mod evident, nu putea lipsi nici poesia, nici filosofia, stadiul estetic şi stadiul etic, cum ar fi spus Kierkegaard. E, însă, a treia sursă, cea care dă socoteală de adevărata adeziune a poetului şi pe care, nici pe aceasta, nu o revelează, dar care e foarte uşor de desocultat:

Dar despre-acela, ah, nici vorbă nu e.
El e modest şi totuşi foarte mare...
Şi vezi, pe-aceasta nu-l spun nimănuie.
Nici El nu vrea să-l ştie orişicare...

Fel foarte esoteric şi romantic în acelaşi timp de a se autoproclama creştin, atât de evident totuşi de-a lungul întregului poem şi mai ales în ultima strofă, care e o mărturisire de credinţă, poate cea mai fermă în toată creaţia poetică eminesciană dacă nu vrem să ne adducem aminte de poemul dedicat Fecioarei Maria. Eroul romantic nu putea fi altfel. Şi bănuiesc că astăzi, mai mult decât oricând, un astăzi amenințat în străfunduri de raţionalismul utopic, Eminescu ne apare ca un apărător de esenţe, singura pavăză umană valabilă împotriva unui rău care stă să ne stingă.

SECRETUL UNEI CAPODOPERE

Prof. Teodor ONIGA

Poezia lui Mihai Eminescu *"Somnoroase Păsărele"* este o cântare şi o încântare, o capodoperă a literaturii româneşti şi universale, o rugăciune invocând îngerii din cer şi liniştea naturii pentru a prilejui o *"noapte bună"* fiinţei iubite. De-a lungul mulţilor ani ce i-am petrecut alături de Evantia Economu Oniga (decedată în 1998), n'a fost seară să nu-i recit, la cerere, fermecătoarea poezie, publicată pentru prima dată în 1884 şi probabil dedicată Veronicăi Micle.

Care-i secretul acestui farmec? Acum mai bine de 60 de ani, profesorul de literatură Mihail Dragomirescu a întrevăzut un fel de dominanţă vocalică în fiecare strofă, dar analiza lui a fost puţin convingătoare, ceea ce i-a atras din partea lui Victor Eftimiu comparaţia cu un bondar care bâzâie într'o floare delicată. Ideea lui Dragomirescu are însă o bază reală, fiindcă analizând cele patru strofe ale poeziei şi dând ponderea 1 silabelor atonice, ponderea 2 silabelor semi-tonice şi ponderea 4 celor accentuate, se obţin rezultate adunate în tabloul următor.

Dacă nu se iau în seamă accentele tonice (schema 1 1 1 1), singura dominanţă vocalică e aceea a lui **e**, care e sunetul cel mai frecvent în româneşte (şi în alte limbi indo-europene). Cu introducerea ponderei simple (schema 2 1 2 1) începe să se manifesteze prezenţa lui **o** în a doua strofă şi a lui **i** în a patra. Cu accentuarea diferenţiată (schema 2 1 4 1), dominanţele devin foarte netede: **e** şi **u** la egalitate în prima strofă (ponderea 18), **o** în a doua (ponderea 18), **e** în a treia (ponderea 20) şi **i** în a patra (ponderea 19). De observat că toate aceste ponderi dominante, care oscilează între 18 şi 20, sunt mult deasupra celorlalte, care nu trec de 12 şi în majoritate rămân sub 11.

Iată deci secretul armoniei vocalice, pe care desigur Eminescu n'a căutat-o în mod conştient, dar care a ieşit ca un produs subconştient al geniului său poetic: o alternanţă între **e** şi **u** în prima strofă (sunt prima şi ultima literă din Eminescu), o simfonie în **o** a izvoarelor, a codrului şi a florilor în a doua strofă, o trecere prin **e** în a treia şi o privire apoteotică în **i** ca încheiere a acestei reverii.

Cum să traduci o asemenea dominanţă vocalică în altă limbă? E pur şi simplu imposibil. De aceea Eminescu va rămâne totdeauna exponentul maxim al muzicalităţii acestei *"dulce şi frumoasă limbă ce-o vorbim"*.

Pentru cei - şi cele - care nu-şi amintesc cuvintele acestui juvaer poetic, iată reproducerea poeziei *"Somnoroase Păsărele"*.

Somnoroase păsărele
Pe la cuiburi se adună
Se ascund în rămurele
Noapte bună.

Trece lebăda pe ape
Între trestii să se culce
Fie-ţi îngerii aproape
Somnul dulce.

Doar isvoarele suspină
Pe când codrul negru tace
Dorm şi florile'n grădină
Dormi în pace.

Peste-a nopţii feerie
Se ridică mândra lună
Totu-i vis şi armonie
Noapte bună.

Ponderea accentuării	Strofa	Frecvenţa silabelor în a ă â	e ea	c ca	u ui	i îi î	Dominante
1111	1ª	8	9	4	6	1	e, a
	2ª	7	7	6	3	5	e a, o
	3ª	5	13	2	3	5	e
	4ª	6	8	4	3	7	e, i
2121	1ª	10	14	7	10	1	e
	2ª	8	11	12	3	8	o, e
	3ª	8	16	4	7	7	e
	4ª	8	11	7	5	11	i, e
2141	1ª	10	18	9	18	1	e & u
	2ª	12	11	18	3	12	o
	3ª	10	20	6	12	8	e
	4ª	8	11	9	9	19	i

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

EMIGRAREA CA RENUNȚARE DE SINE ȘI IMPOSIBILA REÎNTOARCERE

în două romane de Gabriel Pleșea

George BĂJENARU

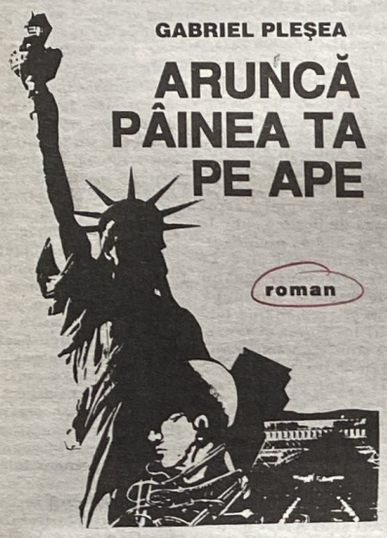

Un scriitor care nu trebue judecat, ci mai degrabă recitit și comentat pe marginea a tot ce are mai bun în proza sa obiectivă. Acesta este Gabriel Pleșea, autor a două romane despre fenomenul emigrării, ca renunțare de sine și imposibilă reîntoarcere: ***"Aruncă pâinea ta pe ape"*** și ***"Imposibila reîntoarece"*** (Editura *"Vestala"*, București, 1996 și respectiv 1997).

Titlul-parabolă al primului roman trimite la cuvintele *"Ecleziastului"*, a cărui carte, în versiunea biblică **King James** (***"The Holt Bible"***, Oxford University Press New York Inc., 1945) este introdusă astfel: ***"Aceasta este cartea omului <de sub soare>, discutând despre viață; este tot ceea ce poate face mai bun omul, cunoscând că există un Dumnezeu Sfânt, care va aduce totul întru judecată"..."Inspirația așterne ceea ce se întâmplă, dar concluziile și raționamentele sunt, în cele din urmă, ale omului..."***

"Aruncă pâinea ta pe ape: căci o vei găsi după multe zile" este îndemnul Ecleziastului. Acest îndemn corespunde întru totul conținutului și mesajului romanului în discuție. Iată de ce găsesc foarte potrivită sugestia făcută cu ani în urmă, autorului, de către regretatul editor, Mircea Ciobanu, de a schimba titlul versiunii inițiale, în limba engleză, ***"Bitter Be Thy Bread"*** (***"Amară fie pâinea ta"***), USA, 1989, cu înțeleptele cuvinte ale Ecleziastului.

Dincolo de orice insinuări, cu privire la identificarea autorului cu personajul central al cărții, ori speculații ieftine, trimițând la personajul *"Ion"*, din romanul cu același nume, de Liviu Rebreanu, se poate spune că ***Gabriel Pleșea aduce în primele sale două romane, viața unui emigrant român din America zilelor noastre, cu tot ce are ea mai semnificativ: renunțarea de sine și dăruirea totală a ființei sale, noii comunități super-civilizate, care îl va transforma și îl va asimila în folosul ei și spre satisfacția lui, răsplătindu-l. Faptul în sine va fi unul din motivele imposibilei reîntoarceri definitive la țara de baștină, de către noul American de origine română.***

Romanele ***"Aruncă pâinea ta pe ape"*** și ***"Imposibila reîntoarcere"*** pun în discuție o cauză și un efect, relativ la condiția emigrantului față de propriul său legământ cu țara lui de adopție, de care și-a legat viața, obsesiile și speranțele. Sunt două cărți bine structurate, scrise cu detașare, și în care personajul central și personajele satelite, sunt lăsate să se manifeste în deplină libertate, în mediile sociale americane sau românești, autorul urmărindu-le în întâmplările lor firești, oriunde s'ar afla, începând cu localul sofisticat din ***Manhattan***, unde acești emigranți își descarcă sufletele la un pahar de ***Courvoisier*** sau ***Kentucky Straight Bourbon*** și continuând pe stradă, în parc, în metrou, acasă, la universitate, *"pe campus"*, la birou, în familia frumoasei Chrissie, și, în cele din urmă, în ***jumbo-jet-ul*** companiei *Air France* care avea să-i treacă oceanul pe cei doi îndrăgostiți, Ion și Chrissie, către mult preferatul, tentacularul și inegalabilul oraș, ***Paris***. E vorba de un adevărat itinerar biografic, urmărit de autor cu un ochi de observator fin și de analist psiho-social.

Prin personajul Ion, Pleșea aduce în prim planul romanului său, un arhetip de intelectual rafinat, care nu vrea să renunțe la statutul lui, *"doar pentrucă intelectualii sunt disprețuiți în țara asta cu orientare mai pragmatică"*. Conversația avută într'un local sofisticat din Manhattan, cu Jenny, o poetă ratată, care *"părea cu adevărat pierdută în lumea nouă, dezorientată și neajutorată"*, îi va prilejui lui Ion momente de reflecție asupra a ceea ce a fost el în țara de origine, dar și asupra condiției lui prezente și viitoare, ca emigrant care nu poate să renunțe la limba și tradițiile moștenite. Din nefericire, nici el și nici Jenny, nu se pot regăsi fără a trece pragul renunțării de sine, căci la urma urmei, *"totul va trebui să pornească dela zero"*. Știința afirmării e pentru emigrantul constrâns și handicapat social mai presus de orice.

Momentele de început ale integrării emigranților în societatea americană, sunt prezentate de autor în fraze ce reliefează conflicte interioare de înaltă tensiune, determinate de o nouă filosofie de viață, în confruntare cu situația critică de fapt: *"Era pornitul iarăși dela capăt, dela zero. Trebuia să uiți cine ai fost și ce ai făcut înainte, în țară. Acum trebuia să te readaptezi, ca să poți trăi viața de aici, în noua țară. Pe de altă parte, nu puteai arunca la gunoi experiența de dincolo: nu se putea să fie cu totul și cu totul, nefolositoare ori rea. Auzeai de oameni, care, odată ajunși aici, în America, încercau să-și uite patria, originea și chiar meseriile, și care se aruncau fără frică în această amestecătură pestriță, a tuturor neamurilor de pe glob. Dar și astea nu erau decât un mit din trecut. Acum, grupările etnice rezistau la integrarea în acest cazan de topit: voiau să rămână ceea ce fuseseră și înainte. Își aveau școlile lor, bisericile lor, templele, sinagogile, casele de rugăciune, propriile lor parăzi și festivaluri. De ce să se lepede el, Ion, ori Jenny, de tradițiile lor? Doar că ai lor nu erau abili? Ori pentrucă nu se prea ajutau între ei? Dacă nu se evidențiau ca grup, poate oameni ca el ori ca Jenny, aveau multe de oferit țării lor adoptive..."* De aici și hotărîrea lui Ion de a-și dubla efortul intelectual, munca de editor la o publicație din ***Manhattan***, desfășurându-se în paralel ce cea de studii postuniversitare, ce vor avea ca rezultat, transformarea fostului filolog și traducător, într'un om de afaceri, necesar economiei americane.

Odată integrat în circuitul vieții profesionale de tip american, Ion simțea cum *"timpul trecea așa de repede, că abia își amintea ce se întâmplase din ziua când începuse serviciul până acum, la sfârșitul anului. Era ca și cum secundele, minutele, orele, zilele și săptămânile fuseseră comprimate cu toate, într'o singură unitate de timp, etichetată TRECUT. Așa cum te gândești la Evul Mediu, la Renaștere, nu ca epoci ori ere istorice sau culturale, ci în termeni de timp Real ori timp CONCRET"*.

Omenescul, cu clipele lui firești, este surprins pe alocuri de autor, cu o delicată apropiere. Astfel, încordările interioare legate de profesie, de locul de muncă, alterează cu clipe de relaxare și escapade erotice, firești pentru un om în floarea vârstei, ca Ion. ***"Fuga din New York"*** la ***Montreal*** și petrecerea Anului Nou în țara frigului, alături de Judy, o mai veche prietenă și colegă de birou, de care se simte atras și încălzit, sunt întâmplări descrise cu simpatie și vervă, într'un limbaj specific romanelor de dragoste, ca în secvența ce urmează: *"O privi. Miezul de zi inunda camera într'o lumină vie. Înăuntru se făcuse cald, și, cu soarele de afară strălucind pe cerul albastru, cu șampania și cu corpul ce i se oferea în față, Ion avu viziuni de paradis, Judy era frumoasă! Se lăsă iar lângă ea, și jocul dragostei, cu căutările febrile, sărutările și îmbrățișările nestăpânite, fură reluate cu mai multă furie"*.

Imaginile pline de culoare și mișcare filmică, în care este zugrăvită viața pe cât de libertină, pe atât de diversă a personajului emigrant, dela integrarea lui în sfera infrastructurii americane, și până la detaliile vieții lui intime, fac din lunga și complicata poveste a noului American, un roman echilibrat, cu trăiri absolute și diferite filosofii de viață, în care politicul lucid și tandru pare să cedeze în fața apoliticului ambiguu și visător.

"Aruncă pâinea ta pe ape"... Odată aplicat, acest îndemn va avea ca revers, răsplata, găsirea de către Ion, *"după multe zile"* - așa cum spunea ***Ecleziastul*** -, a acestei pâini. ***Commencement***-ul (Serbarea absolvenților) dela ***Columbia University***, este momentul încununării trudei lui Ion și a găsirii pâinii lui, aruncate pe ape. Prin descrierea acestui eveniment, cu tot fastul și farmecul lui, autorul pare că vrea să plătească tribut școlii și culturii americane, din care Ion se va revendica, deși este obosit, dar mai ales sceptic, vis-a-vis de experiența lui în domeniul Relațiilor Internaționale.

Pe data de 18 Iulie, Gabriel Pleșea îmi trimitea dela New York, cu autograf, romanul *"Aruncă pâinea ta pe ape"*. L-am citit, l-am recomandat spre lectură soției mele, cititoare foarte severă. Împreună am căzut de acord, că ar fi interesant ca autorul să continue acest roman, într'un alt volum, ca să vedem ce se întâmplă cu mult prea sofisticatul său personaj, Ion, cu scriitoarea ratată, Jenny, cu Judy, Sue, și - de ce nu! - chiar cu Chrissie?!... După o săptămână, i-am scris Domnului Pleșea și i-am sugerat ceea ce gândeam. În anul 1996 am aflat de apariția volumului ***"Imposibila reîntoarcere"*** și ne-am bucurat. Generozitatea autorului de a mi-l trimite, mi-a facilitat recent lectura lui. Astfel am descoperit că mesajul *"imposibilei reîntoarceri"*, privește tragedia vieții emigranților Români-Americani, care și-au pierdut rostul, acolo, în frumoasa țară comună, unde părinții au murit demult și unde casa și masa originală nu le mai aparțin ori nu mai există, ceea ce face ca orice revenire, oricât de scurtă, să nu mai poată fi concepută, decât pe baza unei rezervări de cameră și masă la hotel, așa cum procedează personajul Ion.

Nu am înțeles de ce ***"Imposibila reîtoarcere"*** a fost publicat ca un roman separat de ***"Aruncă pâinea ta pe ape"***. Fiindcă acest al doilea roman, *"scris pentru cei de acasă"*, mi se pare o continuare firească a celui dintâi.

După șaptesprezece ani de absență, Ion se va reîntoarce la București, singur, pentru o vizită de două săptămâni. Chrissie, iubita lui, nu vrea să-l însoțească. Îl va însoți, în schimb altădată. Ion este întâmpinat la aeroport de o mulțime de rude, prieteni. Vărul George, îi va oferi pe tot timpul sejurului, servicii de transport, cu mașina personală. Transformările care au avut loc între timp, atât în viața oamenilor, familie, rude, cunoscuți de odinioară, cât și în fizionomia orașului, îl copleșesc și îl tulbură.

Este de-a dreptul impresionant, cum autorul reușește să surprindă și să prezinte în detalii, viața Bucureștiului din anul 1991, după un an dela tulburătoarea mineriadă, când orientările și controversele politice erau astfel încrustate pe zidurile Institutului de Arhitectură: *"La Cotroceni cântă cucuveaua / Iliescu și-a găsit beleaua"*; *"Singura soluție: încă o revoluție!"*; *"regele Mihai, înapoi, în țară"*. Vizionarea spectacolului *"Piața Universității"* îi produce lui Ion, *"un fel de greață"*, *"fiindcă toate speranțele"* i se păreau *"spulberate"* și *toate "idealurile, trădate"*. Mitingul aniversării unui an dela mineriadă, i se păru superfluu, fiindcă *"mulțimea de participanți nu era decât o pată, o masă amorfă, impersonală"*. Și atunci *"Ion se întrebă dacă, precum în Occident, mitingurile acestea aveau vreo rezonanță, vreun efect asupra celor dela Putere. Sau, potrivit rețetei lui Iliescu, erau lăsați să fiarbă în suc propriu? Să se defuleze nițel, să-și mai ia o mică <porție de libertate de expresie>"*.

În confruntarea cu trista realitate a vieții din Bucureștiul mutilat și obosit, dar politizat până peste poate, Ion se manifestă doar ca observator și nu ca un factor catalizator. În prezența rudelor și cunoscuților, curioși, insinuanți, invidioși, plini de sine și mândri de cunoștințele lor, asaltându-l cu întrebări despre viața lui în America, Ion este răbdător și explicit, modest și înțelegător. Masa oferită de unchiul Andrei, fost ofițer *"epurat"* cândva din armată, se transformă într'un adevărat interogatoriu, pe cât de iscoditor, pe

Continuare în pag.15

AVRAM IANCU ŞI DIMENSIUNEA TRAGICULUI

—— Doru MUNTEANU ——

A vorbi despre Avram Iancu înseamnă a vorbi despre dimensiunea tragicului în istoria română. Personajul în sine, făuritor şi făcător de istorie, exponent ideatic, dar în acelaşi timp şi luptător, depăşeşte interesul pur istoric, coborînd sau poate urmând în legendă, supradimensionându-se. S'ar părea că privind în urmă, în bagajul de istorie şi timp, marile şi ilustrele figuri ale istoriei Românilor au urmat acelaşi drum, depăşind sfera evenimentului ori învăluite în aburul misterios al legendei, apropiindu-se, în acest fel, de sufletul oamenilor, pătrunzând în intimitatea lor mistică, precum nişte tabuuri vegheate de candela sfielnică, dar nepieritoare, în tainiţele inimilor.

Decebal, Mihai, Brâncoveanu, Horea, Tudor sau Iancu au devenit simboluri dincolo de istorie, tocmai prin asumarea lor în conştiinţa poporului.

Momentul comemorativ al lunii Septembrie ne cheamă alături de sufletul anului 1848 care a fost Avram Iancu. Fără a nedreptăţi revoluţiile din Moldova sau Ţara Românească, revoluţia din Ardeal a fost cea mai consistentă, cea mai dinamică şi pe deasupra a fost naţională. Faptul că la 3 - 15 Mai 1948, pe Câmpia Libertăţii, s'au întâlnit revoluţionarii moldoveni cu cei munteni în inima revoluţiei ardelene are valoarea unui simbol întregitor. Şi din această uriaşă şi extraordinară lucrare pentru ţară s'a născut *"Deşteaptă-te române"*, aici în vatra românească a ţării.

Privind stampa veche, uşor naivă în compoziţie, a celor 40 de mii de oameni chemaţi să facă istoria, avem sentimentul că pictorul în mod intenţionat n'a zugrăvit şi treptele catedralei Blajului, de unde Iancu sau Bărnuţiu îşi rosteau cuvântările, tocmai pentru a aduce în prin plan această imensitate de anonimi, aceşti mii de soldaţi necunoscuţi care duc, mor şi câştigă războaiele. Dar, imaginea statică şi încremenită a miilor de oameni lasă loc imaginaţiei. Parcă-l auzim pe Iancu zicându-le scurt şi răspicat *"no hai !"* şi istoria se pune în mişcare, roata vremii se învârte scrâşnind din obeadă.

Nu ştiu de ce, dar vorbind de Avram Iancu îmi amintesc de Horea. Desigur, distanţa istorică nu-i desparte prea mult, dar poate tocmai destinu' lor tragic îi apropie. Plecaţi amândoi din Apuseni, îngropaţi aproape în acelaşi loc, urmând acelaşi curs, cu lupta, ba chiar şi cu naivitatea lor de a crede în împărat, Horea şi Iancu se apropie mereu, chiar se ating. Dacă Horea a fost groparul anonim al ordinii feudale, apoi Iancu a fost expresia românească a europenismului paşoptist, amândoi devenind, fără tăgadă, eroi europeni şi este, nu o spunem noi, o recunoaşte Curtea dela Viena a acelor ani, care a tremurat şi s'a ruşinat în faţa lor. Nici Iosif al II-lea şi nici Franz Iosef n'au reuşit să înţeleagă îndărătnicia celor doi în a-şi cere drepturile prin petiţie. Creduli în spiritul de dreptate al unor împăraţi consideraţi luminaţi de spirite dumnezeieşti, au sfârşit amândoi frânţi în încrederea şi dreptatea unşilor lui Dumnezeu.

Amândoi au înţeles dela început că desprinderea de social nu se poate înfăptui fără o înălţare pe măsură a naţionalismului, pentrucă de-a lungul timpului, pe acest pământ numit Transilvania războaiele noastre au fost mereu sfinte, pentrucă erau mereu pentru ţară. Poate nici unde, şi ei ştiau asta, ca aici în Ardeal, naţionalul şi socialul erau şi sunt două componente ale aceluiaşi deziderat - LIBERTATEA. *"Noi suntem oamenii libertăţii"* afirmase Iancu în 1849, iar în scrisoarea către Kossuth îi spunea: *"de credeţi în cer un Dumnezeu şi pe pământ o patrie , luaţi alte mijloace de a vorbi cu noi, convingeţi-vă deplin că între noi şi voi armele nu pot hotărî niciodată"*.

Credinţa în dreptatea socială şi naţională exprima caracterul unui om ferm, autoritar, al unui om de acţiune, ce nu accepta compromisul: *"nu cu argumente filosofice sau umanitare se pot convinge tiranii, ci doar cu lancea lui Horea"*.

Apelul pe care-l făcea la înaintaşul său are valoarea continuităţii de ideal al oamenilor de pe acest pământ şi apropierea dintre cei doi, de care vorbeam mai înainte, este evidentă.

Amândoi erau nişte personalităţi puternice care polarizau mulţimea, oamenii credeau în ei ca în nişte izbăvitori, numai astfel se explică sumedenia de cântece închinate lor, care au fost create, unele chiar cu mulţi ani după moartea lor, dar paradoxal, lucru rar întâlnit, foarte multe chiar în timpul vieţii. Poporul îi diviniza ca pe nişte Christi. Sfârşitul lor tragic, al lui Horea pe roată, al lui Iancu în ceaţa şi umbra deznădejdii, i-a propulsat şi mai mult în legendă. Imaginea lor a crescut în timp, s'a dimensionat, faptele şi chipul lor au intrat în poveste. Zeci de ani după moartea lor, oamenii i-au văzut în pădurile şi munţii Apusenilor stând la ceas de taină în jurul unui foc sau străbătând în goană călare prin tunelul timpului. Dar oamenii de rând şi-au apropiat şi mai mult amintirea, prelungind peste timpul convenţional faptele lor. Toţi ştiau că Iancu e bolnav, are mintea întunecată şi umbla doinind din fluierul de cireş, peregrinând din sat în sat, iar oamenii îl aşteptau. În fiecare casă era gata pregătit un *"pat al pribeagului"* sau un tacâm în plus la masa sărăcăcioasă. Aproape în fiecare sat din Apuseni e o *"fântână a lacrimilor"* pentru drumeţi însetaţi ca Horea şi Iancu şi lucrurile astea durează de peste o sută de ani. Legenda se prelungeşte, oamenii mai cred în aceste simboluri umane care le seamănă, sunt după chipul şi asemănarea lor. Duhul lui Horea şi Iancu nu s'a stins. Contemporanii lui Iancu nu voiau să-l creadă nebun şi-l aşteptau să apară, să se aşeze în strana diaconului şi să rostească *"Tatăl nostru"* şi pentrucă lucrul acesta se întâmplase de câteva ori în câteva sate, oamenii îl aşteptau pe Avrămuţ, care nu mai era tribunul şi avocatul moţilor, ci domnul lor, sfântul lor. Cei care l-au văzut în 1852 şi până în 10 Septembrie 1872 când îşi dădu obştescul sfârşit culcat pe o rogojină, cu năframa zdrenţuită la gât, alături cu fluierul din lemn de cireş şi în pumn cu jalba mototolită către împărat, existenţa lui a fost doar o umbră. Două decenii de umbră, de amărăciune, de uitare i-au fost hărăzite prin soartă.

Iancu şi-a trăit viaţa cu o intensitate paroxistică, fără menajamente. Din 1824 şi până în 1852 zilele lui au fost o luptă cu înfăptuirea. Fără a avea conştiinţa că timpul îi măsurat, s'a grăbit, fără a se impacienta. L-a devorat idealul, lupta pentru libertate şi l-a frânt minciuna împărătească, l-a încovoiat nelegiuirea diplomatică a puterilor, l-a măcinat câinoşenia şi lăcomia celor ce-i pizmuiau pământul. S'a refugiat în tăcere şi uitare, deznădăjduit şi amărît, peregrinând pe potecile Ardealului, căutându-şi moartea, dar soarta nu s'a îndurat. A trebuit să-şi poarte crucea de pribeag 20 de ani, să suporte, dacă era în stare, propria decădere fizică, pentrucă, de fapt, murise mai demult.

Se împlinise un destin tragic pentrucă nu se făptuise destinul visat. Iancu, la fel ca Horea nu era făcut să piardă sau să renunţe. Poate ar fi preferat o moarte brutală, o tragere pe roată, dar vremea a evoluat, nu se mai putea aşa ceva, sau, mă rog, frica în faţa unei posibile revolte era prea mare. Oricum s'a încercat chiar cumpărarea lui, oferindu-i-se un post ministerial pentru 2.000 de florini pe an, dar a refuzat cu demnitate. Opera lui nu fusese încheiată. Nu putea fi oblojită rana orgolioasă a făptuitorului de istorie. Nu-şi merita liniştea. Trebuia, poate, să-şi facă penitenţa, canosa. Şi şi-a făcut-o, toată şi amară pentru el, dar întăritoare pentru moţii Apusenilor, căci paşii lui de peregrin erau paşii speranţei pentru mii de oameni. Pribeagul era craiul lor, ca şi crăişorul Horea. Îl vedeau şi asta îi îmbărbăta, îi auzeau fluierul şi le plângea inima, îl aşteptau cu masa ori cu sălaşul pentrucă în fiecare casă de creştin trebuia să intre Dumnezeu. Şi el intra tăcut, se aşeza la masă şi împărţea sărăcia cu ei, iar ei îl priveau ca pe o icoană şi asta le dădea putere şi speranţă.

Avram Iancu este azi o poveste, o legendă, care ieri a fost istorie şi viaţă. Noi ne-am adunat pentru a-i cinsti memoria alături de bărbaţii fără de număr care înainte cu vreme de ani, pe Câmpia dela Blaj, au înscris o pagină memorabilă pe răbojul faptelor de viaţă şi de simţire românească. Se cuvine să le mulţumim şi să aprindem câte o lumânare în tainiţa sufletelor pentru ei, pentrucă, poate, fără ei în acele zile făptuitoare de istorie noi n'am mai fi azi aici, ori poate am fi fost, dar am fi vorbit într'o altă limbă pe care firea noastră n'ar fi încăput-o.

UN PIERSIC ÎNFLORIT ÎN TIMPUL IERNII

—— Alexandru NEMOINU ——

Trăind la *"Vatra românească"*, în Jackson, Michigan, unde se află sediul Episcopiei Ortodoxe Române din America şi *"Centrul de Studii şi Documentare al Românilor americani"*, am văzut şi am participat la aşezarea spre veşnică odihnă, în cimitirele ţinând de acest aşezământ, a numeroşi reprezentanţi din exil ai generaţiei româneşti interbelice, care a fost a renaşterii creştine şi naţionale.

Toţi cei care au fost aşezaţi spre veşnică odihnă în cimitirele *"Vetrei Româneşti"* (şi care au aparţinut generaţiei de care pomeneam) au avut o existenţă exemplară. Nu neapărat sub forma *"lucrurilor"* lăsate în urmă (lucruri care, oricât de măreţe vor fi fiind, sunt sortite pieirii şi uitării) ci exemplari sub specia modelului existenţial, a valorilor morale sub care au trăit, căci valorile morale sunt singurele care pot garanta libertatea, adică fiinţarea cu rost.

Am putut vedea modul în care, unul câte unul, aceşti oameni se duceau spre cele eterne şi am fost martor împrejurării că din ce în ce mai des aşezarea spre odihnă perpetuă se făcea în tot mai mare singurătate. Adică, cortegiile funerare erau tot mai mici până a fi compuse, în afara preotului slujitor, din unul sau doi vechi prieteni. În chip paradoxal, această singurătate pe care la început am simţit-o ca tristeţe, a căpătat o altă înţelegere, mai adâncă şi, cred, mai adevărată.

Fiecare dintre aceşti *"singurateci"* din cimitirele *"Vetrei Româneşti"* împlinea cele profeţite de unul dintre poeţii reprezentativi ai generaţiei de care pomeneam la începutul articolului. *"Să ne primim şi cuiele şi fierea / Ca tine'n marea Ta singuratate..."* Iar de aici am ajuns să înţeleg, cred, şi una dintre afirmaţiile întemeietorului mişcării de regenerare creştină şi naţională din România interbelică, afirmaţie care asemuia mişcarea în cauză cu *"un piersic înflorit în timpul iernii"*.

Acea afirmaţie a fost interpretată în felurite chipuri: unii au văzut în ea tristeţe şi dezamăgire, alţii dezamăgire politică ,alţii descurajare, iar cei mai mulţi nu au înţeles nimica. De fapt, acea afirmaţie a fost expresia unei miraculoase înţelegeri a existenţei creştine şi ea ne este deplin desluşită de cele spuse în Evanghelia Sfântului Marcu XI, 12-14: *"Şi a doua zi ieşind din Betania, El a flămânzit. Şi văzând departe un smochin care avea frunze a mers acolo ca să vadă dacă va găsi ceva în el; şi ajungând la smochin, n'a găsit nimic decât frunze. Căci nu era timpul smochinelor. Şi, începând Iisus a grăi, a zis: De acum înainte rod din tine nimeni în veac să nu mănânce."*

În legătura cu aceasta au zis unii, *"cum putea să aibă roadă de vreme ce nu era încă <timpul> smochinelor?"* Dar aici este toată explicaţia.

Atunci când Dumnezeu ne cheamă noi nu trebue să avem semeţia nebună de a căuta să aflăm cauzele acelei chemări şi nici temeritatea de a ne afla scuze pentru a nu răspunde (scuze care pot fi de tot felul, *"nu este momentul"*,*"nu este anotimpul'*,*"nu este vremea"* etc., etc.). Atunci când Dumnezeu ne cheamă să fim părtaşi la lucrarea lui nu există decât un răspuns: Prezent! Aşa au răspuns şi *"singuraticii"* din cimitirele *"Vetrei Româneşti"*,cei ce au luat de pildă pe Cea *"mai cinstită decât heruvimii şi mai mărită, fără de asemănare, decât serafimii"*, pe Maica Domnului. Cea care, vestită de Arhanghel asupra minunii minunilor, nu a stat la îndoială ci a zis, *"Iată, roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău"*.

După o splendidă legendă a Drept măritorilor Răsăritului se spune că în acea clipă, uluite, oştirile îngereşti şi-au întrerupt o clipă imnul de slavă şi în tăcerea cosmică a răsunat cântul de bucurie al Fecioarei, cânt care nu este alta decât glasul Bisericii luptătoare. Un glas care răsună de două mii de ani încoace şi nu va înceta până la a Doua Venire în credinţa căreia odihnesc şi *"singuraticii"* din cimitirele *"Vetrei Româneşti"* din Jackson, Michigan.

Unul din cimitirele dela Vatra Românească

FARA ARMÂNEASCĂ

IRADEAUA DIN 1905

Virgil PINDEANU

Mărturii despre existența și trăirea neîntreruptă a Aromânilor în P. Balcanică se găsesc din timpurile cele mai vechi și până în zilele noastre. E bine să se știe că înainte de coborârea Slavilor în Sudul Dunării (sec. al VI-lea) aproape toată P. Balcanică era romanizată, cu excepția Greciei vechi, care se compunea din regiunea Atenei, Peloponez și insule, și a câtorva triburi albaneze din Alpii Dinarici. Și acest lucru îl dovedește un membru al ambasadei trimise de către Împăratul Constantinopolului la Curtea lui Attila și anume istoricul bizantin Priscus care constata că, "pretutindeni, limba latină era limba oficială și curentă". Acest fapt va fi confirmat mai târziu, în sec. al VII-lea, prin relatarea făcută de către un alt istoric bizantin, Teofan, prin memorabilele cuvinte "torna, torna fratre", zise de către soldații Imperiului Roman de Est în preajma unui atac contra Avarilor.

Un alt cronicar bizantin care a trăit în sec. al X-lea, Kedrenos, vorbind de moartea lui David, fratele țarului bulgar Samuel, zice că el a fost omorât de niște Vlahi călători între Castoria și Prespa (orase în Macedonia de vest) pe la locul numit 'Stejarii Frumoși".

In Evul Mediu istoria înregistrează în Sudul P. Balcanice mai multe Vlahii, adică state aromânești independente, a căror populațiuni se răsculaseră în contra noii clase conducătoare bizantine formată mai mult din elemente micro-asiatice. Astfel avem "Vlahia Mare" în Tesalia (1050-1355), "Vlahia Mică" în Etolia și Acarnania (provincii la Nord de Atena), "Vlahia de Sus" în Epir, "Vlahia Albă" în Moesia de Vest (Macedonia jugoslavă), precum și Imperiul Româno-Bulgar sau al Asăneștilor (1186-1277), creat de frații Aromâni Petru și Asan din M-ții Hemus. Faptele acestea dovedesc că în Evul Mediu Aromânii erau în număr mare, bine închegați, organizați politicește, și aveau o conștiință națională.

Și sub Imperiul Otoman, când toate celelalte popoare balcanice au fost reduse aproape la sclavie, Aromânii s'au bucurat de o largă autonomie. Una din reformele făcute de Sultanul Murat II (1422-1451) spune printre altele că, "conform legilor valahe, o înaltă dreptate se va face în Țară, printr'un Cadiu. Vlahii pot să călătorească în toată libertatea, dealungul întregului Imperiu, exercitând orice profesie la alegerea lor". Aceste reforme au fost respectate de toți Sultanii următori, iar Sultanul Soliman Magnificul (1496-1566) nu numai că le-a întărit dar a și adăugat și altele în favoarea Aromânilor. Printr'un decret imperial, a permis să se creeze cele 14 Căpitănate de Armatoli în regiunile locuite de Aromâni: Macedonia, Tesalia, Pind, Epir și Acarnania. Datorită acestor reforme nici un cetățean otoman nu avea dreptul să calce în teritoriile administrate de cele 14 Căpitănate de Armatoli. In schimb Căpitănatele trimiteau anual un tribut mai mult simbolic decât substanțial mamei Sultanului (Sultan Valide).

Neobositul călător francez din secolul trecut F.O.H.L. Pouqueville, care a fost și consul general al lui Napoleon Bonaparte pe lângă satrapul Ali Pașa din Ianina, Epir, scrie: "Ei (Vlahii) au rămas neclintiți și liberi pe acele meleaguri încă multă vreme după ce Epirul căzuse pradă mahomedanilor. Cu toată neatârnarea lor, dârz apărată pe pozițiile naturale cari le erau sălașul, ei și-au dat seama că, mai de vreme sau mai târziu, erau sortiți să fie răpuși de puterea dușmană creștinilor. Au avut deci înțelepciunea să caute ca actul lor de supunere față de Sultan să le asigure, pe o vreme îndelungată, condiții de trai mai bune decât acelea ale celorlalte raiale. Dânșii au fost mai ales ocrotiți de sultanele-valide (sultanele-mame), la tezaurul cărora contribuiau cu o modestă subvențione anuală reprezentând omagiul unui vasal, iar nu tributul unui sclav. Erau cârmuiți doar de un sfat de bătrâni cuminți, alesi din sânul lor, și trăiau sub legi tot atât de simple ca și obiceiurile patriarhale din care acestea izvorîseră. Liberi în practicarea religiei lor, ca și în viața lor de familie, ei au străbătut neatinși furtunile răscoalelor cari au zdruncinat de atâtea ori Epirul" (Pouqueville, "Voyage en Grece", Paris, 1820, Vol. II, p. 159).

Si în felul acesta s'a ajuns până la faimoasa "Iradea" imperială din 9/22 Mai 1905, decretată de Sultanul Abdul Hamid II, prin care act se consacră în mod oficial autonomia culturală și bisericească a Vlahilor din Macedonia, Tesalia, Pind, Epir și Albania. Școlile românești însă începuseră să ia ființă în sudul P. Balcanice cu mult înainte de această dată, și anume în urma revoluției din 1848, când câțiva dintre exilații Daco-Români trecând Dunărea și ajungând în Macedonia au dat acolo de populații întregi cari vorbeau și simțeau la fel ca ei: acestia erau Aromânii, frați de ai lor. Intorcându-se în România, împreună cu alți patrioți Daco-Români și Macedo-Români au început o campanie prin presă și graiu viu de cele văzute și auzite în Macedonia, prezentând totodată opiniei publice române dorințele Aromânilor, și anume de a se instrui și a se ruga lui Dumnezeu în limba lor maternă.

Datorită acțiunii patriotice a unor personalități marcante ca Dimitrie Bolintineanu, generalul Cristian Tell, C.A. Rosetti, I. Ionescu de la Brad, Cesar Boliac, Vasile Ureche, etc., cauza Aromânilor a ajuns să fie una din preocupările de căpetânie ale guvernului din București.

Astfel, la 1864 se deschide prima școală românească la Târnova, lângă Bitolia (Macedonia jugoslavă) de către Dimitrie Atanasescu. In 1865, Arhimandritul Averchie dela M-le Athos, selecționează și trimite la București 12 tineri cari, după ce primesc instrucția necesară se reîntorc ca învățători în Macedonia, devenind primii apostoli naționali ai aromânismului. In acelas an, Apostol Margarit, care mai târziu va deveni primul inspector general și fundatorul a mai multor școli și biserici românești în P. Balcanică, deschide în comuna sa natală Vlaho-Clisura (Macedonia grecească) o altă școală românească.

"Această acțiune culturală românească a progresat atât de mult și repede încât la 1900, după o activitate de numai 36 de ani, cu toate dificultățile puse de Patriarhia Ecumenică din Constantinopol și de Guvernul din Atena, Macedo-Românii au avut în P. Balcanică 113 școli primare, 6 secundare și numeroase biserici unde slujba se oficia în românește".

Din cele de mai sus reiese că Turcia "păgână" înțelese și acordase Aromânilor încă din 1864 principiul libertății culturale și religioase, confirmându-l după aceea printr'un decret mare vizirial în anul 1878.

Odată cu venirea la putere a partidului conservator în anul 1904, guvernul din București prezidat de G. Gr. Cantacuzino a început o acțiune diplomatică energică pentru a obține dela Poartă recunoașterea oficială a autonomiei culturale și religioase a Vlahilor din Imperiul Otoman. Datorită mai mult perseverenței și îndemânării Ministrului României la C-pol, Alexandru Em. Lahovary, Sultanul a semnat în sfârșit, la 9/22 Mai 1905, sus amintita "Iradea" prin care autonomia culturală și religioasă a Aromânilor era consfințită în mod solemn.

Drepturile acordate prin această Iradea se pot rezuma în următoarele: 1) Se recunoaște oficial elementul românesc ca naționalitate distinctă de celelalte naționalități din Turcia Europeană; 2) Macedo-Românii vor avea comunități distincte, bucurându-se de toate privilegiile de care se vor bucura și celelalte comunități creștine; 3) Aceste comunități vor avea dreptul să-și aleagă din sânul lor primari, consilieri ca să-i reprezinte în consiliile respective; 4) Dreptul de a folosi limba lor maternă în biserică și școală și să numească învățători, profesori și inspectori recrutați din sânul lor.

Aromânii însă n'au avut ocazie mai îndelungată să se folosească de noile drepturi recunoscute și consfințite prin Iradeaua din 1905, deoarece războaiele balcanice din 1912-1913, precum și primul război mondial au schimbat radical situația în Balcani.

Odată cu alungarea Turcilor din Europa, ținuturile ocupate de ei au fost împărțite între Grecia, Jugoslavia, Bulgaria și Albania, și astfel poporul aromân, autohton în P. Balcanică, s'a văzut și el împărțit între cele patru state balcanice.

Angajamentele luate de guvernele statelor balcanice în urma păcii din București (10 August 1913) și a Tratatului dela Sevres (10 August 1920) cu referire la funcționarea pe viitor a școlilor și bisericilor românești în țările lor respective, n'au fost respectate întocmai.

Realitatea este că sub "păgânii" Turci am avut în P. Balcanică mai multe școli și biserici românești decât sub creștinii ortodocși, iar din 1944 nu funcționează nici o școală sau biserică românească în această peninsulă. Toate guvernele balcanice, fără excepție, au urmărit și chiar urmăresc acelas scop: desnaționalizarea elementului valah, întrebuințând uneori metode dintre cele mai barbare. Iar România de azi, protectoarea Aromânilor în trecut, care varsă milioane pentru popoare și triburi asiatice și africane, din 1945 și încoace, i-a părăsit complect.

Astăzi, când la Națiunile Unite, de peste 30 de ani, se proclamă solemn drepturile omului, când aceleași drepturi s'au proclamat nu de mult la Conferința din Helsinki, și se vor proclama la Conferința din Belgrad luna curentă, Aromânii, popor autohton și milenar în P. Balcanică, care numără peste un milion și jumătate de suflete, și care au contribuit atât de mult la independența și regenerarea tuturor popoarelor și țărilor balcanice, nu se bucură de nici un drept uman. Ei nu cer astăzi dela guvernele balcanice decât niște drepturi elementare, drepturi pe care grupurile lor etnice din alte țări le au, și anume: 1) dreptul de a avea școli și biserici în limba lor maternă, în limba armânească; 2) dreptul de a se organiza în comunități și societăți; și 3) dreptul de a avea o presă proprie. Acordarea acestor drepturi elementare Aromânilor nu pot fi în detrimentul țărilor balcanice ci în folosul lor. Printr'un astfel de gest guvernele balcanice vor dovedi că într'adevăr sunt democratice și că respectă principiile de care sunt călăuzite Națiunile Unite și celelalte organizații internaționale a căror țări sunt membre.

Dat fiind că ne îndoim de democratismul guvernanților balcanici, la ei predomină încă șovinismul, ar fi de datoria fiecărui Român cu dragoste de neam să apere și să lupte pentru salvarea ramurei românești din Sudul P. Balcanice, a FAREI ARMANESTI, care astăzi se află pe calea dispariției.

DOUĂ ROMANE DE GABRIEL PLEȘEA

Urmare din pag. 13

atât de supărător, mai ales în ceea ce privește maniera întrebărilor. Tactica răspunsurilor calme și a schimbării subiectului, maschează în cele din urmă furia Românului americanizat, inteligent și sofisticat.

Dincolo de regăsirea lumii pierdute, din care nu lipsesc amoruri abandonate cândva, în anii tinereții și ai studenției, de genul Ana Maria, dincolo de inițierea Americancei Chrissie în viața și cultura românească, cu prilejul celei de a doua vizite a lui Ion la București, dincolo de orice frământare interioară creată de participarea la evenimentele politice, religioase sau curente în viața de familie, nimic nu pare să-l tulbure pe Ion mai mult decât vizita la cimitirul *"Reînvierea"*, unde i-au fost înmormântați, în absența lui, părinții. Descrierea acestei vizite pune și mai mult în relief reala tragedie a emigrării. Autorul reușește să transmită aici, gravitatea emoției absolute, dezechilibratoare: *"în spatele crucii se întindea un loc, ce lui Ion i se păru neînchipuit de mic, împrejmuit de o bordură de ciment, având deasupra un grilaj de fier. Ion privi la nume, știind că tot ceea ce îi era dat să vadă, erau două inscripții și un petec de pământ, acoperit cu firicele de iarbă. îl cuprinse amețeala, la început ușor, dar apoi accentuată, și simți un gol puternic în stomac. Se clătină și, instinctiv, se apucă de cruce, aproape o îmbrățișă". "...lacrimile îi șiroiră pe obraji și nici nu se sinchisi să le șteargă. Nu era plâns, ci doar revărsare nestăpânită de mâhnire și amărăciune".*

Completând în mod fericit romanul "Aruncă pâinea ta pe ape", "Imposibila reîntoarecere" este romanul dragostei de viață, al luciditătii și împărtășirilor, romanul unei vieți pe cât de simplă în aparență, pe atât de complexă în conținutul ei, în care trăirea intensă a vieții, cu tot ce are ea mai palpabil și mai atractiv, este dată mai ales de o încercare omenească și îndrăzneață, de a supraviețui celor două lumi: una a iluziilor și deziluziilor, alta a renunțării și a speranței. Și dacă ne gândim că această supraviețuire înseamnă nu numai transformarea individuală, dar și discrepanța de tip alb/negru, între modul de a gândi și acționa al omului emigrat și acela al conaționalilor săi de acasă, care nu au cunoscut fenomenul emigrării, atunci îl vom înțelege mai bine pe emigrantul care, precum personajul Ion din romanele lui Gabriel Pleșea, nu se mai poate întoarce definitiv în țara de origine, unde casa și masa i-au dispărut mai demult. Pentru un asemenea om, țara veche rămâne un univers al nostalgiilor trecătoare, un pământ îndrăgit și o lume la care te poți întoarce temporar, o poți iubi la nevoie, dar în care nu-ți mai poți permite să iei viața din nou, dela zero. Nu te vei mai simți bine. O asemenea reîntoarcere, presupune riscul readaptării, acceptarea unei condiții noi, aceea de cetățean de categoria a doua, stigmatizat pe tot restul vieții, ca" un fost dezertor". De aici, problematica gravă pe care o aduc în literatura emigrației, cele două romane de Gabriel Pleșea, împreună cu incontenstabilul merit al autorului lor: acela de a ne face să ne privim în propriul nostru suflet, copleșit de frigul propriei noastre înstrăinări. Căci Ion estre unul dintre noi.

Din volumul în pregătire, *"Cititor în exilul creator"*

ROMÂNII DE DINCOLO DE NISTRU

Sergiu GROSSU

ÎMI BATE INIMA LA BUG *

În perioada celui de-al Doilea Război Mondial (1941-1942), acest material documentar, reflectând zvâcnirea mea înflăcărată pentru cauza românismului răsăritean, a fost publicat în săptămânalul *Transnistria*, de apariţia căruia mă ocupam îndeaproape, în calitatea de redactor în Serviciul Gazetelor din Ministerul Propagandei, paralel cu activitatea mea publicistică în redacţia cotidianului *Basarabia*.

Cum am cunoscut provincia de dincolo de Nistru, cu ale cărei probleme m'am identificat încă din anii adolescenţei, când mi-a fost dat să întâlnesc la Bălţi sau la Chişinău câteva din *"victimele"* care au trecut Nistrul în înnot, refugiindu-se în Basarabia? Frasin Munteanu-Râmnic, director în Ministerul de care aparţineam, mi-a propus, la început de August 1941 (deci cu trei luni înainte de căderea Odesei în mâna Armatei române), să-l însoţesc, împreună cu un profesor şi un dactilograf, până la Tiraspol, fosta capitală a Republicii sovietice Moldova, ca să colindăm plaiurile dezrobite şi să ne informăm, la faţa locului, despre necazurile din trecut ale moldovenimii băştinaşe şi de felul în care se realiza trecerea lor la o viaţa nouă, reintegraţi României.

Mai târziu, după un an de adminsitraţie românească în Transnistria, preşedinţia Consiliului de miniştri a organizat o călătorie de studii documentare, invitând membrii corpului diplomatic, înalţi demniatri ai Statului şi reprezentanţii presei străine şi române, spre a putea vedea minunatele *"înfăptuiri româneşti"* pe teren. Călătoria aceasta a durat şase zile (22-27 August 1942), în cursul căreia au fost vizitate judeţele Tiraspol, Dubăsari, Râbniţa, Moghilău şi oraşul Odesa. Ca reprezentanţi ai presei române, din sânul căreia făceam parte, discutând *"miracolul"* transnistrian, erau Domnii: Romulus Seişanu (Universul), Romulus Dianu (Curentul), I.P. Prundeni (Porunca Vremii), Ernest Verzea (Viaţa), Aurel Tita (Evenimentul), I. Ştefăncscu-Gruiu (Informaţia), Aurel Mucenic (Poporul), I.V. Costin (consilier la Direcţia presei), Adrian Corbu (directorul Oficiului Naţional de Turism), prof. Pan M. Vizirescu (director în Ministerul Propagandei) etc. Eu reprezentam ziarul *"Basarabia"*.

Cu ocazia acestei vizite de pomină, am putut saluta primele măsuri pentru imediata refacere a Moldovei dintre Nistru şi Bug, campania de refacere agricolă şi zootehnică, punerea pe picioare a vieţii economice, deschiderea bisericilor pângărite de-a lungul anilor de dictatura bolşevică, noul şi înflăcăratul spirit care domina - de un an de zile - frumoasa provincie dela Răsărit.

Însă pentru tot ce-am scris în favoarea ei, pentru materialul care alcătuieşte această carte, a trebuit să răspund înaintea judecătorilor comunişti care, până la urmă, au aflat de activitatea mea publicistică vădit, anticomunistă, şi m'au condamnat, în luna Iunie 1959, la ani grei de puşcărie.

Totuşi, în pofida unei detenţii insuportabile, nu voi regreta niciodată ceea ce am scris despre Transnistria. Deoarece, ca şi acum 59 de ani, îmi bate şi astăzi inima la Bug...

*** Cu acest titlu va apare, la Chişinău, în editura *"Museum"* cartea mea consacrată problemelor Transnistriei româneşti.**

Sergiu GROSSU

NOTE PE MARGINEA LITERATURII TRANSNISTRIENE

Pornind dela *"concepţia materialistă a istoriei"*, dela formulele utopico-talmudice ale lui Karl Marx, tătucul şi teoreticianul integral al comunismului, bolşevicii, prin *"lupta de clasă"* a muncitorilor salariaţi împotriva capitaliştilor, au neglijat cu desăvârşire orice preocupare intelectuală, orice vertiginoasă ascensiune a spiritului. Pe ei îi interesau omorurile, dezastrele şi nu progresul civilizaţiei şi culturii umane, pe care, în marea lor *"dragoste"* incendiară, le reduceau la secerâ şi ciocan.

Ce putea să rodească bun, într'o ţară negativistă, într'o sângeroasă şi despotică împărăţie, unde sălăşluiau puterile Răului, unde familia şi dreptatea erau călcate în picioare, fără ruşine, de carâmbul ciubotelor lui Stalin, *"binefăcătorul"* Rusiei?

Literatura însăşi, arta - această splendidă încordare a geniului omenesc - trebuia să devină unealtă josnică în mâinile lor, să ţină loc de paravan ideilor serbede, voit tendenţioase, pe care Kremlinul le difuza, cu o dărnicie nemaivăzută, în lumea întreagă. Clădită pe un fundament de carton, nefirească şi alimentată din izvoarele unei maxime deficienţe cerebrale, cultura rusă, dela 1918 încoace, n'a cunoscut personalităţile creatoare de valori morale, nu s'a bucurat de soarele unei renaşteri spirituale, n'a fost în stare să treacă pragul viabilităţii, pentru a se integra celei europene.

Operele comuniste, care n'aveau drept punct de sprijin nici pământul, nici azurul, nici sufletul, erau sortite dela început pieirii, ca şi incomoda lor organizare statală, ca şi coşmarul celor 23 de ani de batjocură şi de destin apocaliptic.

Masa enormă, de jos, murea de foame şi literaţii roşii, secondaţi de şleahta mondialiştilor galiţieni, se prosternau *"cu evlavie"* în faţa ţarului lor, cântând din toată inima viaţa liniştită, inocentă, a regimului opresor, antagonist oricărei porniri constructive. Să mai sprijine, atunci, vreo înflorire culturală, tovarăşii dela Moscova, concubinii desfrâului şi ai haosului, care nu vroiau să vadă pe nimeni, absolut pe nimeni, pe o scară înaltă de civilizaţie?

Transnistrienii, fraţii noştri răzleţi de dincolo, au avut de suferit foarte mult, din cauza aceasta, din cauza perversei stăpâniri centrale. Posedând, în adâncul fiinţei lor, un viguros instinct de conservare, dânşii jinduiau, de un veac aproape, *unirea* cu ţara de baştină, contopirea cu ramura răsăriteană a latinităţii. La Congresul din 1917 dela Tiraspol, toţi cer într'o suflare să se *"soidinească"* cu Românii, deoarece, după cuvintele lui Toma Jalbă, *"cum a fost Adam şi Eva ca un trup, aşa şi noi, Moldovenii, să nu mai avem despărţire între noi moldovenii, ori mai drept Românii"*.

Primitivismul, întoarcerea la inconştienţa animalică, era unicul şi, poate, cel mai drastic mijloc de asuprire a conglomeratului de naţiuni care alcătuiau URSS-ul în latentă dezagregare. Conducătorii, capelmaiştrii culturii moldoveneşti, erau străini; nu cunoşteau măcar limba locuitorilor dintre Nistru şi Bug, constituiţi în Republică moldovenească; nu aveau nimic comun cu ţărănimea noastră obiditâ, cu sfintele ei aspiraţii.

Cazul profesorului Ocinschi este, credem, îndeajuns de concludent. *"El urmărea* - scrie Dl. N.P. Smochină, într'un interesant studiu, apărut în anul 1938, în revista ***însemnări ieşene*** - *cu perseverenţă, stagnarea culturii moldoveneşti. În primul rând, îmbulzea periodicele instituţiei pe care o conducea, cu articole foarte slabe, de ale sale şi de ale soţiei. Prin aceste publicaţii, cu totul străine de spiritul şi concepţia moldoveanului, se făcea îndepărtarea posibilităţii de a se crea o cultură moldovenească oricât de rudimentară. În al doilea rând, elementele moldoveneşti, chiar cele devotate regimului, cu mici excepţii, erau sistematic înlăturate şi puse în imposibilitatea de a publica ceva, de a da ceva semenilor, care s'au împăcat cu noua stare de lucruri"*.

În literatura transnistriană, pe care Sovietele au reuşit, într'o oarecare măsură, s'o modeleze după concepţiile lor comuniste, dându-i numai o transparentă coloratură pseudonaţională, supremaţia o aveau elementele dubioase: Evreii (Ştrul Lehtir, Leib Cornfeld, S. Soloviova) şi Bulgarii veniţi din România (D.P. Milev, preşedinte al Uniunii scriitorilor moldoveni şi Culai Neniu sau Nenev). Românii jucau un rol secund. Erau priviţi superficial (fără a li se da vreo însemnătate) şi socotiţi periculoşi ordinei lăuntrice; câte odată chiar prigoniţi. Dintrei ei, putem pomeni pe Nistor Cabac, un tânăr de talent, săteanul Doibani, S.D. Dumitraşcu, Tiganu, M. Morcov, Panov şi Cobanta.

Dacă până ieri, flamura roşie le mai întuneca vederile, astăzi-mâine o nouă viaţă va veni să se aşeze peste plaiurile pe unde, veacuri în urmă, a umblat Duca-Vodă şi vieţii arcaşi moldoveni; o nouă şi înălţătoare viaţă va începe pentru transnistrienii blânzi de fire şi cu credinţă statornică în Dumnezeul părinţilor noştri, Care ne-a ascultat rugăciunile fierbinţi, împlinindu-ni-le şi ne-a ţinut - stânci de granit - sub pavăza dreptei Sale nebiruite.

"Transnistria", nr.5
(25 Aug. 1941)

Sergiu Grossu, stând de vorbă cu moş Vasile Bogatu, din satul transnistrian Sucleia nu departe de Tiraspol
(Septembrie 1941)

Orientări

În Transnistria, despotica stăpânire comunistă s'a lovit, chiar dintru început, de o mare rezistenţă, de o vigurozitate autohtonă nebănuită, de o uriaşe spiritualitate românească, etern valabilă, cu rădăcini adânci în tradiţie şi în duhul renăscător al Neamului. Strâns legaţi de pământ şi de milenara credinţă străbună, moldovenii plaiurilor noastre răsăritene au rămas - cu toată plictisitoarea propagandă bolşevică - aceiaşi: drepţi, nesovăielnici, senini; absenţi atât în faţa minciunilor, cât şi a momelilor, dispreţuind temniţele şi moartea.

Literatura, prin care au încercat să convertească, întrucâtva, norodul dintre Nistru şi Bug, era lipsită total de sâmburele autenticului şi nu pornea dela brazdă, dela doină, dela suflet. Falsă, amorfă, tendenţioasă, era mai mult o unealtă în mâna conducătorilor, un mijloc de a ţine în întuneric, într'o stare de primitivitate deplorabilă, pe vrednicii urmaşi ai lui Duca-Vodă. Proslăvea regimul. Ridica osanale tătucului Stalin. Condusă de minţi inconştiente, fără o cultură temeinică, străine, cânta omorurile, tancurile, revoluţia. Cânta setea de sânge şi de răzbunare.

Văzând că populaţia românească, singura băştinaşă, nu ia în seamă clocotul, frământările lor perverse, bolşevicii dezlănţuie satanic o aprigă prigoană, care aduce - scrie N.P. Smochină în studiul *"Institutul de cercetări ştiinţifice din Republica moldovenească"*, 1938 - şi urmărirea oricăror publicaţii româneşti. *"Operele scriitorilor români sunt interzise, iar cele de prin bibliotecă stau sub lacăt, deşi dispoziţiunile recente au decretat adoptarea clasicilor naţionali. Multe poate cu cele din Republica Careliană, Azerbaidjană, Armeană etc., au introdus în consecinţă, clasicii finlandezi, turci sau armeni. Moldovenilor, însă, li s'a interzis, dându-li-se în schimb clasicii ruşi, în traducere"*.

***

Spre care ţărmuri va porni literatura transnistriană de mâine? Unde va ajunge? Deocamdată se află într'o fază embrionară. Dibuie. Şi are de trecut nenumărate obstacole. Totuşi nădăjduim, întrezărind la orizont îmbucurătoare perspective. Fiindcă transnistrienii sunt oameni de vaste posibilităţi şi resurse creatoare. Sunt de o unică bogăţie interioară. Sunt muncitori. Nu cunosc influenţele venite de aiurea şi dăunătoare bunului mers al literaturii. Nu cunosc răutatea.

La ţară, acolo unde e matca celor mai sănătoase purcederi, stau neexploatate imense zăcăminte folclorice. Să se pornească de jos. Deoarece inima poporului - departe de compromisuri şi superficiale năzuinţi - bate vulcanic, în ritmul întregii suflări româneşti. Să se pornească dela caracterul specific naţional, dela vâna de viaţă, profund umană, a poeziei ţărănului nostru de peste Nistru.

În scurt timp, perseverând, se va ajunge la o treaptă de creaţie superioară. Literatura va fi un complex fericit al geniului transnistrian. Va purta, ca pe o mândrie, pecetea autohtonismului. Va vibra de curată simţire românească. Va aduce o netăgăduită mireasmă; un aport din viaţa spirituală a naţiunii. Viaţă nouă.

"Transnistria", nr.22
(25 Dec. 1941)

BASARABIA ŞI BUCOVINA

POEŢII CÂNTĂ BASARABIA ŞI BUCOVINA

RĂBDARE

De-aici, din rostogol, din fundul ţării
Eu te privesc cu drag, pământ natal,
Şi prin zăbrelele îndepărtării
Te simt cum sângerezi sub crunt pumnal.

M'aş arunca să-ţi vin în apărare,
Dar ajutorul meu n'ar fi de-ajuns,
De-aceea strig mereu în lumea mare
Şi-aştept cu nerăbdare un răspuns.

C'acesta pre întârzie, se poate,
Dar, Ştefan n'a păţit cândva la fel?
S'avem răbdare, căci avem dreptate,
Dar să avem şi inimi de oţel!

Şi să ne adunăm mai cu'nadinsul
Puterile de'mpotrivire'n neam;
Cu ele strânse, nu vom fi învinsul,
Ci vom fi împreună cum eram!

Pan HALIPA

VOROAVĂ

Cu crucea şi cu paloşul în mână,
Cel care'n veacuri a răzbit străinul,
Vă'ntreb, Io Ştefan Voevod ot Putna:
Hatmanii mei, au unde ni-i Hotinul?

Io care'n patru zăci şi şapte lupte
Am pus cu voi acestei ţări temeiul,
Vă'ntreb, Io Ştefan Voevod ot Putna:
Mazilii mei, au unde ni-i Orheiul?

Sângele a curs în râuri, până când
Am întărit hotarele ca roca.
Vă'ntreb, Io Ştefan Voevod ot Putna:
Răzeşii mei, au unde ni-i Soroca?

Prin vitejie am rămas Cel Mare,
Aşa cum scrie'n letopiseţi slova.
Vă'ntreb, Io Ştefan Voevod ot Putna:
Urmaşii mei, au unde ni-i Moldova?

Urmaşii mei! De nu sunteţi voi vrednici,
Voi deştepta pe Tăutu, pe Duma,
Pe Micotă, pe Boldur, pe Moghilă,
Pe toţi acei ce-avură'n leaturi rost -
Şi spre ruşinea voastr'a tuturora
Voi întregi cu ei Moldova, cum a fost...

D. IOV

CÂNTEC

Stăm în tranşee tupilaţi, mărunţi,
Ne frige soarele şi sângele pe frunţi
Şi zările, ah, zările obtuze
Ne pregătesc, în cuiburi mari, obuze.

Ce-ţi pasă, ţie, măi duşmane, măi,
De fetele care-au rămas fără flăcăi,
De ochii mamei care nu s'au mai zvântat,
De grâul nostru de pe câmp, nesecerat?

Ce-ţi pasă dacă'n ţara mea
Se'nchină doine lângă fiecare stea,
Pentru feciorii prăvăliţi în hău
De gloanţele şi de bocancul tău?

Şi ce te doare dac'ai înţeles
Că fusul fetelor se'ncurcă tot mai des
Şi că prin iniştile'n care tropăişi
Noi am strâns cerul ochilor închişi?

Stăm în tranşee tupilaţi, mărunţi,
Şi gând întreg ne miruie pe frunţi:
- Nu-i vis la care jertfa să nu suie,
Cum România fără Nistru nu e!

Andrei CIURUNGA

BASARABIE ROBITĂ

Din Bugeac până'n Hotin
bubă neagră şi venin.
Din Orhei până'n liman,
junghi şi ţeapă de catran,
Cerul supt, cu şolduri slabe,
stă'ntr'o rână pe cocioabe.
Zarea tace'nvineţită,
ca o piele tăbăcită.
Mlaştinile, în pustie,
fumegă otravă vie.
Putrezi, racii şi răspării
pe sub secetele ţării.

Luna pare ştreang şi cange -
soarele pe picioroange...
Iese Foamea'n drum oloagă,
răşchirată pe mârţoagă,
şi cum horcăie, beteagă,
la oblânc, într'o desagă,
sună numai căpăţâni
şi cioloane de români
.....
Ghiare lacome, de ciumă,
prind oftatul şi-l sugrumă,
şi pe drumuri lungi de brumă
smulg troiţele din humă.
Sub harapnice cu sfârcuri
cad bisericile'n smârcuri.
Strâmb, prin şanţuri cu nămoale,
numai cântecul de jale
mai cutează să rămâie,
împăiat ca o momâie....
Peste viaţă, peste ţară,
bolesniţa ca o fiară,
iar de-a lungul şi de-a latul
veneticii ca buhatul...
.....

Radu GYR

LIMBA NOASTRĂ CEA ROMÂNĂ

Sărut vatra şi-al ei nume
Care veşnic ne adună,
Vatra ce-a născut pe lume
Limba noastră cea română.

Cânt a patriei fiinţă
Şi-a ei rodnnică ţărână,
Ce-a născut în suferinţă
Limba noastră cea română.

Pre pământ străvechi şi magic
Numai dânsa ni-i stăpână:
Limba neamului meu dacic,
Limba noastră cea română.

În al limbilor tezaur
Pururea o să rămână
Limba doinelor de aur,
Limba noastră cea română.

Grigore VIERU

MARŞUL DEZROBIRII

Azi noapte, la Prut, războiul a'nceput
Românii trec dincolo iară
Să ia înapoi, prin arme şi scut,
Moşia pierdută-astă vară.

Mergem în Câmpia Basarabilor,
Plină de grâne, pline de dor,
Şi'n Bucovina cu mânăstiri şi brazi,
Mergem la luptă, dragi camarazi...

Azi Prutul uneşte pe fraţii români
Şi Nistrul al nostru e iară,
Jurăm că'napoi un pas nu vom da,
Din Tisa la Bug vrem hotară.

Mergem în Câmpia Basarabilor
Plină de grâne, plină de dor,
Şi'n Bucovina cu mânăstiri şi brazi
Mergem la luptă, dragi camarazi...

BUCOVINA

Bucovină, Bucovină,
Plai de basme şi de stele,
Te-a scris dorul cu lumină
Pe cerul inimii mele...

Cu penel de vis subţire
Creşti în patru zări: grădină,
Prag sfinţit de mânăstire,
Bucovină, Bucovină...

Mă adun în amintire
Şi te-aud plângând străină,
Până'n stepele sibire,
Bucovină, Bucovină...

Buga dela Putna sună
De străbate tot norodul;
Geme'n cripta lui străbună
Domnul Ştefan Voevodul.

De când Ruşii te prădară
N'avem soare, nici hodină,
Fără tine n'avem ţară,
Bucovină, Bucovină...

Când întindem hora mare
Să le fie de poimină,
Din hotare în hotare,
Bucovină, Bucovină...

Vasile POSTEUCĂ

SPRE BUCOVINA

Ducând în inimi cântec şi'nchinare,
Călătoresc în sfânt convoi pioşii,
În drum i-adastă codrii vechi, pletoşii,
Doinind minuni din vremuri legendare.

Trecutu-i plin de-avânt, de-a pururi roşii...
El stoarce stropi din sufleteşti izvoare,
Să picure, adânc cuvântătoare,
Pe locuri unde-au stăruit strămoşii...

Suceava'n zări s'a luminat de-odată...
Învăluiţi în slava ei curată,
Ei merg cântând, cu frunţile senine...

Tăceţi adânc! Păşiţi ca'n sfinte-altare!
Să nu-l treziţi din visuri seculare,
Să-şi vadă sfântul cuib pe mâini străine...

Panait CERNEA

BUCOVINĂ PĂMÂNT ROMÂNESC

Fecioară mândră, deseori râvnită
sub uragane ce şi-au plâns stihia,
tu ai purtat coroana aurită
prin bezna care ne-a distrus moşia.

Ca lanţul greu să nu te înconvoaie
te-ai prefăcut în piatra neclintirii
şi-aştepţi cu-acelaşi suflet de văpaie
simţind aproape ora izbăvirii.

Dacă durerea azi ţi-e prea fierbinte
suntem alături disperării tale,
timpul firesc te'mpinge înainte,
spre libertate - singura ta cale!

Fecioară de iubire, de legendă,
rugăciuni străbune te ocrotesc,
stă scris în sfintele hrisoave:
- Bucovină pământ românesc -

Florica DUMITRESCU

UN ISTORIC ROMÂN ANCORAT ÎN LUMEA CONTEMPORANĂ

(1927-2000)

- VII -

Prof.Univ. Dr.Nicolae CIACHIR

Urmare din numărul trecut

Oraşul Bolgrad, din Sudul Basarabiei, unde fusese cantonat un regiment românesc de artilerie, devenise acum o puternică bază militară sovietică: infanterie, artilerie, aviaţie, iar Ismailul şi portul Reni, baze ale flotilei dunărene.

Pentrucă Bolgradul se situa la circa 18 km. de comuna noastră, în materie de propagandă, intram în zona acestuia. Săptămânal, venea în comună un autobuz cu circa 10-15 ofiţeri tineri, în special locotenenţi, care vorbeau despre realizările marelui stat socialist. Deci, un fel de brigăzi mobile, care se plimbau în grupuri de câte 3-5 persoane şi intrau în vorbă cu oamenii.

S'a scris foarte mult că Sovieticii nu doreau un război; au încercat să-l evite, să respecte prevederile pactului Ribbentrop-Molotov, iar Stalin şi-a achitat cu conştiinciozitate obligaţiile de petrol, cărbune, grâu etc., faţă de Reich până în preziua războiului. Eu privesc acum lucrurile din interiorul Cortinei de Fier, unde graniţa era păzită în aşa fel, încât cu greu se puteau scurge informaţii. Ofiţerii care veneau în calitate de propagandişti, exprimau linia oficială a guvernului sovietic. Declarau răspicat că foarte curând se vor ciocni cu Germania, de altfel aveau frontiera comună prin împărţirea Poloniei, iar în Septembrie 1939, din greşeală, au nimicit câteva unităţi germane. Declarau că în viitorul război lupta se va da în afara graniţelor ţării şi în cazul cel mai nefericit pe fâşia de teritoriu pe care o ocupaseră în anii 1939-1941. Cântecul preferat cu care mărşăluiau militarii, comsomoliştii, chiar şi pionierii, începea astfel: *"Esli zavtra voina / Esli zavtra pohod / Budj sevondea k pohodu gotov..."* în traducere românească: *"Dacă mâine este războiul / Dacă mâine începe campania / Fii pregătit astăzi pentru ea"*.

Continui pe românește: *"Pe pământ, în ceruri şi pe mare / Vei zdrobi inamicul / Cu noi este iubitul nostru Stalin / Iar cu mână de fier / Spre victorie ne conduce Voroşilov..."*

Vedeţi că încă cultul personalităţii nu funcţiona integral, căci este pomenit şi numele primului mareşal al Uniunii Sovietice, Voroşilov. La acest cântec exista şi o parodie scornită de militari, care suna astfel şi pentru care, dacă te reclama cineva, luai cel puţin 10 ani puşcărie: *"Esli zavtra voina / Mă zarejám kabana / I postavim salo na polku"*, adică: *"Dacă mâine începe războiul / Noi vom tăia porcul / Şi vom pune slănina pe poliţă"*... Bineînţeles, în rusă totul rima.

Scriam în numărul trecut că mareşalul Timoşenko, Comisarul poporului pentru Apărare, era originar dintr'o comună nu departe de noi, Furmanca. Într'o zi, au anunţat că vine mareşaul să vadă casa părintească şi rudele şi au luat din saat

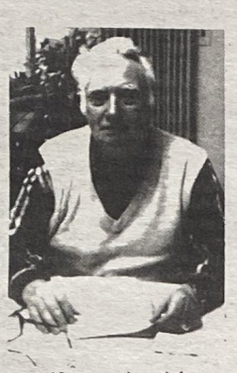

vreo 10 oameni, toţi foarte săraci (batraci-argaţi) care să participe la eveniment. În cuvântarea pe care a ţinut-o Timoşenko, a făcut şi o glumă: Venind la Furmanca, într'un fel şi-a stricat autobiografia. El declarase că părinţii aveau o casă sărăcăcioasă învelită cu stuf, pe când în realitate era destul de arătoasă şi acoperită cu tablă. De asemenea, dacă b rghezo-moşierimea română făcuse un basarabean mareşal, este vorba de Alexandru Averescu, nici puterea sovietică nu s'a arătat mai prejos.

În Iunie 1940, eu promovasem în clasa a III-a de liceu (la *"Sf. Dumitru"* din oraşul Ismail) şi acum, ca fiu de preot, nu aveam nici o şansă să continui şcoala acolo, mai ales că oraşul era port de frontieră şi puternică bază a flotilei dunărene. În plus, din Ismail au fost evacuaţi în câteva ore, sute de suspecţi, urmând să se stabilească la cel puţin 40 de km. de frontieră. La noi în comună funcţiona o şcoală primară cu 4 clase şi, fiind localitatea mare (avea peste 6.000 de suflete) şi aşezată pe un drum strategic între Cetatea Albă şi Bolgrad, puterea sovietică a înfiinţat o şcoală generală cu 7 clase. Deci, subsemnatul, cu 4 clase primare la bază şi două de liceu, urma să fiu acum elev în clasa a şaptea la mine în comună. Socotind că învăţământul sovietic este superior celui românesc, m'au dat înapoi cu o clasă şi am devenit elev în clasa a şasea.

Întregul învăţământ românesc a fost desfiinţat, urmând să se desfăşoare integral în limba rusă. După cum se ştie, la insistenţele lui Nichita Hruşciov, care era Prim Secretar al Partidului Comunist din Ucraina şi unul din locotenenţii lui Stalin, Sudul şi Nordul Basarabiei, ca şi Nordul Bucovinei şi zona Herţei au fost incluse la Ucraina. În consecinţă, pe lânga învăţământul în limba rusă, făceam zilnic câte două ore de ucraineană (limbă, literatură, istorie, geografie) şi două ore de germană săptămânal. Socoteau şi declarau deschis că viitorul inamic al URSS-ului va fi Reichul, iar populaţia trebuia să aibă noţiuni de germană, pentru a afla intenţiile inamicului. Aşa se argumenta de ce trebuia să învăţăm limba lui Goethe şi Schiller.

În anii ocupaţiei, la noi în comună s'au stabilit cu domiciliu permanent câţiva Sovietici. Un miliţian înalt, robust, ciupit de vârsat şi cu un smoc de păr care îi ieşea permanent de sub chipiu şi care rânjea prosteşte tot timpul. Instructoarea de pionieri (i se zicea pionerka) era probabil şi omul numărul unu al Securităţii sovietice în sat (GPU). Era micuţă de statură, drăguţă şi rupea pe româneşte, încerca să se facă utilă, să ajute mai ales cu sfaturi, pe unele femei bătrâne care locuiau singure. Tot Sovietici, erau directorul Şcolii de 7 ani din comună, un om tare cumsecade şi blajin, Ucraineanul Sidorenco şi soţia sa, Nadejda Sergheievna Hruşciova. Se ştia că era nepoata lui Nichita Hruşciov, alţii spuneau că era sora cea mai mică, iar alţii că era fiica omului în care era concentrată întreaga putere a Ucrainei. Era obiceiul ca femeile măritate să-şi menţină numele de domnişoară, căci în acea perioadă în Uniunea Sovietică se putea divorţa mai uşor decât în Las Vegas. Cu atâtea arestări, deportări, mutaţii de populaţii etc., divorţul era chiar necesar. Pleca cetăţeanul în interes de serviciu dela Moscova în Kazahstan, îi plăcea o persoană, se ducea la un oficiu (care se chema atunci prescurtat ZAX), plătea 20 de ruble şi era divorţat, iar peste o oră se însura cu alta, soţia primind prin poştă înştiinţarea că este liberă, fără soţ. În timpul războiului şi mai târziu, a fost lansată lozinca: *"Familia este nucleul societăţii"*. Nadejda Hruşciova era tânără, foarte frumoasă, cu un ten ieşit din comun şi cu o privire blândă. Familia Sidorenco avea doi copii, un băiat Vitea de circa 5 ani şi o fetiţă de cam 2 ani.

În rest, veneau tot felul de instructori, care stăteau doar câteva ore, să afle starea de spirit şi să dea directive.

Deoarece dela o şcoală primară cu 4 clase s'a trecut la un gimnaziu practic de 7 clase, au venit tot felul de profesori improvizaţi. Unii să-şi piardă urma, alţii să-şi câştige existenţa. Reţin pe profesorul meu de germană, care învăţa cot la cot cu noi, mai ales că se folosea scrierea gotică. Cetăţeanul fusese diacon la catedrala dela Bolgrad, se răspopise la cerere şi poate chiar din convingere, era fariseu, demagog, dar în permanenţă era parfumat, proaspăt bărbierit şi ca bărbat era frumos. Avea cam 40 de ani, vorbea afectat şi sexul slab dela şcoală era topit după individ. Era de naţionalitate rus, îl chema Novicov şi mintea că era frate cu Mihail Novicov care, în acea perioadă, era întemniţat la Doftana.

Dacă îl vedea pe tata pe stradă îl evita şi mi-a spus de vreo două ori, că părintele meu face o mare greşeală că persistă să fie preot, mie îmi strică viitorul, dar pe dânsul, în mod inevitabil Siberia îl va mânca. Biserica fiind despărţită de stat, căci URSS fusese declarat stat ateu, preotul nu avea leafă, nici pensie, doar venituri dela enoriaşi. Simpla exercitare a profesiunii de preot, într'un timp relativ scurt, se putea solda 90% cu puşcărie ori trimiterea în Siberia.

Dacă tata ar fi fost numai 3 zile primar sub autoritatea română, sau s'ar fi implicat în popularizarea vreunui partid politic, ar fi fost arestat în primele două luni ale ocupaţiei staliniste. Aşa era preot, nolens volens peste circa zece comune şi era în permanenţă solicitat la botezuri, nunţi, dar mai ales la înmormântări. Cu toată propaganda ateistă, ţăranul basarabean considera un sacrilegiu să-şi ducă mortul la groapă fără preot.

Pentru a renunţa la preoţie, cel în cauză trebuia să strângă tot satul la biserică - se făcea o mobilizare serioasă de către autorităţi - şi să le spună că o viaţă întreagă i-a minţit, că nu există Dumnezeu şi îşi cere iertare dela enoriaşii săi. Politrucul care regiza acest spectacol concluziona că preotul le spune acum purul adevăr, iar aviatorii sovietici cât de sus s'au înălţat în văzduh, nu l-au întâlnit niciodată. Dumnezeu cel bun şi adevărat stă la Kremlin, este tovarăşul Stalin, care are grijă ca toţi să trăiască în bunăstare, în linişte şi chiar în belşug. Ecaterina a II-a, ţarina întregii Rusii, în corespondenţa cu Voltaire, îi scria că mujicul rus bagă Duminica în oală nu o găină ca cel francez, ci un curcan - acum Stalin le permitea mult mai mult.

Într'o zi, pe uliţa plină cu praf, fusese o săptămână secetoasă, trecea o căruţă hodorogită la care era înhămat un cal costeliv, slăbănog, mânată de un individ cu un pardesiu ponosit şi legat cu sfoară, care colecta pene. Eram la poartă şi jegosul mă întreaba discret dacă acolo locuieşte preotul, căci vrea să-l vadă neapărat. Era în Aprilie ori Mai 1941. Îl strig pe tata, îl îmbrăţişează pe individ şi aflu că era preotul Tomencu, protodiacon la catedrala din Ismail, care renunţase la profesie. Fusese coleg cu tata la seminarul din Chişinău şi a renunţat la profesie, ca să nu le strice fetelor dosarul. Le-a mutat în altă localitate şi în fişele lor, figurează că tatăl este un om al muncii. În Iunie 1940, Părintele Tomencu, s'a îmbarcat cu familia şi cu ceva bagaje pe un vaporaş, care n'a mai ieşit din rada portului Ismail şi au scăpat cu fuga, dar cu bagajele confiscate. Vocea lui Tomencu, de bariton, făcea să vibreze catedrala (Soborul) din Ismail, dar acum umbla fugar şi colecta pene. După o sticlă de vin, lui Tomencu i-a revenit hazul cunoscut şi povestea cum cineva i-a spus într'o zi: *"Măi vagabondule, semeni izbitor cu popa Tomencu dela Ismail, dar acela era elegant, parfumat, era un adevărat domn"*. După masă a făcut o baie, mama i-a dat haine curate şi s'a bucurat că tata rezistă şi îşi exercită cu demnitate meseria. Când a murit tata în 1947 în Bucureşti, a oficiat şi el slujba împreună cu consilierul episcopal Ioan Hagiu şi alţi preoţi.

După 1944, după ce Armata Roşie a pătruns pe teritoriul României, următoarea mai recupereze mai întâi pe basarabenii care au fost nevoiţi să stea sub ocupaţie şi cunoşteau întregul mecanism sovietic. Astfel, în noaptea de 13 Iunie 1941, a fost prima mare deportare cu familii întregi, bărbaţii ajungând în Siberia, iar femeile în Asia Centrală. Am, din arhivă, tabelele cu deportaţii dela mine din comună, în acest lot plecând forţat 123 de persoane. Al doilea mare eşalon care trebuia să plece pe 28/29 Iunie 1941 n'a mai avut loc, deoarece izbucnise războiul. Cei luaţi pe 13 Iunie dela mine din sat au fost duşi cu camioanele, apoi îmbarcaţi în tren la gara Tobac (lângă oraşul Bolgrad). Unii în grabă, ori de frică, nu şi-au luat nici măcar o sticlă din care să bea apă. Deoarece au stat acolo mult, numai un singur membru al familiei era autorizat să aducă, să ia apă dela cişmeaua din gară. Incredibil, dar adevărat, unii părinţi neavând sticlă, au cărat cu gura apă pentru copii. Când s'a pus trenul în mişcare, pe vagoane scria: *"Dobrovolnâie pereselenţi"* (strămutaţi voluntari), iar pe platforma primului bouvagon câţiva Ruşi cântau din armonică şi chiuiau.

Un an sub ocupaţie sovietică, m'a maturizat enorm, încât, ajungând în 1946 student la Facultatea de Istorie a Univeristăţii Bucureşti (atunci îi spunea Facultatea de Litere), aveam mai multă experienţă politică privind cunoaşterea comunismului sovietic, decât profesorii mei: C.C. Giurescu, George Brătianu, Ion Hudiţă, George Călinescu şi mulţi alţii. Astfel C.C. Giurescu, care fusese rezident regal, Ministrul Propagandei, Secretar General al Frontului Renaşterii Naţionale, s'a întors din Turcia cu familia, ca să fie deputat în primul parlament aşa-zis democrat din Noembrie 1946.

Ţările Române şi în special Moldova, în Evul Mediu aveau strânse legături cu statul polonez şi în special cu Galiţia, cu oraşul Lemberg (Lwow). În 1946 zona era inclusă în URSS, ca în cazul Basarabiei şi Bucovinei. Plecând de aici, profesorul Giurescu, socotindu-se ca şi Argetoianu, politician versat, că îi va îmbrobodi pe Ruşi să-i uite trecutul politic, ţine două conferinţe unde laudă splendidele relaţii între Rusia medievală şi Moldova. Am asistat la aceste două expuneri, în 1946 şi 1947, profesorul umflându-se în pene ce grozav a fost. Eu, tânărul student îl şi vedeam foarte aproape de porţile puşcăriei, unde a şi intrat curând. A doua zi după proclamarea Republicii Populare Române, adică la 31 Decembrie 1947, m'am întâlnit întâmplător cu Dinu Giurescu pe Calea Victoriei. Era speriat, copleşit de evenimente şi îi era frică să nu i se întâmple ceva rău tatălui său. I-am spus, Dinule, s'ar putea ca tatăl tău să aibă neplăceri vremelnic, dar profesorul Giurescu este unul din marii noştri istorici şi orice regim va avea nevoie de dânsul. Iată, marelui istoric sovietic, academicianul E.V. Tarlé, pentrucă 10 zile a fost Ministru de Externe în guvernul provizoriu din 1917, puterea sovietică i-a dat 10 ani de puşcărie. Apoi a fost reabilitat şi circula în întreaga lume. Mi-a spus că l-am înveselit. Dinu Giurescu trăieşte şi poate confirma discuţia noastră.

REÎNNOIŢI-VĂ ABONAMENTUL LA "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

Corespondenţă specială din Sydney, dela trimisul nostru la Jocurile Olimpice

2000

SIMFONIA ALBASTRĂ PENTRU OLIMPIADA MILENIULUI

Cristina VLADU

Dacă există vreo urmă de îndoială că regia festivităţii de deschidere a ultimelor Jocuri Olimpice din acest milleniu nu va reuşi să depăşească imaginaţia Americanilor la ediţia din Atlanta '96, Australienii au demonstrat că *"show-ul mileniului"* merită din plin această titulatură.

Vreme de aproape patru ore, peste 110.000 de spectatori care au umplut până la refuz tribunele Stadionului Olimpic din Homebush-Bay, situat la 14 kilometri de Syndey, au fost delectaţi cu un spectacol grandios, în care jocurile de lumini, focurile de artificii, acordurile muzicale şi, nu în ultimul rând, scenografia simbolică a istoriei australiene, au fost îmbinate superb şi puse în scenă de faimosul organizator Rick Birch, cel care a fost maestru de ceremonii la ediţiile olimpice dela Barcelona şi Atlanta.

Ca să nu mai vorbim de miliardele de telespectatori, spectacolul mileniuliu fiind transmis în direct în peste 150 de ţări din toate colţurile lumile lumii.

La aproape 15.000 de kilometri de locul de baştină al Jocurilor Olimpice, ieri seară, 11.000 de sportivi, reprezentând 200 de state, şi-au dat întâlnire pe pista unei bijuterii arhitectonice, pentru care Australienii au cheltuit peste 350.000 de dolari.

Regizorul festivităţii de deschidere, Rick Birch, promitea în urmă cu doar două zile că pe 15 Septembrie *"veţi fi purtaţi pe creasta unui val"*. Şi a avut dreptate. A fost o simfonie albastră în onoarea Olimpiadei Mileniului, culoarea albastră fiind predominantă pe toată durata spectacolului, simbolizând Oceanul.

România a fost şi ea prezentă, nu numai prin delegaţia olimpică. Dan Potra, un Român plecat în urmă cu ani la Antipozi, a realizat costumaţia artiştilor care au reuşit, într'o regie superbă, să aducă în prim-plan întreaga istorie zbuciumată a Australiei. O altă prezenţă românească a fost cea a Nadiei Comăneci. Pe un drapel albastru uriaş, coborît din înaltul tribunelor, organizatorii au prezentat cu ajutorul unui proiector ultraperformant imagini cu legendele olimpice. La un moment dat, a apărut *"zeiţa Olimpiadei dela Montreal"*, Nadia Comăneci, imaginea primei gimnaste care a obţinut nota 10 într'un concurs olimpic, fiind aclamată nu numai de membrii comunităţii româneşti din Australia.

După grandiosul spectacol, care a durat aproape două ore, a urmat parada delegaţiilor, sportivii, tehnicienii şi oficialii (n.red. - cea mai numeroasă participare din istoria Olimpiadelor), parcurgând în uralele publicului o tură pe stadion.

Port-drapelul delegaţiei României, care a apărut pe stadion la ora 21.50 (ora 13.50 la Bucureşti), a fost Elisabeta Lipa. De altfel, marea majoritate a purtătorilor de drapel a fost formată din sportive, la această ediţie împlinindu-se 100 de ani dela apariţia primei femei în cadrul întrecerilor dela Jocurile Olimpice.

Preşedintele CIO, Juan Antonio Samaranch, care a luat loc în tribuna oficială alături de preşedinţii de state şi de numeroase personalităţi politice, culturale şi sportive, a solicitat ca celebra Dawn Fraser, o legendă a naţiei mondiale, să fie desemnată *"Prima Doamnă a Olimpiadei"*, rezervându-i un loc chiar în dreapta sa.

O altă premieră a fost înregistrată în delegaţia Italiei, baschetbalistul Karl Myer, fiind primul port-drapel italian de culoare.

Drapelul olimpic a fost înălţat pe catargul pe care va flutura până la 30 Septembrie, după ce a fost purtat cu mare fast de opt celebrităţi sportive ale sportului australian. Corul *"Millenium"* al comunităţii greceşti dela Antipozi a intonat imnul olimpic, după care Guvernatorul general al Australiei, Sir William Deane, a declarat deschisă ediţia JO 2000.

Atracţia spectacolului de ieri seara a fost, fără'ndoială, momentul aprinderii flacării olimpice. Urcată pe un podium inundat de apă, ultima purtătoare a torţei olimpice, Cathy Freeman, speranţa Australiei în proba de 400 m, a aprins flacăra olimpică într'o regie care a uluit întreaga asistenţă.

Vom reveni în numărul viitor cu relatări dela Olimpiada Mileniului, Sydney 2000.

AVOCATUL ION PORA S'A STINS DIN VIAŢĂ

- 28 Ian. 1910 - 27 Aug. 2000 -

Uniunea Avocaţilor din România, preşedintele Călin Zamfirescu, preşedinte de onoare Victor Anagnoste, decanul Baroului Bucureşti, Toma Dragomir şi consilierii Baroului Bucureşti au aflat cu adâncă durere vestea trecerii în nefiinţă a aceluia care a fost distinsul avocat ION PORA, maestru al barei româneşti, care a slujit justiţia cu abnegaţie timp de mai bine de jumătate de veac.

Ion Pora şi-a început activitatea ca magistrat şi apoi, pentru o scurtă perioadă, a condus Direcţia Notariatelor de Stat şi a Jurisconsulţilor din Ministerul de Justiţie, dând dovadă de un înalt spirit de dreptate şi abnegaţie faţă de actul de justiţie. În calitatea sa de director în cadrul Ministerului de Justiţie, a ajutat numeroşi avocaţi, victime ale procesului de epurare politică practicat de regimul comunist, să-şi găsească un mijloc de subzistenţă, fie ca jurisconsulţi sau ca notari de stat. S'a dedicat, apoi, cu mult talent şi adâncă dăruire muncii de avocat, ridicând la un înalt nivel profesional apărarea celor care, fie în procese penale, fie civie, apăreau în faţa instanţelor de judecată. Astfel, în întreaga sa activitate de avocat, a slujit înţelegerii şi apărării celor care aveau ceva de spus justiţiei în vederea salvării vieţii, integrităţii, demnităţii şi patrimoniului lor.

A condus timp de 14 ani, în calitate de Preşedinte al Colegiului de Avocaţi Bucureşti, destinele unei mari părţi a avocaturii româneşti, reuşind, în anii grei ai dictaturii comuniste, să protejeze profesia şi să-i dea importanţa cuvenită.

A luptat şi a reuşit în mare măsură să apere pe avocaţi de imixtiunile în cadrul profesiei ale anumitor organe represive, refuzând şi interzicând, de nenumărate ori, să dea relaţii despre avocaţi şi procesele pe care aceştia le aveau angajate.

Ca o recunoaştere a tuturor meritelor sale a fost ales de Consiliul Baroului preşedinte de onoare, pe viaţă, al acestui organ de conducere a avocaturii bucureştene.

Încheindu-şi activitatea profesională, deşi avea încă multă vigoare fizică şi intelectuală, a emigrat în Canada împreună cu soţia sa, distinsa pictriţă Amelia Pora, pentru a fi alături de cele două fiice şi de nepoţi. Şi-a venerat familia, fiind un soţ şi tată exemplar.

Acum, când nu mai este printre noi, importanţa pe care a avut-o prezenţa sa în obştea avocaţială devine şi mai clară. Deşi de aproape 12 ani maestrul era departe, fiecare ne gândeam în linişte la el, învăluindu-l în aura luminoasă a unei amintiri blânde.

A fost un Om care a iubit oamenii şi s'a dedicat lor.

Dumnezeu să-l ierte! Să-i fie ţărâna uşoară!

IN MEMORIAM!

DORINA GABOR

În ziua de 23 August 2000, zi de doliu pentru patria ei iubită, s'a stins din viaţă la Viena, mama refugiaţilor, aşa cum era cunoscută Dorina Gabor.

Născută Bălăşoiu, în ziua de 8 Septembrie (Sfânta Măria Mică) la Curtea de Argeş.

Mare parte a vieţii ei a dedicat-o activităţii anticomuniste, în special în sprijinul refugiaţilor români din Austria, în perioada 1956 (dela primul refugiat român), până în 1990 (închiderea lagărului Traiskirchen).

Slujba înmormântării oficiată de preotul paroh al Capelei Ortodoxe Române din Viena, a avut loc pe data de 1 Septembrie 2000.

Să-i fie ţărâna uşoară!

TEOLOGUL CRĂCEA NICOLAE

Din buchetul cu nestemate valori ale lumii legionare, la 30 Mai s'a desprins una dintre cele mai reprezentative şi desăvârşite personalităţi din rândul de ieri al tineretului şi vârsnicilor naţionalişti din România: Crăcea Nicolae.

Întruchipa în el un număr de virtuţi morale şi creştine şi, în egală măsură, poseda calitatea luptătorului, aflat pe baricada idealului naţionalismului românesc.

Încă din perioada liceală, în cadrul *"Frăţiilor de Cruce"* a început să primească cele dintâi îndrumări, străduindu-se a-şi însuşi încetul cu încetul principiile noului crez al generaţiei sale. Continuă pregătirea în viaţa studenţească. De aici încolo, toată viaţa şi-a dedicat-o luptei pentru afirmarea legionară pe meleagurile Patriei noastre.

A cunoscut severitatea regimului temniţelor comuniste vreme de 16 ani.

Până la sfârşitul vieţii a rămas un om al principiilor şi comportării morale, fără a le face vreun rabat. S'a dovedit a fi neîndurător în această privinţă. Biciuia veleitarismul, carierismul, cu un cuvânt tot ce ar fi adus o umbră conduitei recomandată unui adevărat portdrapel al idealului legionar.

Aşa a rămas până la sfârşit, când inima i-a încetat să bată.

Acum, la despărţirea de lumea aceasta trecătoare, îţi spunem *"la revedere"*, acolo sus, camarade Crăcea Nicolae.

NOUTĂŢI EDITORIALE

Culegerea de poezii-document ale emigranţilor din perioada 1900-1918, a prof. Doru Munteanu, o puteţi procura scriind la adresa:

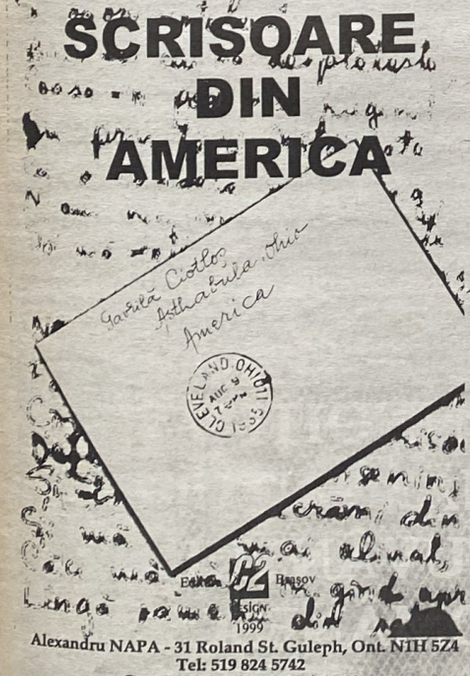

Alexandru NAPA - 31 Roland St. Guleph, Ont. N1H 5Z4
Tel: 519 824 5742
Costul unui volumeste: $ 10.00

EDITORIALE

Dl. Tudor Murgoci

39 Niagara Rd., Kitchener, Ont., N2B 1T1

Puteţi procura dela adresa de mai sus, următoarele cărţi:

DIN ŢARA LUI CAIN - de D.PHILLIP memoria golgotei personale	$ 20.00	ÎNTOARCEREA DIN INFERN amintirile unui deţinut politic de Ion CÂRJĂ	$ 22.000
POEZII DIN ÎNCHISORI culegere de Zahu PANĂ	$ 20.00	ROMÂNIA ŞI SFÂRŞITUL EUROPEI amintiri din ţara pierdută de Mihail STURDZA fost Ministru al Afacerilor Externe	$ 25.00
CU ACUL PE SĂPUN poezii de Zahu PANĂ	$ 18.00	804 ZILE ŞI NOPŢI ÎN LANŢURILE MORŢII de Vasile BLĂNARU-FLAMURA	$ 22.00
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN (1919-1939) culegere de texte	$ 20.00	CETĂŢI SFĂRÂMATE schiţe şi nuvele de N.NOVAC	$ 7.00
NĂZUINŢI ŞI DEZNĂDEJDI de Petru GHEORGHEONI	$ 10.00	AMINTIRI DIN ÎNCHISOARE de Nicolae DIMA	$ 15.00
SÂNGELE TEMNIŢEI şi POEME de Radu GYR	$ 15.00	DINCOLO DE ABJECŢIE de Radu. N.CISMĂŞEANU	$ 10.00
POEZII ALESE şi ŞOIMI PESTE PRĂPASTIE deNichiforCRAINIC	$ 15.00	INIMI ZĂVORÂTE poezii de Petru C.BACIU	$ 10.00
CĂLĂU ŞI DIPLOMAT, VIŞINSKI, PUMNUL LUI STALIN ÎN ROMÂNIA de Adrian GRIGOROPOI	$ 15.00	EXIL -OAMENI ŞI IDEI- de Silvia CONSTANTINESCU	$ 10.00
ISTORIA POLITICĂ A EUROPEI DELA NAPOLEON LA STALIN de N.CIACHIR	$ 20.00	TEMELIE DE VEAC NOU poezii de Vasile MILITARU	$ 10.00
ISTORIA RELAŢIILOR INTERNAŢIONALE dela Pacea Vestfalică (1648) până în contemporaneitate (1947) de N.CIACHIR	$ 20.00	STROPI DE ROUĂ poezii de Vasile MILITARU	$ 10.00

La fiecare comandă se adaugă costul expediţiei

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

UNELE PARTIDE NU AU FĂCUT PUBLICE DONAŢIILE PRIMITE

Potrivit unui studiu realizat în cadrul programului *"Transparenţă, Încredere, Democraţie"*, finanţat de Fundaţia pentru o Societate Deschisă, se prezintă şi se comentează donaţiile primite şi declarate de partidele politice.

Astfel, în 1999, PD - Bucureşti a primit donaţii dela societăţile comerciale din Reghin, Târgu Mureş şi Târnăveni, dela o casă de schimb valutar, fără să declare dacă sumele erau destinate partidului sau filialei Bucureşti.

Partidul Umanist Român - Bucureşti a primit, în acelaşi an, sume de bani dela CRIVCO INT, GRIVCOSRL, BENEFICA S.A şi 35 de milioane de lei dela Dan Voiculescu, fără să declare dacă donaţiile erau numai pentru filială sau pentru întreg partidul.

Potrivit studiului, în 1999, PDSR, PNR şi PUR nu au făcut publice listele donatorilor. Partidul Democrat a primit donaţii dela Nicolae Stănculescu, Alexandru Sassu, dela Adrian Severin şi dela persoane juridice, Societatea Com Minerva şi RTC Holding Bucureşti, Puiu Haşoti a dat pentru PNL 15 milioane de lei, în timp ce Remus Opriş a donat PNŢCD 20 de milioane de lei, iar Ion Diaconescu trei milioane de lei, în 1997. PD a mai primit donaţii în valoare de aproximativ 170 milioane de lei dela S.C. Daewoo S.A. şi S.C. Roman Trading S.A.

PNL a avut ca donatori societăţile Apullum şi Grup Imobiliar şi pe Viorel Cataramă, cu zece milioane lei.

Donaţiile făcute în acest an formaţiunilor PDSR, PUR, PNR şi PS nu au fost publicate. PD a primit donaţii mai mari de zece salarii de bază minime pe ţară dela Victor Babiuc şi dela Bogdan Niculescu Duvăz. PDSR a primit, în acelaşi an, peste 300 de milioane de lei dela persoane fizice şi 30 de milioane de lei dela Consiliul PDSR al Consiliului judeţean Buzău.

În cazul PNL donatorii mai importanţi au fost Puiu Haşotti şi Decebal Traian Remeş, precum şi Fundaţia Română pentru Libertate (aproximativ 30 de milioane).

Partidul Noua Românie a primit, o donaţie de aproape 40 de milioane de lei dela Banca Columna. PNŢCD a declarat ca principali donatori pe Remus Opriş, Gabriel Ţepelea, Ulm Spineanu, Christina Rădulescu şi Ion Rădulescu.

Datele prezentate au fost furnizate de Redacţia Părţii a IV-a din Monitorul Oficial.

A MURIT DEM RĂDULESCU

Actorul Dem Rădulescu a încetat din viaţă la Telega, în urma unui stop cardiac, la vârsta de 69 de ani. Trupul neînsufleţit va fi depus la Teatrul Naţional din Bucureşti, înmormântarea urmând să aibă loc la Cimitirul Bellu, informează UNITER. Dem Rădulescu a absolvit Institutul de Teatru din Bucureşti în 1954, devenind unul dintre cei mai reputaţi artişti de comedie. Filmul său de debut a fost *"Secretul cifrului"* (1959), în regia lui Lucian Bratu, urmat de alte câteva zeci de pelicule care s'au bucurat de un real succes din partea publicului. Printre acestea se numără *"Dragostea la zero grade"* (regia Geo Saizescu), *"Şapte băieţi şi o strengăriţă"* (regia Bernard Borderie), *"Brigada Diverse în alert"* (regia Mircea Drăgan), *"Veronica"* (regia Elisabeta Bostan), *Astă-seară dansăm în familie"* (regia Geo Saizescu), *"Eu, tu şi Ovidiu"* (regia Geo Saizescu), *"Braţele Afroditei"* (regia Mircea Drăgan), *"Chiriţa în Iaşi* (regia Mircea Drăgan), *"A doua cădere a Constantinopolului"* (regia Mircea Mureşan).

VALOAREA LEULUI

Moneda naţională a pierdut, dela 1 August, aproape 7% în raport cu dolarul. Cursul valutar al leului raportat este de 23.574 lei/dolar.

CREŞTEREA ECONOMICĂ

Consilierul primului ministru, Adrian Vasilescu spune că în România se va înregistra o creştere economică mai mare decât cea prognozată. Creştere prognozată de guvern a fost de 1,3%, deja, însă, la sfârşitul semestrului s'a ajuns la 2,1 la sută. Acest lucru, a spus Vasilescu, se datorează creşterilor investiţiilor, cât şi exporturilor. Exporturile au ajuns la valoarea de 5 miliarde de dolari în şase luni. Ca urmare a acestor creşteri, se preconizează şi mărirea veniturilor, ceea ce va duce la creşterea consumului, la o cerere solvabilă şi, implicit, la o producţie mai mare.

Comitetul Naţional pentru Statistică (CNS) informează că Produsul Intern Brut (PIB) al României, în primul trimestru al acestui an, a fost de 288.285,2 miliarde lei, în creştere, în termeni reali, cu 2,1 % faţă de perioada similară din 1999.

PREŢURILE CRESC DIN NOU

Cele mai semnificative creşteri de preţuri au fost consemnate la fasole boabe, cu aproape 23%, la mălai, cu circa 11%, carne de porcine, cu 8,2%, preparate de carne, cu 6,3%, brânză de oaie, cu 5,5%, ulei comestibil, cu 4,5%. În schimb s'au ieftinit cartofii, o serie de legume şi fructe, precum şi ouăle.

Alte scumpiri au fost înregistrate la cărţi, ziare, reviste - cu 4,9%, lacuri şi vopsele - 4,5%, energie electrică - 4,4%, medicamente - 2,8%. Tarifele la servicii s'au majorat cu 2,7%, transportul aerian s'a mărit cu 10,5%, iar transportul urban s'a scumpit cu 8,4%.

SPRIJIN FINANCIAR

România va beneficia de un sprijin financiar, din partea Guvernuui danez, de peste şapte milioane de dolari pentru protecţia şi îmbunătăţirea stării factorilor de mediu, atât urban cât şi cel rural. Fondul danez pentru sprijin destinat mediului a fost înfiinţat în anul 1993, constituind baza asistenţei de mediu acordat ţărilor central şi est europene.

MEMBRII SINODULUI BISERICII ORTODOXE ROMÂNE ACUZAŢI DE COLABORATORI CU SECURITATEA

Publicistul Gabriel Andreescu a cerut Colegiului Consiliului Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii (CNSAS) deconspirarea eventualei calităţi de agent sau colaborator a unor membri ai Sinodului. Colaborarea pe faţă, cu regimul comunist, a unor înalţi ierarhi ai BOR prin susţinerea politicii Partidului Comunist Român, dezvăluirile Mitropolitului Nicolae Corneanu referitoare la colaborarea înalţilor ierahi cu Securitatea, precum şi dezvăluirile din arhivele KGB potrivit cărora Patriarhul Alexei al Rusiei (cu care Patriarhul Teoctist are o relaţie confesională) şi cu alţi patru din şase membri ai Sfânului Sinod din Rusia erau agenţi acoperiţi, duce la concluzia că, este greu de crezut ca în România modelul controlului bisericilor de către regimurile comuniste era diferit.

MINISTRUL MUNCII ŞI-A DAT DEMISIA

In semn de solidaritate cu prefecţii PSDR demişi în şedinţa Guvernului, Ministrul Muncii şi Protecţiei Sociale, Smaranda Dobrescu, membră a PSDR, i-a soliciat Premierului Mugur Isărescu să-i primească demisia din funcţie.

Prefecţii eliberaţi din funcţie, datorită fuziunii PDSR cu PSDR sunt: Apostu Sorin, prefect adjunct din Hunedoara, Popescu Mircea, subprefect al judeţului Caraş-Severin şi Munteanu Valentin, subprefect al judeţului Galaţi.

Preşedintele PSDR, Alexandru Athanasiu, anunţase înainte, că partidul său îşi va retrage reprezentanţii din Guvern şi din administraţia locală de stat, în urma fuziunii cu PDSR. Viitoarea fuziune a PDSR şi PSDR se va numi Partidul Social Democrat.

În locul Smarandei Dobrescu a fost numit un ministru interimar al MMPS, proaspăt membru PNL, Norica Nicolai.

PREŞEDINTELE DE ONOARE AL PSDR, SERGIU CUNESCU, ESTE NEMULŢUMIT

Printr'o scrisoare deschisă, Sergiu Cunescu se declară indignat faţă de alianţa făcută de partidul său, cu PDSR. În această scrisoare el spune că PDSR, născut printr'o conspiraţie în întunecimile PCR, a preluat puterea printr'un proces stalinist şi un asasinat politic. În opinia sa, preşedintele PDSR, Ion Iliescu este văzut de Europa, încă din 1990, ca parte a troicii Miloşevici-Iliescu-Meciar. El a cerut colegilor de partid să dea prioritate principiilor şi valorilor statutare şi procedurilor democratice.

După părerea lui Cunescu, motivele care au stat la baza alianţei cu PDSR şi PUR sunt lipsa de curaj faţă de pragul electoral de cinci la sută, lipsa de imaginaţie în realizarea unei campanii electorale credibile şi un oarecare oportunism, care a pătruns în PSDR.

PARTIDUL LIBERAL AL BRĂTIENILOR (PNL-B) URMEAZĂ SĂ FIE PRIMIT ÎN CDR 2000

Noua formaţiune liberală (PNL-B), rezultat din fuziunea dintre Partidul Liberal Monarhist din România (PLMR) şi Mişcarea Naţional Liberală a foştilor fruntaşi desprinşi din PNL, doreşte să se orienteze către CDR 2000. Această formaţiune va susţine candidatura Premierului Mugur Isărescu la preşedinţie. Congresul noii formaţiuni PNL-B a ales ca preşedinte pe Ministrul Finanţelor, Decebal Traian Remeş şi are ca preşedinte de onoare pe Ioana Brătianu. Ca vicepreşedinţi au fost aleşi Vicenţiu Găvănescu şi Sorin Botez, toţi foşti membri ai PNL.

Mircea Ionescu Quintus a declarat că va contesta în justiţie folosirea de către foştii disidenţi din partid a titulaturii de Partid Naţional Liberal al Brătienilor, iar primirea lor în CDR 2000 va împiedica o colaborare viitoare între PNL şi Convenţie.

MARIAN MUNTEANU CANDIDAT LA PREŞEDINŢIE

Alegerea lui Marian Munteanu candidat la Preşedinţie din partea Alianţei Naţionale (formată din PUNR - T. Mohora şi PNR - V. Măgureanu) a fost susţinută de Congresul Extraordinar al acestei formaţiuni. Răspunzând la o serie de întrebări ale delegaţilor, Marian Munteanu a declarat că el a renunţat să se pronunţe pentru monarhie deoarece Constituţia adoptată de Parlament statuează ca formă de guvernământ republica. Întrebat cum va reuşi să colaboreze cu foştii membri PCR, Munteanu a precizat că şi el a făcut parte din acest partid, şi că nu este o problemă dacă cineva a fost membru PCR, ci dacă a participat la acele *"structuri mafiote internaţionaliste"*. Munteanu a mai declarat că nu este responsabil pentru evenimentele din 13-15 Iunie 1990, deoarece, din punctul său de vedere, manifestaţiile de protest au încetat în mod oficial în 24 Mai. Cât priveşte relaţiile cu PNŢCD, el a precizat că nu a făcut parte din acest partid, ci a avut numai relaţii cu persoane din cadrul acestui partid.

În opinia fostului director al SRI, Virgil Măgureanu, actualul preşedinte executiv al Alianţei Naţionale, Marian Munteanu are o biografie *"limpede"* şi el îl susţine în candidatura pentru funcţia de şef al statului.

STUDENŢII NU-L SUSŢIN PE MARIAN MUNTEANU

Asociaţia Studenţilor din Universitatea Bucureşti (ASUB) nu susţine candidatura lui Marian Munteanu la preşedinţie. Preşedintele ASUB, Gabriel Ispas, a declarat că *"este un risc enorm să susţinem un asemenea candidat, care nu a venit încă cu nici o propunere concretă. De altfel, e o aberaţie ca un monarhist convins să candideze la funcţia de preşedinte. Această gafă a făcut-o şi Radu Câmpeanu când l-a propus pe rege pentru această funcţie"* a spus Ispas.

SPORT

GHEORGHE POPESCU A RENUNŢAT LA ECHIPA NAŢIONALĂ

Preşedintele Federaţiei Române de Fotbal (FRF), Mircea Sandu, a declarat că a fost surprins de decizia lui Gheorghe Popescu de a se retrage din reprezentativa României.

Când a fost la Istambul, Mircea Sandu, a stat de vorbă cu Popescu şi cu Hagi. Primul i-a declarat că el nu poate onora partida cu Lituania, dar va participa le celelalte întâlniri. În schimb Gheorghe Hagi a spus dela început, că nu mai are rezistenţa fizică necesară pentru a lupta pe două fronturi, adică la naţională şi la echipa de club.

ROMÂNIA - LITUANIA 1-0 (0-0)

În cadrul preliminarelor Cupei Mondiale de Fotbal, care se vor desfăşura în Japonia şi Coreea, în 2002, naţionala României a învins cu greu echipa Lituaniei cu scorul 1-0. Mijlocaşul Constantin Gâlcă, care nu a fost folosit în meciul cu Lituania, a declarat că echipa naţională a jucat prea defensiv în faţa unei formaţii care nu şi-a dorit să atace.

În grupa a 8-a din care face parte România, se găsesc selecţionatele Italiei, Ungariei, Lituaniei şi Georgiei. La întâlnirea desfăşurată la Budapesta, Ungaria şi Italia au terminat la egalitate, cu scorul 2-2.

Noul antrenor al naţionalei noastre, Ladislau Boloni, a declarat că nimeni nu trebue să ascundă realităţile fotbalului românesc, care are limitele sale. Aceste limite au fost mascate de generaţia de aur din ultimii zece ani, care au adus rezultate bune, însă, în prezent, mulţi jucători au spus adio echipei naţionale, a precizat Boloni.

DINAMO A RENUNŢAT LA DĂNUŢ LUPU

Conducerea clubului Dinamo nemulţunită de randamentul fotbalistului Dănuţ Lupu, a cerut rezilierea contractului, lucru acceptat şi de jucătorul Lupu, datorită faptului că i s'au imputat rezultate slabe în ultima perioadă. Lupu fusese transferat în această vară dela Rapid Bucureşti.

ECHIPA DE HANDBAL TINERET, CAMPIOANĂ

Reprezentativa de handbal a României a câştigat la Saint-Raphael, Campionatul European de tineret, învingând în finală cu scorul de 30-28, selecţionata Rusiei.

ECHIPA NAŢIONALĂ DE FOTBAL A TINERETULUI

Reprezentativa de tineret a României a învins, pe stadionul Cotroceni, selecţionata Lituaniei, cu scorul de 2-0 (1-0), într'o partidă contând pentru preliminarele Campionatului European de fotbal din anul 2002.

FLORIN RĂDUCIOIU S'A REÎNTORS LA DINAMO

Atacantul român Florin Răducioiu a anunţat că a semnat un contract pentru o perioadă de un an cu formaţia Dinamo Bucureşti.

ROMÂNIA ARE ŞANSE ÎN CUPA DAVIS

Căpitanul nejucător al echipei de Cupa Davis a României, Florin Sergărceanu, a declarat că formaţia română are şansa a doua în partida cu reprezentanta Germaniei. Echipa României vă întâni, în perioada 9 - 11 Februarie 2001, în deplasare, formaţia Germaniei în primul tur al Grupei Mondiale a Cupei Davis.

Ultima întâlnire dintre echipele României şi Germaniei a avut loc în perioada 24-26 Septembrie 1999, la Bucureşti, jocul fiind câştigat, cu scorul de 4-1 de jucătorii germani.

RAPID BUCUREŞTI ŞI FC LIVERPOOL

În manşa întâi a primului tur al Cupei UEFA, echipa Rapid Bucureşti a fost învinsă, cu scorul de 1-0 (1-0), de formaţia engleză FC Liverpool, pe stadionul Giuleşti.

CLASAMENTUL DIVIZIEI A -ETAPA 6-

1.	STEAUA	6	4	2	0	16-10	14 (+5)
2.	UNIVERSITATEA	5	3	1	1	7-4	10 (+4)
3.	ROCAR	6	3	1	2	14-12	10 (+1)
4.	FCM BACĂU	6	3	1	2	12-10	10 (+1)
5.	PETROLUL	6	3	2	2	8-6	10 (+1)
6.	OŢELUL	6	3	1	2	10-9	10 (+1)
7.	FC BRAŞOV	6	3	1	2	3-2	10 (+1)
8.	FC ARGEŞ	5	3	0	2	7-9	9 (0)
9.	RAPID	5	2	1	2	6-5	7 (-2)
10.	DINAMO	5	2	1	2	7-7	7 (+1)
11.	ASTRA	6	2	1	3	6-7	7 (-2)
12.	FORESTA	5	2	1	2	7-9	7 (+1)
13.	GLORIA	6	1	2	3	5-7	5 (-4)
14.	FC NAŢIONAL	5	1	1	3	8-9	4 (-5)
15.	GAZ METAN	6	1	1	4	5-7	4 (-5)
16.	CEAHLĂUL	6	0	2	4	3-11	2 (-7)

Meciurile Universitatea Craiova - FC Naţional, Dinamo Bucureşti - FC Argeş, Foresta Fălticeni - Rapid Bucureşti s'au disputat după încheierea ediţiei ziarului nostru.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

SALARIZAREA MAGISTRAŢILOR

Procurorii sunt nemulţumiţi de modificările aduse Legii privind salarizarea magistraţilor, întrucât se diminuează drepturile băneşti cu 30 la sută, procent ce reprezenta sporul de ancheta. Ordonanţa adoptată de Guvern la începutul acestei luni pentru modificarea şi completarea Legii nr. 50/1996, privind salarizarea şi alte drepturi ale magistraţilor, menţine acordarea sporurilor de vechime şi fidelitate pentru procurori-anchetatori, dar elimină sporul de anchetă.

Magistraţii beneficiază acum de un adaos la îndemnizaţia de încadrare lunară, în raport cu vechimea efectivă, calculat astfel, în procente, la îndemnizaţia brută de încadrare: dela 5 la 10 ani - 5%, dela 10 la 15 ani - 10%, dela 15 la 20 ani - 15%, peste 20 de ani - 20%. O valoare de referinţă sectorială de 1.140.800 lei, îndemnizaţia procurorului general din Parchetul de pe lângă Curtea Supremă de Justiţie va avea un coeficient de multiplicare de 17.500, cea a procurorului general din Curtea de Apel şi din parchetele de pe lângă Curţile de Apel de 15.500, iar cea a prim-procurorului din Tribunal de 14.500. Magistraţii (ca şi poliţiştii) care nu beneficiază de locuinţă proprietate personală sau cărora nu li s'a atribuit o locuinţă de către autorităţile administrative publice locale au dreptul la compensarea diferenţei dintre chiria ce s'ar stabili pentru o locuinţă de serviciu şi chiria plătită efectiv pe baza unui contract de închiriere. Orele de lucru din dispoziţia conducătorului instanţei sau parchetului, peste durata normală a timpului de muncă sau în zilele de sărbători legale, cu excepţia magistraţilor, pot fi plătite cu un spor de 100% din salariul de bază.

VIOREL HREBENCIUC ACUZAT

Biroul de presă al Ministerului Public a informat că procurorii Secţiei anticorupţie din cadrul Parchetului Curţii Supreme de Justiţie au înaintat Ministrului de Justiţie, Valeriu Stoica, dosarul privind editarea albumului *"Eterna şi fascinanta Românie"* cu propunerea de ridicare a imunităţii parlamentare a deputatului PDSR Viorel Hrebenciuc.

Albumul, intitulat *"Eterna şi fascinanta Românie"*, a fost realizat în străinătate, de editura franceză Group Saintonge şi urma să fie distribuit în 144 de ţări. Bancorex a acceptat sponsorizarea proiectului, în valoare de peste cinci milioane de dolari. Din această sumă, un milion şi jumătate de dolari a fost virat în contul editurii franceze. Din comanda iniţială de 96.000 de exemplare, în ţară nu au ajuns decât câteva mii.

Ancheta privind derularea contractului de editare a albumului a fost declanşată de către poliţie, în urma sesizării lui Florin Ionescu, fost preşedinte al Bancorex. Viorel Hrebenciuc ar fi semnat, în calitate de secretar general al Guvernului, contractul de editare.

Deputatul PDSR Viorel Hrebenciuc, acuzat în acest scandal, consideră total nefondate acuzaţiile formulate impotriva sa. Toate aceste atacuri, în plină campanie electorală, fac parte dintr'un plan mai amplu de discreditare a PDSR-ului, a spus dânsul.

BOLILE PSIHICE ŞI BĂTRÂNII

Aproximativ 50% dintre pensionarii din România suferă de depresie şi afecţiuni psihice minore, după retragerea din viaţa activă. Persoanele în vârstă reprezintă în prezent 12,5% din populaţia României.

DEBLOCAREA DUNĂRII

Ca urmare a acordului de a susţine dela buget plata datoriillor pe care societăţile de navigaţie le-au făcut pentru blocarea Dunării în timpul conflictului din Iugoslavia, navigatorii au acceptat să ridice blocada.

ALŢI PATRU DEMNITARI TRIMIŞI ÎN JUDECATĂ

Este vorba de Ministrul Agriculturii, Ioan Mureşan, Ministrului Transporturilor, Anca Boagiu şi a senatorilor PDSR Doru Ioan Tărăcilă şi Nicolae Văcăroiu.

Procurorul general Mircea Criste a cerut începerea urmăririi penale împotriva senatorilor PDSR Doru Ioan Tărăcilă şi Nicolae Văcăroiu, implicaţi în cazul *"Jimbolia"*, acuzaţi de contrabandă cu combustibil pentru Iugoslavia.

Ministrul Agriculturii, Ioan Mureşan, este acuzat de abuz de serviciu, deoarece a modificat nelegal o hotărâre de Guvern, pentru interes personal. Iar Ministrul Transporturilor, Anca Boagiu, este acuzată de încălcarea atribuţiilor de serviciu, prin faptul că a ratificat câştigarea unei licitaţii făcute de Ministerul Transporturilor de către o societate care nu îndeplinea condiţiile prevăzute în caietul de sarcini.

Potrivit Legii răspunderii ministeriale, numai Preşedintele României, Camera Deputaţilor şi Senatul au dreptul să ceară urmărirea penală a membrilor Guvernului pentru faptele săvârşite în exerciţiul funcţiei lor.

ILIESCU ŞI MELEŞCANU AU FĂCUT IMPOSIBILĂ APROPIEREA ROMÂNIEI DE STRUCTURILE EURO-ATLANTICE

Deputatul PNŢCD, Gheorghe Ceauşescu, vice-preşedinte al Comisiei de politică externă, a cerut Comisiei senatoriale să programeze o şedinţă comună în care să se lămurească poziţia lui Ion Iliescu şi Teodor Meleşcanu în ceea ce priveşte dezvăluirile făcute de ambasadorul Dumitru Ciauşu, referitoare la menţinerea în vigoare, până în 1997, a unor tratate şi acorduri care contraveneau integrării României în structurile euro-atlantice şi mergeau în sensul tratatului de vasalitate semnat de Ion Iliescu cu Mihail Gorbaciv. Este interesant că Iliescu şi Meleşcanu nu au reacţionat la afirmaţiile ambasadorului Dumitru Ciauşu.

ERXTRĂDAREA ÎN ROMÂNIA A LUI ADRIAN COSTEA

Poliţiştii constănţeni vor extrădarea lui Adrian Costea pentru audierea în dosarul privind importul din Franţa a 100.000 de tone de motorină, în anul 1992, în valoare de 20 milioane de dolari. Comisia română de anchetă s'a deplasat în Franţa în perioada 23 August - 11 Septembrie, din ea făcând parte, pe lângă procurorii şi poliţiştii din Bucureşti, şi procurorul din cadrul Parchetului Curţii de Apel Constanţa, Ion Oţel, şeful Serviciului Economic din cadrul IPJ Constanţa, colonel Mihai Bogdan şi locotenent-colonel Mihai Toporan. Poliţiştii români au efectuat perchiziţii la firmele şi la domiciliul lui Adrian Costea şi au ridicat documente importante dela sediul băncii Societe General Agence International. La domicilul lui Costea, din zona Champs Elisee, pentru care plăteşte o chirie de 5.000 dolari pe lună, au fost găsite afişe electorale şi fotografii şi negative cu Ion Iliescu şi Teodor Meleşcanu, chitanţe pentru ceasuri Rolex, chitanţe de cazare în hoteluri scumpe din Franţa (unde o cameră costă 3.000 de dolari pe noapte) pentru diferiţi demnitari români..

La ancheta Înaltei Instanţe din Paris, de pe data de 7 Septembrie, Adrian Costea, a refuzat să răspundă la întrebări în prezenţa poliţiştilor români.

MUGUR ISĂRESCU ŞI CAMPANIA ELECTORALĂ

Cele 300.000 de semnături necesare candidaturii la preşedinţie a D-lui Mugur Isărescu, au fost strânse. Dânsul va candida ca independent, susţinut de CDR 2000. Adrian Vasilescu va conduce campania electorală a acestuia. La o întâlnire cu membrii Grupului pentru Dialog Social, Mugur Isărescu a declarat că preferă o campanie electorală sobră, decentă şi necostisitoare, chiar austeră.

Premierul Isărescu preferă comunicarea prin intermediul informaţiilor de presă scrise, pe care le consideră mai profesionale, pentrucă nu pot fi interpretate greşit.

DEFICITUL BUGETAR TREBUE SĂ RĂMÂNĂ LA 3.5%

Ministrul Finanţelor, Decebal Traian Remeş, a spus că România trebue să se încadreze, până la sfârşitul anului, într'un deficit bugetar de 3.5% din PIB. Principalii indicatori macro-economici convenţi cu Fondul Monetar Internaţional (FMI), pentru sfârşitul acestui an, constau într'un nivel al ratei inflaţiei de 40%, al PIB de 770.000 de miliarde de lei şi al deficitului bugetar de 3.5%.

Încadraţi în această schemă, finalul reviziei echipei FMI pentru acordarea unei noi tranşe din acordul *stand-by* ne dă motive să fim optimişti, a declarat Ministrul Finanţelor, Decebal Traian Remeş.

PROBLEMELE ROMÂNIEI

Conform unui sondaj Metro Media Transilvania, problemele cele mai importante ale României sunt criza economică şi sărăcia. Sondajul a fost efectuat în perioada 22 - 30 August, pe un eşantion de 1.286 de persoane. Dintre cetăţenii chestionaţi, 18% au declarat că problema cea mai importantă este criza economică. La diferenţă de un procent se situează sărăcia. Alte probleme importante ale României sunt, în opinia celor chestionaţi, nivelul de trai - 9 la sută, banii - 7 procente, corupţia, conducerea politică şi pensiile - 3 la sută. Câte un procent din subiecţi au nominalizat ca probleme: politica, preţurile, inflaţia şi foamea.

MĂRIREA PENSIILOR

Aproximativ 600.000 persoane pensionate între anii 1991-1993 vor primi pensiile mărite în luna Septembrie, ca urmare a recorelării pensiilor din sistemul asigurărilor sociale de stat, a declarat Petre Ciotlos, directorul Oficiului Central de Plată a Pensiilor. În cazul celor pensionaţi în anul 1991 pentru limită de vârstă şi vechime completă, procentul de majorare va fi de 28,63 la sută, cei pensionaţi în 1992 vor primi pensiile mărite în proporţie de 25,239 la sută, iar pentru cei pensionaţi în 1993 procentul de majorare va fi de 24,92 la sută.

Directorul OCPP a mai precizat că, în luna Septembrie, vor fi majorate cu 50 la sută şi pensiile celor peste 1,7 milioane de pensionari din agricultură, astfel încât pensia minimă pentru pensionarii agricultori cu vechime completă va ajunge la 230.000 de lei.

CRIZA FINANCIARĂ DIN SISTEMUL SANITAR

Asociaţia Spitalelor din România (ASR) a adresat Guvernului, în numele directorilor celor 413 spitale, o scrisoare în care se cere să intervină de urgenţă în rezolvarea crizei financiare din sistemul sanitar. ASR cere Executivului finanţarea de urgenţă a spitalelor cu sumele necesare acoperirii datoriilor, a cheltuielilor curente şi necesare pregătirii pentru iarnă (banii pentru acoperirea cheltuielilor să fie daţi înaintea semnării contractelor cu Casa Naţională de Asigurări de Sănătate (CNAS).

GRUPUL SENIORILOR DIN PNŢCD NU VOR MAI CANDIDA LA ALEGERILE DIN TOAMNĂ

Partidul Naţional Ţărănesc Creştin Democrat va avea peste jumătate de nume noi pe listele pentru alegerile viitoare. Candidaţii ţărănişti vor fi persoane combative, care au condus instituţii şi care au o medie de vârstă considerabil diminuată faţă de prezent, a anunţat Remus Opriş, secretar general al PNŢCD.

Un grup de zece seniori ţărănişti şi-au anunţat printr'o declaraţie publică, hotărârea de a nu mai candida la alegerile din toamnă. Printre aceştia se numără Gabriel Ţepelea, Nicolae Ionescu Galbeni, Sergiu Macarie, Valentin Gabrielescu, Ion Corniţă, Tănase Tavia, Costel Păunescu, Ulpiu Micle, Florica Raica, şi Elena Iacob. Ion Diaconescu încă nu a precizat dacă mai candidează în Parlament.

ILIESCU ŞI ISĂRESCU

Ziarul *"Wahington Times"* comentează într'un articol că Premierul Isărescu, fostul guvernator al Băncii Naţionale, fără nici o apartenenţă politică, a devenit principalul rival al lui Iliescu. Deşi primul ministru are puţină experienţă politică, el este un rival serios pentru fostul preşedinte, dacă cei doi se vor confrunta în turul doi al alegerilor prezidenţiale. Un recent sondaj de opinie îl credita pe Isărescu cu 53 de procente, iar pe Iliescu cu 47, într'o confruntare directă.

CE AU DESCOPERIT ANCHETATORII ÎN CAZUL COSTEA

În Februarie 1992, Ministrul Agriculturii din România a încheiat cu firma Comexrom Import-Holding Paris-Franţa, al cărei patron este Adrian Costea, un contract privind importul a 600.000 tone de motorină la un preţ de 217 dolar/tonă, în valoare totală de 130.200.000 dolari. Ministrul Agriculturii a apelat la Romcereal, deşi în obiectul de activitate al regiei nu figurau importurile de produse petrolifere. Anchetatorii deţin dovezi că, în August 1992, din dispoziţia Preşedinţiei României, a fost organizată o şedinţă de lucru în care s'a analizat stadiul executării lucrărilor agricole, precum şi programul lucrărilor agricole de toamnă. Cu această ocazie conducerea Romcereal a primit dispoziţie să se prezinte la ministrul Agriculturii pentru semnarea unui contract în vederea procurării a 100.000 tone de motorină dela firma lui Adrian Costea, având la bază contractul-cadru din Februarie '92.

Cu ocazia cercetărilor efectuate s'a stabilit că secretarul de stat Ovidiu Grasu Nicolae şi directorul economic al Romcereal Nicolae Savu, au primit dispoziţie să semneze un contract, datat 2 Iulie 1992, semnat deja de Adrian Costea ca vânzător, privind importul a 100.000 tone motorină, în valoare de 20 milioane de dolari. La cumpărător figura numele directorului general al Romcereal, Ion Burtea, iar contractul era redactat în limba franceză.

Documentele expediate de Adrian Costea, prin Banca Societe General Agence International Paris, s'au făcut pe numele societăţii Springcom SRL Bucureşti, pentrucă Romcereal nu putea să apară ca importator. Conform anchetatorilor, contractul-cadru din Februarie 1992 nu apare înregistrat nicăieri, deşi contractele încheiate ulterior fac referire la acesta. Au fost înregistrate doar contractele ulterioare pentrucă nu se putea face finanţarea importului de motorină din creditul acordat de Banca Internaţională din Bucureşti pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare (BIRD) care, în Mai 1992, a acordat României un împrumut prin Ministrul Economiei şi Finanţelor în valoare de 400 milioane de dolari pentru implementarea programului de ajustare structurală.

Anchetatorii au precizat că pentru importul de motorină din Iulie 1992, de 100.000 tone, din acordul de împrumut încheiat de BIRD s'a folosit suma de 17 milioane de dolari.

S'a mai constatat că nu s'au respectat prevederile din contractul comercial privind emiterea conosamentelor la ordinul Băncii franceze Societe Generale, ci au fost emise la ordinul a patru bănci elveţiene cu scopul de a respecta clauzele din acordul BIRD, unde se prevedea ca marfa să fie cumpărată din Elveţia. Prin emiterea conosamentelor la ordinul băncilor elveţiene s'au făcut cheltuieli nejustificate, mărind preţul mărfii. În plus, Costea a substituit factura cu preţul mai mic al motorinei importată din Libia de firma lui şi a întocmit o factură cu preţul mai mare la exportul făcut cu Romcereal Bucureşti, însuşindu-şi suma de 1.5 milioane de dolari. Anchetatorii spun că Adrian Costea a schimbat practic numai facturile, procedeu cunoscut sub numele *"a face bani fără bani"*. Adrian Costea a procedat identic şi cu alte două importuri de motorină, unul în Aprilie 1993 (50.000 tone) şi cel de al doilea în Septembrie 1993 (100.000 tone), pentru care a obţinut dela Guvern aprobările necesare.

din cele 3 colțuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

TRAGEDIA MÂNDRIEI NEPUTINCIOASE

Tragedia celor 118 marinari ai submarinului rus *Kursk* este un exemplu elocvent al mentalității de tip sovietic, care încă mai dăinuie la liderii dela Kremlin și în rândul conducerii militare ruse. Același fel de dezinformare, de interpretare eronat voită a faptelor din frica de a spune adevărul, existentă în epoca războiului rece.

Această atitudine a fost vehement criticată de familiile victimelor și de presa rusă, acum liberă.

Submarinul K 141, *Kursk* din clasa *Oscar II*, era unul din cele mai moderne vase militare ale Rusiei. Intrat în folosință în 1995, submarinul avea un deplasament de 14.000 t, o lungime de 152 m, putând dezvolta, datorită celor două reactoare atomice, o viteză subacvatică de 28 noduri (50 km) pe oră. Era înarmat, în afară de torpile și rachete anti-submarin, cu 24 rachete *SS-N-19* capabile să transporte încărcătură convențională sau nucleară. Acest tip nu a fost încă văzut nici de Americani nici de aliații lor europeni. Rachetele sunt capabile să distrugă dela mare distanță grupările de bătălie ale portavioanelor americane.

Kursk a intrat în Marea Mediterană în vara trecută, în timpul atacurilor americane asupra Serbiei, urmărind un port-avion american înconjurat de grupul său. El era o importantă cheie a strategiei navale ruse și, desigur, prezenta un mare interes pentru Americani.

Kursk, ca și alte nave militare ruse participa la un mare exercițiu naval în Marea Barents, dincolo de Cercul Arctic, la care au participat câteva zeci de vase din toate ramurile marinei militare, avioane și chiar rar văzutul port-avion *Kuznețov*.

Se pot relata pe scurt zilele în care s'a desfășurat tragedia submarinului *Kursk*.

Pe data de 14 August, oficialitățile rusești au raportat eșuarea submarinului *Kursk*, care a atins fundul mării la o adâncime de 107 m și la o distanță de 86 mile (136 km) de baza navală Severomorsk pe data de 13 August din cauza *"unor defecte tehnice"*. În realitate eșuarea a avut loc pe data de 12 August, când un submarin american care monitoriza exercițiile rusești a înregistrat o explozie, ce a fost confirmată apoi de înregistrările seismice din Norvegia. Purtătorul de cuvânt al forțelor navale a declarat că echipele de salvare au intrat în contact radio cu echipajul care a anunțat că a fost oprită funcționarea reactoarelor, un neadevăr, fiindcă comunicarea radio a fost întreruptă după explozie. Oficialitățile au dezmințit că a fost inundată prora submarinului, susținând că nu există o avarie a carcasei, deși amiralul *Vladimir Kuroiedov* a spus că submarinul a fost avariat *"din cauza unei ciocniri mari și serioase"* și chiar că șansele de salvare ale echipajului *"nu sunt foarte mari"*. Tot un neadevăr a fost și anunțul că echipele de scufundători au început scufundarea clopotului de adâncime pentru suplimentarea de curent electric și oxigen pentru echipaj. În realitate, elchipele de salvare nu au făcut nimic în acea zi decât să filmeze.

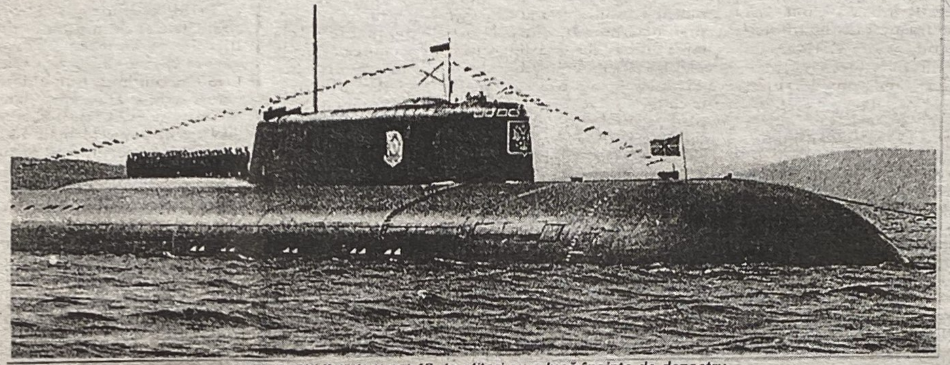

Submarinul Kursk și cei 48 de ofițeri cu o lună înainte de dezastru

Pe data de 15 August purtătorul de cuvânt naval a susținut că echipajul submarinului a semnalat că nu sunt morți la bord și acest lucru a fost negat în mod public. Ajutorul oferit de Statele Unite, M. Britanie și Norvegia a fost respins, oficialii ruși susținând că echipele de salvare și echipamentul rusesc nu sunt cu nimic inferioare celor occidentale. *"Avem întreaga tehnologie necesară ca să conducem operațiunea"*, a declarat primul ministru adjunct Ilia Klebanov. În realitate, după cum se va vedea mai târziu, Rusia nu are echipe de salvare de mare adâncime capabile să efectueze o astfel de salvare iar mini-submarinele lor nu au tehnologia avansată a celor occidentale.

Pe data de 16 August un oficial al forțelor navale a declarat că echipajul submarinului continuă să dea semnale sonore prin lovirea cocăi, dar mai târziu s'a declarat că ultimele semnale sonore au fost detectate pe data de 14 August.

Pe data de 17 August, după cinci zile de încercări zadarnice de salvare pe o vreme nefavorabilă, în care echipa rusă de scufundători anunțase că nu se poate deschide sasul de salvare din cauza trapei care este avariată, Rușii s'au hotărît să accepte ajutorul echipelor norvegiene și britanice. Ministrul Apărării Igor Sergheiev a declarat că echipa de salvare rusă are nevoie disperată de ajutor ca să deschidă trapa sasului submarinului și el, personal, a luat *"decizia politică"* de a cere ajutor, la recomandarea Comandantului Marinei Militare Am. Vladimir Kuroiedov și apoi a informat pe Președintele Putin care a fost de acord. Din păcate, aceste echipe de salvare norvegiene și britanice nu vor putea ajunge la locul dezastrului decât după trei zile.

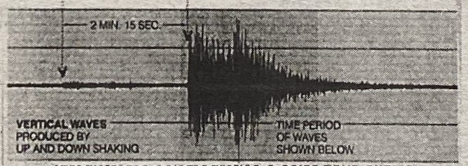

Înregistrarea seismografica a celor două explozii

Oficialii au declarat că submarinul, probabil, a eșuat în urma unei explozii în compartimentul torpilelor. Un institut seismic norvegian anunțase că a detectat în ziua eșuării submarinului, 12 August (la ora 7,30), întâi o explozie mai mică, urmată de una mai mare după 2 minute și 15 secunde, echivalentă cu aproape 2 tone de TNT. Imagini luate cu o cameră de televiziune au arătat avarii pronunțate dela provă până la o treime a tribordului.

18 August, Președintele Putin, care nu și-a întrerupt vacanța de pe coasta Crimeii, a declarat la Yalta că a fost informat de eșuarea submarinului pe data de Sâmbătă 12 August, la ora 23. El a spus că prima sa înclinație a fost să zboare în regiune, dar s'a reținut *"fiindcă sosirea la locul dezastrului de oficiali cu rang înalt, care nu sunt specialiști, nu poate ajuta salvarea oamenilor sau a echipamentului"*.

Atitudinea președintelui a stârnit critici publice serioase. *"Comandantul Suprem nu are dreptul să stea în vacantă în timp ce subordonații săi, marinarii Flotei de Nord se luptă cu această dramă"*, a declarat liderul partidului Uniunea Forțelor de Dreapta, Boris Nemțov. Chiar ultimul președinte al Uniunii Sovietice, Mihail Gorbaciov a spus că Putin *"a fost dezinformat sau a judecat greșit situația"*. Familiile marinarilor de pe *Kursk*, sosite la Vidiaevo, lângă Murmansk, ca și alți cetățeni au criticat guvernul pentru amânarea ajutorului occidental și refuzul de a da familiilor informații. *"De ce ascund întotdeauna poporului accidentele serioase? Același lucru a fost și la Cernobîl"*, a spus o pensionară.

Unii oficiali, printre care și

eni au pătruns printre minciuni și sabotaj". La rândul său, *Sevodnia* a spus *"Doi scufundători la o supraputere. Tragedia lui Kursk a arătat întregii lumi catastrofala slăbiciune a <puternicei mâini> a Rusiei"*, ziarul adăugând că în timpul sovietelor exista o divizie specială de scufundători de mare adâncime, dar dificultățile financiare au făcut

Ministrul Apărării Igor Sergheiev, au continuat să afirme că submarinul *Kursk* s'a ciocnit probabil de un submarin american sau britanic, ceea ce a declanșat prima explozie care a cauzat apoi explozia finală. Atât Americanii cât și Britanicii au negat acest lucru.

19 August, Prim-ministrul adjunct Ilia Klebanov a spus reporterilor la Murmansk că *"majoritatea absolută a echipajului a murit în primele două minute ale dezastrului... incluzând pe aceia care erau responsabili de comanda vasului"*. Încercările echipelor rusești de scufundători de a deschide sasul de salvare au eșuat în continuare.

20 August. Scufundătorii norvegieni sosiți la fața locului au reușit să deschidă trapa sasului de salvare despre care scufundătorii ruși anunțaseră că nu poate fi deschisă din cauză că era grav avariată. Ei au declarat că șase secțiuni ale submarinului (din cele nouă). au fost inundate de apă și au descoperit un cadavru în primul compartiment. În această fază, cele nouă zile de încercări de a salva echipajul submarinului au fost practic abandonate.

Pe data de 21 August Amiralul *Viaceslav Popov*, comandantul Flotei de Nord, într'o alocuțiune la televiziune, adresându-se în special familiilor celor dispăruți, a confirmat că întreg echipajul a dispărut în dezastru și a spus printre altele: *"Am pierdut cel mai valoros echipaj al Flotei de Nord. Iertați-mă. Iertați-mă, fiindcă n'am putut salva pe oamenii voștri"*. El a repetat convingerea că o ciocnire a fost cauza dezastrului.

Au continuat criticile ziarelor rusești și ale populației. *"Ceea ce salvatorii ruși nu au putut face în șapte zile, scufundătorii norvegieni au făcut în șase ore"*, a scris ziarul *Vremia MN*, iar *Novie Izvestia* a scris *"Scufundătorii norvegica aceasta să fie desființată cu cinci ani în urmă.* Un amiral a admis ca minisubmarinul de salvare nu a fost disponibil, fiind închiriat unei companii petrolifere. *"Condițiile în care sunt menținute submarinele noastre nucleare nu corespund nici unui standard și putem fi oricând martorii unui alt accident serios"*, a declarat fostul vice-președinte Aleksandr Rutkoi, care a condus rebeliunea politică din 1993 împotriva lui Elțin.

Acest fapt a fost subliniat și de Ministrul Apărării Mareșalul Igor Sergheiev, în alocuțiunea sa avută după cuvântul amiralului Popov. El a spus că forțele armate ale Rusiei au fost *"furate și despuiate"* în ultima decadă, operând numai cu jumătate din bugetul de care au nevoie. De altfel și o serie de analiști au subliniat faptul că mulți marinari nu sunt plătiți cu lunile și pleacă pentru alte meserii, iar multe vase sunt în reparații sau ruginesc în porturi.

Alte ziare au criticat pe Putin, care a căzut și el în mitul puterii Rusiei, stând în vacanță pe malul Mării Negre la Soci, sub impresia că subordonații săi vor reuși să facă față cu succes crizei.

Președintele Putin

Președintele s'a deplasat în orașul Vidiaevo, lângă Murmansk, pe data de 22 August, unde s'a întâlnit cu rudele victimelor submarinului și a promis că familiile acestora vor primi un ajutor echivalent cu

salariul marinarilor pe doisprezece ani. El a decretat pentru ziua de 23 August, Doliu Național. În aceeași zi, Putin a dat un interviu unui post de televiziune unde a spus că *"are un mare sentiment de responsabilitate și vină în această tragedie"*.

Președintele a mai declarat că atât Ministrul Apărării, Igor Sergheiev cât și Amiralul Popov și-au înaintat demisiile, dar că ele nu au fost accdeptate până nu se vor face investigații pentru stabilirea celor vinovați. Putin a spus că este prematur să se acuze militarii de incompetență și că Rusia nu este capabilă să trimită scufundători la adâncimea la care se află *Kursk*. El a mai sugerat că eforturile neizbutite ale echipelor rusești nu a jucat nici un rol în moartea echipajului, a cărui soartă a fost pecetluită în momentul scufundării.

Totuși, contra-amiralul suedez Einar Skorgen s'a plâns de faptul că Rușii i-au dezinformat atât de existența unor curenți submarini puternici care i-ar fi împiedicat să lucreze, cât și cu existența unei avarii a trapei sasului care nu se putea deschide dar care a fost deschisă de scufundătorii norvegieni și englezi.

Marina americană a furnizat Rușilor toate informațiile culese de submarinele *Memphis* și *Toledo* ca și de vasul de supraveghere *Loyal*, care au urmărit dela distanță exercițiile militare rusești. Ele au arătat locul, amploarea, magnitudinea și timpul în care au avut loc exploziile. Acestea corespund ca durată și amplitudine cu observațiile institutului suedez de seismică.

Vice-prim ministrul Klebanov a desmințit afirmațiile ziarului german *Berliner Zeitung* care a susținut că submarinul *Kursk* a fost lovit de o rachetă anti-submarin de tip nou, lansată de crucișătorul *Petru cel Mare*. De remarcat că fostul vice-președinte Rutkoi a afirmat că submarinul avea la bord un nou tip de torpilă care trebuia experimentată în timpul manevrelor. Și unele ziare rusești au sugerat că accidentul s'ar fi datorat utilizării unei torpile sau rachete secrete sau chiar ciocnirea de un vas de război rusesc. A existat chiar speculația că un kamikadze din Caucazul de Nord, aflat la bordul submarinului, a declanșat dezastrul.

Americanii au respins posibilitatea ciocnirii cu unul din cele două submarine ale lor, care nu sunt avariate, deși au existat ciocniri între submarinele americane și cele rusești, ultimele având loc în 1992 și 1993. De remarcat că Statele Unite au pierdut în 1963 la Cape Cod submarinul *Thresher* (129 oameni la bord), iar în 1968 submarinul *Scorpion* în Marea Mediterană (99 oameni la bord), ambele fiind submarine nucleare.

Ridicarea submarinului *Kursk* pentru scoaterea corpurilor marinarilor este o operație grea și complicată, care va fi încercată probabil anul viitor, în primăvară.

Trapped at the bottom of the sea

A Russian nuclear submarine with more than 100 crewmembers aboard was trapped Monday on the bottom of the Barents Sea above the Arctic Circle. The water is about 480 feet deep.

The Oscar-class submarine Kursk

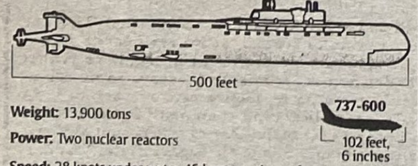

Weight: 13,900 tons

Power: Two nuclear reactors

Speed: 28 knots under water, 15 knots on the surface

Crew: 107, including 48 officers

Weapons: Up to 24 Chelomey SS-N-19 missiles with nuclear or conventional warheads. Also, torpedoes or anti-submarine Novator missiles with nuclear or conventional warheads.

Diving depth: 980 feet

Launched: May 1994, commissioned for service January 1995

Sources: Associated Press and USA TODAY research

AVÂNTUL ECONOMIC ÎN ROMÂNIA

ROMÂNIA LA ÎNCEPUTUL SECOLULUI XX

-IV-

EXPLOZIA INDUSTRIALĂ

——Wilfred H. LANG——
(Observator economic pentru Europa de Sud-Est)

Belşug pe toate planurile

După ce urmările crizei economice mondiale dela începutul anilor '30 fuseseră digerate şi în România, cu toate crahurile bancare, bursiere şi comerciale de tot felul, acea parte a sâmburelui economic, nevătămată de criză, a început să încolţească vertiginos şi cu o iuţeală nemaipomenită până atunci. Desigur, marea şansă economică a ţării a fost acel aur negru, cu care România a cucerit în scurt timp o predominanţă clară pe plan european şi un loc respectabil pe plan mondial. Marile concerne internaţionale ca de ex: Standard Oil, Royal Dutch-Shell, Anglo-Iranian Oil Co. (astăzi British Petroleum) şi multe altele începuseră să-şi consolideze bazele de extracţie, prelucrare şi transportul petrolului, astfel încât producţia sporea pe zi ce trecea. Treaba mergea atât de bine încât companiile străine începeau să-şi retragă specialiştii proprii, aceştia fiind înlocuiţi cu personal românesc. În prealabil, desigur, inginerii români fuseseră specializaţi în Anglia, Olanda, Germania şi SUA.

Primul inginer român, care a avut ocazia să facă o practică deosebită la centrul de experimentare al firmei Shell din insula Curaçao în Marea Caraibelor, a fost regretatul Mircea Zamfirescu, trimis acolo de tatăl meu în anul 1934. Aflându-se în Occident, specialiştii români nu învăţau doar materia propriu zisă dar şi felul de a gândi occidental, procedurile pragmatice de organizare şi stricta respectare a faptelor, indiferent dacă acestea corespundeau dorinţei proprii sau nu. Cred că aici se ascunde o mare defecţiune a conducerii României de azi, care pleacă dela nişte dorinţi iluzorii sub forma unor planuri irealizabile, întocmite de nişte oameni lipsiţi de experienţă sau funcţionari docili, planuri declarate după aceea drept primii paşi spre Reformă.

În 1997 un industriaş american a formulat-o aşa: *"Românii au suferit câteva decenii sub comunism, astăzi suferă sub diletantism"*. La asta adăugându-se o îngâmfare gratuită a multor factori de decizie din Bucureşti, precum şi o ignoranţă totală faţă de numeroşii Români din exil, care ar avea experienţa necesară pentru întocmirea unor planuri viabile de reformare reală.

Leul devenea valută forte, datorită creşterii rapide a volumului de tranzacţii comerciale, transferul de valută devenea din ce în ce mai important şi se punea desigur întrebarea, dacă nu ar fi mai eficient ca însuşi Leul românesc să devină o valută recunoscută pe plan internaţional, adică o valută forte. Trebue ştiut că la acea vreme marca germană (Reichs-Mark) nu era recunoscută ca valută forte sau însăşi lira italiană şi alte monede occidentale şchiopătând considerabil. Rezervele mereu crescânde de lei de aur la Banca Naţională a României au determinat până la urmă marile burse din Occident, în special Londra şi New York, să noteze Leul românesc ca valută recunoscută pe plan mondial.

Produsul extern brut al României se ridica la aproape 30 miliarde de lei aur (astăzi el este egal cu zero). Celelalte ţări europene, în special Franţa şi Germania scoteau pălăria în faţa oamenilor de afaceri români, ajunşi în Occident şi chiar şi la marile bănci din SUA. România se bucura de-o încredere deosebită. Acea poreclă mângâietoare: *"Bujor al Balcanilor"*, provenită din partea presei olandeze, se pare că era pe deplin meritată. Ce contrast zdrobitor cu situaţia de azi, când România, condusă de nişte diletanţi în materie de economie se duce de râpă văzând cu ochii. Prin frazeologie gratuită şi aşa numite proiecte speciale, cum ar fi *"Coridorul Economic Europa-Asia"* se aruncă cenuşă în ochii cetăţenilor, furnizând presei nişte iluzii de-a dreptul puerile şi nerealizabile sub nici o formă. Şi chiar dacă ar fi realizabile, nu ar contribui la sporirea cifrei de afaceri decât într'o măsură minoră.

România în lume

Acumularea de valori reale în cadrul economiei naţionale a României se sprijinea, bineînţeles, în primul rând pe producţia de 8,47 milioane tone de ţiţei în 1934, pe atunci cca. 4% din producţia mondială, sporită chiar la 8,7 milioane de tone în 1936. Cu alte cuvinte, România devenise o putere economică de prim rang în Europa şi numărul 5 în lume în ceea ce privea producţia de ţiţei şi produse petrolifere per global. Între anii 1934-1938 în România se construiau cele mai moderne rafinării din lume, dotate cu un echipament de ultimă oră, provenit din Anglia, Olanda şi Statele Unite ale Americii. Cu toate acestea investitorii străini aveau grijă ca personalul în conducerea de vârf a societăţilor petrolifere, să rămână oamenii lor proprii, neinfluenţabili şi incoruptibili, aceştia înşişi fiind deseori mici acţionari ai societăţilor occidentale. Dar nu numai petrolul a fost un factor important în dezvoltarea economică a ţării, şi celelalte ramuri industriale şi chiar agricultura au atins culmi ale progresului pe plan naţional şi internaţional. Exportul de cereale se ridica la peste 10 miliarde lei aur sau lemnul şi derivatele sale la peste 3 miliarde de lei aur în anul 1937. Produsele industriei siderurgice şi metalurgice fiind consumate în mare parte în ţară, nu au influenţat balanţa externă prea mult. Construcţiile edilitare, în special în Bucureşti şi Ploieşti răsăriseră ca ciupercile din pământ. Capitala României era considerată *"micul Paris"* şi într'adevăr cele mai frumoase femei se plimbau pe Calea Victoriei, însoţite de limuzine de ultimul tip şi cele mai moderne modele vestimentare din lume.

Dictatura Carlistă

Răsfoind cărţile de istorie şi diferitele tratate despre politica acelor zile, regele Carol II este prezentat ca un despot egoist şi fără scrupule, care urmărea preluarea puterii în mod absolut, acţiune însoţită de intrigile unei camarille irresponsabile, care căuta să-l izoleze de viaţa înconjurătoare. Din punctul de vedere al unui observator străin, lucrurile se prezentau însă puţin altfel. Regele Carol II era un om foarte inteligent şi înzestrat cu o serie de cunoştinţe economice foarte amănunţite, care îi permiteau să judece situaţia economică din ţară destul de pragmatic. Demagogia şi lipsa de seriozitate a multor politicieni de atunci (ca şi astăzi de-altfel), care nu căutau decât o înfruptare cât mai grabnică pe spinarea contribuabilului de rând, adusese ţara într'o stare de instabilitate politică, care nu putea fi tolerată, fără a pune în pericol conjunctura economică excelentă din acea vreme. Guvernele se schimbau din 6 în 6 luni sau chiar mai des, nimeni nu mai ştia cine, cum şi unde, astfel încât regele Carol II nici nu a avut altă posibilitate decât să ia în propriile sale mâini conducerea ţării. Ca exemplu poate fi dat faptul că doar guvernul Gh. Tătărescu fusese la putere de 6 ori în acea perioadă, Miron Cristea şi Al. Vaida-Voevod de câte 3 ori etc., etc. în total 24 de guverne în doar 10 ani. Ministerul Industriei şi Comerţului fiind cel mai dorit, deoarece aici curgeau şperţurile şi *"subvenţiile personale"* dela toţi cei care doreau licenţe de exploatare pentru bunurile din subsolul ţării şi alte facilităţi economice şi comerciale. Vechea meteahnă românească, practicată şi azi, de a vedea totul sub aspect politic, neglijând de prea multe ori ponderea economcă a lucrurilor, a dus la acea privire deformată a lui Carol II ca despot absolutist. Din contră trebue spus că, sub regimul regelui Carol II şi prin influenţa sa personală, România a cunoscut cea mai înfloritoare perioadă de creştere economică pe plan european şi mondial. Toţi cei care condamnă o serie de slăbiciuni personale ale monarhului şi ciorovăielile cu Iuliu Maniu şi alţi şefi de guvern, ar face bine să treacă mai întâi în revistă conduita lor personală şi a familiei lor.

Trebue ştiut că odată cu creşterea bunăstării în acea vreme, şi bunele moravuri se mai relaxaseră oarecum. Chefurile şi petrecerile se ţineau lanţ şi un om de afaceri care se respecta trebuia să aibă cel puţin o amantă frumoasă şi bine dotată cu de toate. Opera lui Camil Petrescu poate fi o oglindă fidelă a atmosferei de atunci. În concluzie, pentru cel de-al doilea deceniu interbelic trebue spus, că fără investiţiile masive şi angajamentul financiar aproape nemărginit din partea multor firme din Apus, dar mai ales al giganţilor industriali din economia petrochimică, acea înflorire a *"Bujorului Balcanic"* nu ar fi avut loc. Astăzi, acei patrioţi falşi, ignoranţi şi neisprăviţi, care propagă ideea puerilă de reformare a României prin forţe proprii, sunt de fapt duşmanii propriului lor popor, ai milioanelor de oameni, care trebue să sufere din cauza unor incapabili îngâmfaţi, care în goana după propriul ciolan, au uitat completamente de ce au fost aduşi în posturile în care se află în prezent.

(Va urma)

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE/LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului
cu cel 4 săptămâni înainte

EFEMERIDE

PDSR, ACCEAŞI POVESTE

Directorul cotidianului *"Evenimentul Zilei"*, Cornel Nistorescu, scria deunăzi într'un editorial că Partidul Democraţiei Sociale din România condus de Ion Iliescu ar da semne că devine brusc pro-occidental. Reacţia distinsului jurnalist urma prezenţei într'o emisiune televizată la Antena 1 a prim-vicepreşedintelui PDSR, Adrian Năstase, reîntors din Statele Unite ale Americii unde, timp de câteva săptămâni, a încercat să-i convingă pe Americani de faptul că PDSR nu ar fi un partid anacronic.

Cornel Nistorescu îşi baza raţionamentul pe faptul că Adrian Năstase a recunoscut în emisiunea amintită că PDSR are într'adevăr probleme de imagine în străinătate şi că în ultimul timp, dinspre partidul lui Ilici Iliescu, au început să vină declaraţii care ne asigură că în cazul în care va câştiga alegerile din toamnă, PDSR va continua drumul integrării euroatlantice şi va continua tranziţia spre democraţie. Dacă Domnul Nistorescu îşi permite să creadă, măcar şi parţial declaraţiile prooccidentale ale lui Năstase şi compania, noi nu ne permitem acest lucru. Nici pe departe nu credem că brusc, peste noapte, partidul lui Ilici Iliescu a devenit democrat. Creat pe relaţiile clientelare ale fostului partid unic, duhnind de departe a Securitate, PDSR-ul este în primul rând un partid rămas credincios grupurilor de influenţă pe care le-a creat în economia românească după Decembrie 1989, când a *"împărţit"* avuţia naţională clienţilor politici, mulţi dintre aceştia foşti nomenclaturişti şi securişti.

Fără îndoială, Adrian Năstase şi-a dat seama în recentele turnee peste hotare că PDSR are un handicap puternic în imaginea sa proastă în lume. O imagine adevărată, am adăuga noi, deoarece de PDSR sunt legate multe din evenimentele post-decembriste care au contribuit în mod esenţial la punerea României în zona gri, cu şanse minime de integrare euro-atlantică. Tocmai de aceea, în prezent, Ilici Iliescu, Năstase şi compania încearcă să cârpească atât cât se poate imaginea şifonată a partidului. Dar fără nici un succes important. De altfel, recenta vizită în Germania a fostului studenţaş la Moscova, propulsat de KGB în fruntea României, în 22 Decembrie 1989, s'a soldat cu un articol deloc elogios faţă de acesta, în prestigioasa revistă *"Focus"*. Iliescu este zugrăvit astfel ca fiind acuzat de afaceri ilegale şi de crearea unui sistem clientelar. Şi, am adăuga noi, de folosirea democraţiei pentru a da cu bâta în asversarii politici, căci nu se pot trece cu vederea mineriadele patronate de domnia-sa. Să nu uităm afacerile *"Jimbolia"*, *"Firul roşu"*, *"Adrian Costea"* care demonstrează orientarea PDSR spre Moscova şi spre jaful generalizat.

Cornel Nistorescu greşeşte atunci când crede că cei aproape patru ani de opoziţie au dus la schimbarea orientării partidului lui Ilici Iliescu. Nu credem acest lucru. Chiar dacă semnalează aparent spre Vest. PDSR-ul rămâne credincios *"luminii dela Răsărit"* şi *"prieteniei"* cu dictatori de genul lui Slobodan Miloşevici sau aliaţi cu alţi teroriştii. Chiar dacă Ilici Iliescu şi-a mai pus la punct engleza de baltă cu care distra copios jurnaliştii pe când era preşedinte, acest lucru nu schimbă cu nimic situaţia.

Iar dacă respectă cu adevărat democraţia, aşa cum susţine Adrian Năstase, de ce nu face gestul absolut democratic de a retrage candidatura ilegală a lui Iliescu pentru un al treilea mandat prezidenţial. Poate atunci am înclina să credem că PDSR-ul doreşte să devină cu adevărat un partid care respectă regulile democraţiei. Până atunci însă, nu avem nici măcar un argument să-l credem pe Adrian Năstase, aşa cum face Cornel Nistorescu. Deocamdată, factorii de imagine ai lui Iliescu încearcă să cosmetizeze imaginea şifonată a PDSR-ului prin transformarea în Partidul Social Democrat Român, adică în istoricul partid al lui Titel Petrescu. O glumă proastă, când ne apropiem de începutul mileniului trei: PDSR, partid istoric. Mişcarea are darul de a permite intrarea pe uşa din spate în Internaţionala Socialistă a rusofilului Ion Ilici Iliescu şi de a schimba imaginea catastrofală a partidului acestuia. Din păcate, Iliescu a găsit în PSDR oameni capabili de a-şi vinde opiniile şi identitatea. Dar să ne aducem aminte că aceeaşi tactică era folosită şi prin 1945, de agenţii Kominternului în frunte cu Walter Neulander-Roman, trimis de Moscova să ne comunizeze. În mare parte, tactica este aceeaşi, ca şi în perioada interbelică, când comuniştii încercau să ne treacă în ograda lui Stalin. Astăzi actorii sunt alţii, dar cu aceleaşi scopuri. Sub zodia kaghebistului Vladimir Putin, Iliescu nu va face decât ceea ce a făcut şi până în Noembrie 1996. Ne va instala fire roşii cu Moscova, va pune la cale devalizarea băncilor care au mai rămas cu ajutorul lui Costea, Temeşan sau Păunescu şi ne va orienta uşor-uşor spre Est. Pentru o *"democraţie populară"*, singura pe care a învăţat-o tovarăşul Ilici la studii la Moscova.

Aurel BĂDĂIAN

CRONICA VREMII

LIMPEZIRI SEMNIFICATIVE

——Ion BOIERU——

Au apărut pe neaşteptate în cadrul bătăliei electorale din România, ca o mare surpriză, care dezleagă multe necunoscute, şi ajută tuturor să priceapă tainele *ţesăturilor comuniste din viaţa românească*.

Într'o formă foarte simplă, Horia Alexandrescu, directorul ziarului *Cronica Română*, a atras atenţia cititorilor despre ţesăturile ascunse şi implicaţiile nefaste ale acţiunilor de combinaţii neobişnuite pe care le face Valeriu Stoica în jocul său de a lega o coaliţie cu ApR al lui Meleşcanu. Întâi a descoperit ascunzişurile, care erau jocurile camuflate ale celor ce îl manipulau pe Stoica, ca lider al Partidului Liberal, în mrejele unei politici, care era de stânga şi ţesută din umbră de un grup de *"comando", de către foste cadre superioare ale fostului partid comunist din România*, care a lucrat de zor în clandestinitate, ca să se impună pe eşichierul politic al ţării şi să dirijeze politica naţională, ei, comuniştii.

La prima emisiune de TV, după numirea lui Stolojan - de către Partidul Liberal - candidatul acestui partid la Preşedinţia Ţării, a apărut din partea lui Stolojan prima caracterizare a ultimului eşalon operativ al comuniştilor. Stolojan a fost întrebat de unul dintre participanţii la discuţie: *"Cine este şi ce reprezintă acest Grup Iniţiativa Socială Liberală? despre care nu se ştie prea mult"*.

Şi acum, auziţi bine răspunsul lui Stolojan: *Este un grup foarte bine pregătit, care are organizaţii în toată ţara şi sunt elemente extraordinare*. Nu pot cita textul adevărat, dar este conform celor spuse de Stolojan. Ori, acest grup, nu a fost cunoscut de publicul românesc, ci doar de foarte puţini.

Cum era posibil să fie foarte bine organizaţi, în ţară? în toată ţara? fără să se cunoască existenţa lor? Foarte bine, pentrucă erau cadre superioare care, la rândul lor, creau cadre de partid, la Academia Ştefan Gheorghiu şi, probabil că, erau eşaloane pregătite de multă vreme pentru orice eventualitate. Toţi aceştia îşi asumau răspunderea pentru destinul României. Organizaţia lor pe teren era compusă, mai mult ca sigur, din foşti membri de partid, din teritoriu. Cadre de mare răspundere pentru viitorul comunismului.

Curând după emisiunea lui Stolojan la TVR 1, a apărut un interviu al lui Vladimir Pasti, mare lider în partidul lui Meleşcanu, de sorginte comunistă, care a jucat un rol important în politica românească conspirativă-comunistă. De exemplu, Secăreş a fost şeful consilierilor lui Iliescu în guvernele nomenklaturiste. Şi şeful cadrelor din partidul comunist.

Interviul lui Vladimir Pasti a fost publicat în ziarul *Cotidianul*, din 16 August 2000. În acest interviu, Pasti începe povestea cu o iniţiativă mai veche, când eşalonul de *comando* luase comanda *GRUPULUI UN VIITOR PENTRU ROMÂNIA (GUVR)*, cu misiunea de a organiza tot felul de manipulări, ca să introducă în combinaţii politice, tot felul de personalităţi (chiar şi pe Corneliu Coposu). Ei se socoteau geniile politice ale României şi cu impertinenţă, nu se ruşinau de cele mai absurde combinaţii de ideologii.

Oare, de ce îi aprecia atât de elogios Stolojan, care spunea că nu are nici o legătură cu comuniştii? El nu ştia cine erau aceia cărora le-a încredinţat viitorul lui politic, şi mai ales al Ţării?

Deci, fără presiuni, ci dintr'o simplă scăpare de gură, a ieşit la lumină conspiraţia foştilor comunişti, care au servit şi pe Iliescu şi au vrut să servească şi ţara cu tot felul de combinaţii politice, care să amăgească pe Românii care erau destul de sătui de vagabonzii lumpen-proletariatului, care au distrus ţara timp de 50 de ani, şi şi-au păstrat puterea în subteranele conspiraţiei, pentru a croi tot un viitor de decadenţă ţării noastre.

Presa română a reacţionat timid la această limpezire, care s'a făcut pe neaşteptate.

Acum, se pot înţelege bine ezitările lui Mugur Isărescu, de a candida la Preşedinţia României, căci el cunoştea ţiţele spurcate ale sforăriilor care se lucrau de *"înţelepţii"* din umbră ai ţării şi a înţeles direcţia pe care era împins de conspiratorii comunişti, şi a dorit să-şi păstreze personalitatea şi gândurile sale cele bune pentru ţară, referindu-se permanent la obligaţiile de a îndeplini programul de *"integrare europeană şi de a reface economia naţională."* Stolojan nu a făcut nici o dată o astfel de declaraţie cu privire la programul său. S'a limitat la a spune că se înscrie la liberali. Dar va fi înconjurat de cei din Iniţiativa Social Liberală, adică o nuanţare, îndulcită şi inexistentă a unei doctrine de stânga. O simplă ameţire metaforică, specifică repetatelor transformări ale ideologiei marxiste, numai pentru a induce în eroare electoratul.

Însuşi Valeriu Stoica a avut naivitatea de a nu şti ce este un partid liberal, a declarat că odată cu coaliţia făcută cu ApR al lui Meleşcanu, a creat o coaliţie de centru-dreapta. De unde, nou înscrişii în partidul liberal, proveniţi din partidul comunist de altădată, au adaptat ideologia liberală şi în plus nu au adăugat codicele de social, care este specific ideologiilor de stânga?

În orice caz, după spusele lui Pasti, unul din liderii principali ai lui GUVR şi ISL, l-au trimis pe Stolojan în America şi pe Mircea Geoană, ambasador în Statele Unite, ca rezerve de viitor, căci numai aşa se poate descifra sensul unei astfel de declaraţii.

Într'un interviu la BBC, Londra, Stolojan a fost supus unui viguros grup de întrebări şi răspunsurile au fost destul de încâlcite şi inferioare din punctul de vedere al responsabilităţii unui om politic de nivel mai ridicat. Dăm ca exemplu cazul mineriadelor care, pentru el, nu au reprezentat nici un fel de interes. Acelaşi răspuns a fost şi în legătură cu *"firul roşu"*. Deci, aceste două evenimente de răsunet, au fost nişte simple *"bagatele"*, pentru Stolojan.

În orice caz, Stolojan a fost promovat, prin inadvertenţă de către comuniştii veniţi din *Grupul Un Viitor Pentru România*, conduşi de către Vladimir Pasti şi Viorel Secăreş. Şi el nu poate nega afilierea cu aceştia, căci a declarat public că sunt figuri excepţionale, iar, pe de altă parte aceste figuri excepţionale, au afirmat ei, l-au trimis în America.

În felul acesta, Valeriu Stoica, care s'a crezut un abil negociator atunci când a negociat cu ApR, pentru a forma un centru politic de centru-dreapta, a căzut în cursă, adică în numele lui Pasti şi Secăraş, care visau să conducă acest centru-dreapta, făcându-se că au uitat trecutul lor comunist, de care nu s'au desprins niciodată, în mod public. Ei au lucrat în continuare ca nişte comunişti, ca să asigure un viitor României. O adevărată ruşine pe capul poporului român, prin blagoslovirea marelui înţelept politic Valeriu Stoica, cel care s'a hotărît să salveze România, prin creaţia unui centru-dreapta politic, guvernat de cadre ale fostului partid comunist.

Pe lângă această ameninţare gravă la adresa poporului român, Valeriu Stoica a mai creat şi bazele pentru lichidarea Partidului Liberal, care a întemeiat Statul Român Modern, căci vor urma multe rupturi din partid, nu într'un viitor prea îndepărtat. Şi, asta, din naivitate şi incompetenţă, căci nu a avut cele mai elementare concepte şi înţelesuri de ideologie politică.

Dacă facem un bilanţ al acestor stări de lucruri, ne dăm seama în primul rând de nivelul scăzut al oamenilor politici din România, în special al aşa-zisei clase politice. Au existat oameni politici în România, şi după 1989, afară de acei ce au fost ucişi de partidul comunist, dar acei ce au scăpat asasinatelor comuniste au fost brutal îndepărtaţi şi marginalizaţi de Iliescu şi nomenklatura lui, care a fost infiltrată de cadre cu studii universitare, şi care să preia conducerea ţării în orice eventualitate, dar să nu o scape din mâini. Întreg partidul comunist era pregătit pentru această perspectivă de viitor, nu numai Ceauşescu, căci partidul avea şi alte elemente afară de acesta. Toţi sperau că va fi încă o revenire a comunismului la Moscova, sursa de existenţă morală şi ideologică a tuturor partidelor comuniste din lume. Aici stă tragedia politică a lui Iliescu, Năstase, Meleşcanu, Tismăneanu, Brucan şi alte cadre superioare de partid, căci aşteaptă în zadar pe Acel ce nu mai vine.

ALTĂ ŞANSĂ NU AVEM !
TREBUE SĂ VOTĂM
CU CDR 2000
VOTAŢI CHEIA

NOTE ŞI COMENTARII

Dela corespondentul nostru din Bucureşti:
Dumitru PĂSCULETE

SURPRIZA "MARIAN MUNTEANU" SAU - MIROSUL PRAFULUI DE PUŞCĂ -

Ne amintim cu toţii de *"Mişcarea din Piaţa Universităţii"* din Bucureşti, care polariza zilnic, în primăvara anului '90 zeci de mii de oameni; după Iliescu, *"zeci de mii de golani"*. Zilnic, se cânta *Imnul golanilor* care se încheia cu răsunătorul îndemn *"Mai bine mort, decât comunist!"*.

Din balconul Universităţii, alături de alţi studenţi, răsuna vocea unui tânăr care cerea respectarea *"Punctului 8 dela Timişoara"* şi transformarea Pieţei Universităţii într'o *"zonă liberă de neocomunism"*. Era MARIAN MUNTEANU, liderul *"mişcării"*, cel care se profila a fi o speranţă a tinerei generaţii creştin-democrate şi un continuator al idealurilor naţionale româneşti, înnăbuşite în sânge de regimul comunist pro-sovietic şi antinaţional.

Regimului neocomunist dela Bucureşti îi crea fiori o asemenea mişcare, îi punea în pericol însăşi existenţa. Trebuiau să reacţioneze. Şi au făcut-o. După o supraveghere şi infiltrare printre manifestanţi, nu lipsită de provocări, serviciile secrete nou înfiinţate au apelat la o categorie socio-profesională defavorizată, manipulabilă, pregătită din timp ca forţă paramilitară, pentru a interveni împotriva *"rebeliunii de tip legionar"*, după cum afirma în acele momente spionul moscovit Ion Ilici Iliescu. Această forţă nu era alta decât minerii din Valea Jiului, coordonaţi de SRI şi UM 0215 şi sprijiniţi logistic de armată. Ce au făcut când au ajuns în Bucureşti, se ştie. Printre victime s'a aflat Marian Munteanu, ajuns la spitalul de urgenţă din Bucureşti într'o stare groaznică: desfigurat, cu multiple fracturi sau după cum se exprima medicul de gardă - *"şifonat total"*.

Restabilit după acea intervenţie barbară, care a rămas în istoria şi în memoria Românilor ca *"Mineriada din 13-15 Iunie '90"*, Marian Munteanu a creat *"Mişcarea pentru România"*, susţinută atât de forţele democratice din ţară cât şi de exilul românesc. În plină ascensiune, lângă Marian Munteanu a fost *"plantat"* pe post de consilier generalul (r) Dumitru I. Dumitru, fost şef al Direcţiei de Informaţii a Armatei sub dictatura ceauşistă, vechi ofiţer de informaţii militare filorus, ieşit la pensie cu ani în urmă. Ştirea strecurată într'un mic articol de presă nu a atras atenţia necunoscătorilor, adică a majorităţii oamenilor.

"Cultivat" cu grijă de către generalul Dumitru spre dulceaţa afacerilor veroase, Marian Munteanu îşi crează propria afacere. Cea cu armament şi echipament militar. Piaţa de desfacere? Cea de pe vremea lui Ceauşescu. Lumea a III-a. Orientul Mijlociu şi Africa orientală. Furnizorii? Prin Ministerul Apărării Naţionale. Relaţii? Prin generalul Dumitru I. Dumitru. Banii curgeau şi curg în continuare pentru Marian Munteanu. De altfel, aceasta se şi dorise: grija şi preocuparea pentru bani, să substituie activitatea politică. Iar dacă mai doreşte să facă politică în continuare, să o facă pe-a lor. Cum Direcţia Generală de Informaţii Militare nu şi-a putut crea un partid, deşi se află peste tot, Marian Munteanu a fost direcţionat către Partidul Naţional Român, creat de fostul şef al SRI - Virgil Măgureanu, *"emanat"* de marcă al loviturii de stat din Decembrie '89. După cum am putut vedea, nu simplu membru, ci candidat la Preşedinţie din partea P.N.R. Mulţumind pentru încrederea acordată, Marian Munteanu va candida din partea unui partid de stânga, de esenţă naţionalist-comunistă.

Cum a uitat Marian Munteanu că a fost zdrobit în bătaie tocmai din ordinul celor pentru care candidează? Cum se mai uită în ochii foştilor camarazi din balconul Universităţii, sau în ochii celor care l-au cunoscut, ovaţionat şi ajutat într'o perioadă critică? Ce ar spune acum regretaţii Corneliu Coposu sau Petre Ţuţea, în faţa cărora Marian Munteanu se oprea reverenţios, considerându-i adevăraţi dascăli în formarea sa ca tânăr politician? Cum a fost posibilă o asemenea schimbare de conştiinţă?

Răspunsul este unul: Banii cu miros de praf de puşcă!